

Уилям Шекспир
Хамлет*

[* Оригиналното заглавие на драмата е „The Tragedy of Hamlet, Prince of Denmark“ — „Трагедия за Хамлет, принц датски“.]

>

Действащи лица

__КЛАВДИЙ__ — крал на Дания
__ХАМЛЕТ__ — син на предишния крал и племенник на сегашния
__ПОЛОНИЙ__ — главен съветник на краля
__ХОРАЦИО__ — приятел на Хамлет
__ЛАЕРТ__ — син на Полоний
__ВОЛТИМАНД__, __КОРНЕЛИЙ__, __РОЗЕНКРАНЦ__,
__ГИЛДЕНСТЕРН__, __ОЗРИК__ — придворни
__БЛАГОРОДНИК__
__СВЕЩЕНИК__
__МАРЦЕЛ__, __БЕРНАРДО__, __ФРАНЦИСКО__ —
благородници от стражата
__РЕЙНАЛДО__ — слуга на Полоний
__АКТЬОРИ__
__ДВАМА ГРОБАРИ__ — смешници
__ФОРТИНБРАС__ — норвежки принц
__НОРВЕЖКИ КАПИТАН__
__АНГЛИЙСКИ ПОСЛАНИЦИ__
__ГЕРТРУДА__ — кралица на Дания, майка на Хамлет
__ОФЕЛИЯ__ — дъщеря на Полоний

Придворни дами, офицери, войници, моряци, вестители, свита

__ПРИЗРАК__ на Хамлетовия баща

Място на действието: замъкът Елсинор в Дания.

Първо действие
Първа сцена

Стражна площадка пред замъка. Франциско стои на пост. Влиза
Бернардо.

__БЕРНАРДО__
Кой е там?

__ФРАНЦИСКО__
Ти първо кой си? Стой и се разкрий!

__БЕРНАРДО__
Да живее кралят!

__ФРАНЦИСКО__
Бернардо?

__БЕРНАРДО__
Същият.

__ФРАНЦИСКО__
На поста си застъпваш много точно.

__БЕРНАРДО__
Дванайсет би. Върви да спиш, Франциско!

__ФРАНЦИСКО__
Благодаря. Ужасен мраз, ей богу,
и нещо все ми стягаше сърцето.

__БЕРНАРДО__
Как мина досега?

__ФРАНЦИСКО__

Не шавна мишка.

__БЕРНАРДО__

Е, лека нощ! Ако съзреш Марцел
или Хорацио — от мойта смяна, —
кажи им да побързат!

__ФРАНЦИСКО__

Непременно.

Влизат Хорацио и Марцел.
Май чувам ги... Не мърдай! Кой е там?

__ХОРАЦИО__

Бойци на Дания!

__МАРЦЕЛ__

Слуги на краля!

__ФРАНЦИСКО__

Спокойна нощ!

__МАРЦЕЛ__

Благодарим ти, друже!

__ФРАНЦИСКО__ (на Бернардо)_

Спокойна нощ!

Излиза

__МАРЦЕЛ__

Охо, Бернардо!

__БЕРНАРДО__

Тук съм

Със теб ли е Хорацио?

__ХОРАЦИО__

Почти.

__БЕРНАРДО__

Привет, Хорацио? Здравей, Марцел!

__МАРЦЕЛ__

Не се ли е явило онова?

__БЕРНАРДО__

Не, нищо нямаше, откак съм тук.

__МАРЦЕЛ__

Хорацио твърди, че ти и аз
сме си внушили всичко; той не вярва
в страхотното явление, което
видяхме тук на два пъти със теб.
Затуй помолих го през тази нощ
да бди със нас, та ако то потрети,
самичък да го види и да встъпи
във разговор със него.

__ХОРАЦИО__

Хайде, хайде!

Ще има да го чакаме напразно!

__МАРЦЕЛ__

Седни тогаз и нека повестта
за ужаса, на който двама бяхме
свидетели последните две нощи,
шурмува пак слуха ти, укрепен
със недоверие.

__ХОРАЦИО__

Добре, да седнем.

Бернардо, слушам те.

__БЕРНАРДО__

Преди две нощи,
когато хе онази там звезда,
на запад от Полярната, пламтеше
във тази точно част на небосвода,
където е сега, и в тишината
часовникът отби един часа,
Марцел и аз...

Влиза Призракът.

__МАРЦЕЛ__

Мълчи! То иде! Ето го отново!

__БЕРНАРДО__

Прилича на покойния ни крал!

__МАРЦЕЛ__

Хорацио, нали си книжник, спри го!

__БЕРНАРДО__

Хорацио, не ти ли спомня краля!

__ХОРАЦИО__

Съвсем, съвсем! И ме изпълва с ужас!

__БЕРНАРДО__

То иска някой да го заговори!*

[* Съгласно средновековното поверие призраците не могли да
заговарят първи.]

__МАРЦЕЛ__

Хорацио, заговори го! Хайде!

__ХОРАЦИО__

Какво си ти, обсебило без право
тоз нощен час и войнствения образ,
във който движеше се неотдавна
сега погребаният датски крал?
Заклевам те в небето, говори!

__МАРЦЕЛ__

Обиди се!

__БЕРНАРДО__

И се оттегля!

__ХОРАЦИО__

Спри!

Стой! Стой! Заклевам те, отговори!

__МАРЦЕЛ__

Отиде си и дума не промълви!

__БЕРНАРДО__

Хорацио, защо треперещ бледен?
Или ще кажеш пак, че туй е само
въображение?

__ХОРАЦИО__

Не бих повярвал,
ако не бяха тези две очи
свидетели за туй, че не сънувам!

__МАРЦЕЛ__

Приличаше на краля ни, нали?

__ХОРАЦИО__

Тъй както ти на себе си! Аз помня,

че той се би в тез същите доспехи
с надменния Норвежец. И тъй също
навъсен бе, когато в гняв размята
поляците от техните шейни
върху леда. Какво ще значи туй?

__МАРЦЕЛ__

И тъй на два пъти в тоз мъртъв час
то поста ни обходи с твърда стъпка!

__ХОРАЦИО__

Как точно да го обясня, не зная,
но чувствавам, че туй вещае смътни
брожения във нашата страна!

__МАРЦЕЛ__

Да, нека седнем тук и който може
да обясни защо дежурства чести
измъчват нощем хората, а денем
навред се леят бронзови топове;
защо оръжие отвън се внася
и трудова тегоба в смолен дим
по доковете слива делник с празник;
какво подготвя се, та потна треска
зове нощта във помощ на деня.
Кой знае нещо по това?

__ХОРАЦИО__

Аз зная.

Или поне мълвата е такава:
покойният крал Хамлет, чийто образ
пред трима ни яви се току-що,
бе — помните — извикан на двубой
от Фортинбрас Норвежки, който беше
подбуждан от съпернически дух.
Но във двубоя храбрият ни Хамлет —

а той като такъв бе вред известен
в познатите ни части на земята —
му смаза черепа и Фортинбрас
по силата на договора, сключен
между двамината и утвърден
от правото на рицарската чест,
загубвайки живота си, загуби
и своите земи, които бяха
предадени на Хамлет. Хамлет също
заложил беше равностойна площ
от своите владения и също
ги би загубил, в случай че врагът му
се бе оказал победител в боя.
Но въпреки това днес Фортинбрас,
синът на падналия, пламнал цял
от недоказана на дело смелост —
говорят, — в своя лагер бил нагълтал
със сляпа лакомия на акула
отбор отчаяни глави, готови
за надница и дажба да го следват
във всяка дръзка стъпка. А пък той —
на нас това е съвършено ясно —
за цел си е поставил да си върне
с насилствени похвати и заплахи
загубените бащини земи.
И туй е — мисля — коренът на тези
патрули наши, поводът за всички
приготовления и произходът
на цялата напрегнатост у нас.

__БЕРНАРДО__

Така ще е. Затуй и този призрак
обхожда стражите въоръжен
и в образа на краля, със когото
са свързани сегашните вражди.

__ХОРАЦИО__

Това е просто сламка пред гредите,
които боли са открай очите
на хората: когато Рим е бил
във своите най-славни времена,
преди смъртта на Цезаря гробове
са зейвали и мъртъвци в савани
из улиците на града пищели
и гъгнели неясно, придружени
от рой поличби: кървава роса,
петна по слънцето, звезди с опашки;
а влажното светило, от което
зависи Посейдоновото царство,*

[* Става дума за луната, която причинява приливите и отливите в океана, царството на Посейдон, бог на моретата у древните гърци.]

тъй тежко заболяло, че светът
потънал в тъмнина, като че ли
пред праведния съд. И още много
такива знаци за злини на път —
досуш като тръбачи на Съдбата
и Пролози към готвещи се драми —
земята и небето ни изпращат
и в наши ширини, във днешно време...

Влиза отново Призракът
Но тихо! Пак пристига! Ще го спра,
дори да ме погуби!... Спри се, стой,
видение, игра на сетивата!

Ако способно си на звук и говор,
проговори!

Ако със нещо мога да спечеля
за тебе мир, спасение за мен,
проговори!

Ако известно ти е бѣдно зло,
което можем да предотвратим,
проговори!

Ако заровило си грешно злато

и както често духовете правят,
наоколо му бродиш след смъртта си,
проговори!...
Пропява петел.
Стой! Спри и говори!... Марцел, недей
му дава път!

__МАРЦЕЛ__

Да го ударя ли
със алебардата*?

[* _Алебарда_ — средновековно оръжие — пика, снабдена на края
с острие, подобно на брадва.]

__ХОРАЦИО__

Ако не спре!

__БЕРНАРДО__

Ха, ей го тук!

__ХОРАЦИО__

Не, ей го тук!

Призракът излиза.

__МАРЦЕЛ__

Изчезна!

Не трябваше със сила да го плашим —
неуязвимо то е като въздух
и празните ни удари били са
за неговата царствена осанка
обидна гавра!

__БЕРНАРДО__

Щеше да продума,
но кукуригането го прекъсна!

__ХОРАЦИО__

И то се сепна като гузна съвест
при зов съдебен. Чул съм за петела,
че той като вестител на Зората
с тръбата си висока и звънлива
пробуждал божеството на деня;
затуй от въздух, пръст, вода и огън
изплашените духове-скиталци,
щом чуели го, втурвали се всеки
към своята стихия. И че тъй е,
това видение го потвърди.

__МАРЦЕЛ__

Да, то изчезна, той като пропя!
Разправят някои, че всеки път,
щом наближело Рождество Христово,
петлите пеели по цели нощи,
така че духове и таласъми,
изплашени не смеели да шавнат,
планетите не пращали беди,
магьосниците ставали безсилни
да пакостят — тъй здраво и безвредно
било туй време пред светия празник.

__ХОРАЦИО__

И аз донейде вярвам на това.
Но вижте как, заметнат в дрезгав шаяк,
денят-овчар нагазил е росата
по билото на източния хълм.
Да вдигнем стражата и да разправим
за случилото се на принца Хамлет.
Кълна се, че макар и няма към нас,
на него призракът ще заговори!
Съгласни ли сте да му кажем всичко,
което сме видели, както искат
от нас приятелството и дългът?

__МАРЦЕЛ__

Разбира се! Да тръгваме! Аз зная
къде ще го намерим тази сутрин.

Излизат.

Втора сцена

Зала в замъка.

Тръбен звук. Влизат Кралят, Кралицата, Полоний, Лаерт,
Волтиманд, Корнелий и Хамлет сред свитата.

__КРАЛЯТ__

Макар смъртта на скъпия ни брат
във паметта ни още да е прясна
и да е редно нашите сърца
да тънат в скръб, а Дания да бъде
от край до край едно голямо чело,
набръчкано от жал, все пак умът,
надмогнал чувствата, ни позволява,
за брат си спомняйки с по-мъдра горест,
да помним и за себе си. Затуй
ний дадохме ръка на тази своя
снаха доскоро, а сега кралица,
наследница на войнствената власт
над Дания, и в смес от скръб и радост,
на тъжен пир сред весела жалейка,
при равновесни щастие и мъка,
тъй да се каже, със едно око
усмихнато, а с другото във сълзи,
я взехме за съпруга. При това
не беше пренебрегнат и съветът
на мъдростта ви, който без принуда
приветства брака ни. Благодарим.

Сега за друго. Както всички знаят,
принц Фортинбрас, ценейки твърде ниско
мощта ни или вярвайки, че ежби
подир смъртта на скъпия ни брат
са разглобили датската държава,
обзет от празен блян за превъзходство,
ни предяви един досаден иск,
засягащ областите, от които
баща му бе лишен от право в полза
на храбрия ни брат. Дотук за него.
Сега за туй, което ни е сбрало.
Това писмо решихме да отправим
до краля на Норвежко, който — болен
и на легло — едва ли подозира,
че племенникът му подготвя поход.
То настоява той да сложи точка
на тези Фортинбрасови замашки,
понеже в неговото кралство принцът
набира припаси, бойци и средства.
Добри Корнелий, драги Волтиманд,
носете го. Властта ни въвн от него
не ви облича в никакви права
за лични действия. На добър път!
Готовността си превърнете в скорост!

__КОРНЕЛИЙ и ВОЛТИМАНД__
Готови сме да служим всеки миг!

__КРАЛЯТ__
Не се съмняваме. На добър път!
Корнелий и Волтиманд излизат.
Лаерте, ти какво ще кажеш ново?
Молба си имал. Е, каква е тя?
Ако разумна е, не ще се случи
пред Датския вседържец безуспешно
да изразходваш глас. Нима би могъл

да искаш нещо ти, което той
да не желае пръв да ти дари?
Тъй както е сърцето за главата
и както са ръцете за устата,
престолът ни е близък и в услуга
на твоя татко. Говори, Лаерте!
Какво желаеш?

__ЛАЕРТ__

Само туй едно,
о, господарю мой: да се завърна
във Франция. Макар и най-охотно
да дойдох тук, за да присъствам лично
на вашето венчаване за крал,
сега — признавам — мислите ме дърпат
към нея пак и коленопреклонно
ви моля да ме пуснете на път!

__КРАЛЯТ__

А татко ти? Да чуеме Полоний!

__ПОЛОНИЙ__

О, господарю, той ми разтопи
душата със молби и аз накрая
под просбата му сложих неохотно
печата твърд на меката си воля —
пуснете го във Франция, кралю!

__КРАЛЯТ__

Върви, Лаерте, и използвай волно
богатството на младите си дни!...
А ти, мой сроднико и сине, Хамлет?

__ХАМЛЕТ__ (настрани)

Премного сродник, твърде малко син!

__КРАЛЯТ__

Все тъй далеч от нас и скрит от облак?

__ХАМЛЕТ__

О, не, кралю — тъй близко, че слънчасвам!

__КРАЛИЦАТА__

Хвърли таз мрачна краска, сине мой,
и ласкаво във краля ни се вгледай!
Не бива вечно, свел очи, да дириш
в земята своя доблестен родител!
Да губим близки, знаеш го добре,
това е общо — всичко живо мре
и само през вратата на смъртта
след брещното намира вечността.

__ХАМЛЕТ__

Да, общо е.

__КРАЛИЦАТА__

Тогаз при теб защо
тъй изключително изглежда то?

__ХАМЛЕТ__

„Изглежда“? Не! При мен „изглежда“ няма!
Нима по моя мрачен плащ, госпожо,
или по задължителния траур,
или по непрестанните въздишки,
или по водопадите сълзи,
или по израза на безутешност,
нима по тях и други тям подобни
прояви, форми, знаци на скръбта
ще съдите какво ми е в душата
по тях наистина човек „изглежда“,
защото би могъл да ги играе.
Аз скръбен съм дълбоко в своята глъб,

а те са само видимост на скръб!

КРАЛЯТ

Похвално е и мило, драги Хамлет,
че плащаш тъй синовния си данък,
но длъжен си да знаеш, че баща ти
загубил е баща си, а баща му
загубил е пък своя. За децата
е дълг жалейни дрехи да обличат
известно време, но да прекаляват
със траура не е благочестиво.
Не е туй мъжка скръб и то издава
бунтуваща се срещу бога воля,
неиздръжлив характер, крехка вяра,
необработен ум. Нима това,
което неизбежно е и редно,
и срещано на всяка крачка, бива
да среща в нас тъй гневна съпротива?
Тфу! Грях пред бога! Грях пред естеството!
Грях пред покойния! И грях най-сетне
пред разума, чието вечно слово,
когато все отново и отново
бащи са мрели, винаги било е:
„Да бъде тъй!“ Ний молим те, хвърли
скръбта безплодна и мисли за Нас
като за свой баща, защото, нека
светът го знае, ти си пръв по близост
до трона Ни — и обичта, с която
към тебе се обръщам, не отстъпва
пред тази на баща към родно чедо —
а колкото до Витенберг*, където

[* _Витенберг_ — град в Саксония, чийто стар университет бил прочут по време на Възраждането като център на хуманистичното възпитание.]

си искал да се върнеш, за да учиш,
това на волята Ни е противно

и Ний те молим да останеш тука,
огрян от любовта ни, в трайна роля
на пръв сановник, родственик и син.

__КРАЛИЦАТА__

Недей отблъсва майчина молба,
мой мили Хамлет! Остани при нас!
Достатъчно стоя във Витенберг.

__ХАМЛЕТ__

С покорност подчинявам се, госпожо.

__КРАЛЯТ__

Чудесен отговор на любещ син.
Тоз дом е твой. Да тръгваме, госпожо!
Тъй лекото съгласие на принца
усмихва се във моето сърце.
Във знак на радост нека всяка чаша,
която пресуши таз вечер кралят,
с топовен изстрел бъде известена
на облаците, тъй че гръм небесен
и земен гръм с общ тътен да приветстват
наздравицата Ни! Вървете с мен!

Тръбен звук. Излизат всички освен Хамлет.

__ХАМЛЕТ__

Да би могла таз омърсена плът
като зацапан сняг да се стопи
и върне във пречистена роса
или всевишният да бе допускал
самоубийството! О, боже, боже!
Как чужд, безсмислен, плосък ми се вижда
тоз свят със нравите му! Пфу, че гадост!
Пфу, сякаш е запусната градина,
останала до семе! В пълна власт

на туй, което е трънак и плевел,
сред гнус и смрад! Пфу! Пфу! Дотам да стигне!
Два месеца едва, откак почина,
къде ти два — дори и толкоз няма!
Един тъй рядък, тъй достоен крал,
пред който тоя тук е грозен сатир
пред Аполона! И с каква любов
трепереше над нея, как дори
не даваше на полъха въздушен
да я докосне! О, земя! Небе!
Да си припомня ли?... А как към него
се галеше тя, сякаш че страстта ѝ
растеше със наситата!... И ето,
след месец само... Не! Не ща да мисля!
О, слабост, твойто име е жена!
Едничък месец! Още не изтрила
обувките, с които придружи
останките на клетия ми татко,
същинска Ниобея*, цяла в сълзи,

[* _Ниобея_ (мит.) — легендарна тиванска царица, чиито дванадесет деца били избити от боговете заради нейната гордост. От скръб Ниобея се превърнала в камък, който ронел сълзи. Нейното име често се среща в литературата на Възраждането като синоним на велика скръб.]

тя, тя — о, господи, едно животно
без говор и без разум би тъжило
по-дълго време! — тя да се омъжи
за чичо ми, за брат му! Брат, но толкоз
приличен нему, колкото съм аз —
на Херкулес! Преди да мине месец,
с очи червени още от солта
на мнимите сълзи — във втори брак!
Порочна плът, е, тръгвай, тичай, скачай
без срам в кръвосмесителното ложе!
Не е добро, не ще е на добро!
Но млък, уста! Разкъсвай се, сърце!

Влизат Хорацио, Марцел и Бернардо.

__ХОРАЦИО__

Здравейте, принце мой!

__ХАМЛЕТ__

Благодаря.

Щастлив съм, че... Хорацио! Или
очите лъжат ме?

__ХОРАЦИО__

Не, господарю,
самият той. Покорен ваш слуга.

__ХАМЛЕТ__

О, не — приятел! Както аз съм твой!
Какво те носи тук от Витенберг?...
Марцел!

__МАРЦЕЛ__

Мой господарю!

__ХАМЛЕТ__

От сърце

се радвам, че ви виждам...
Към Бернардо.
Хорацио, наистина какво
те е довело тук от Витенберг?

__ХОРАЦИО__

Вроденият ми мързел, скъпи принце.

__ХАМЛЕТ__

Не бих изслушал туй и от врага ти
и няма и на теб да позволя

ушите ми със доноси да пълниш
срещу самия себе си. Аз знам те,
не си ленив, но тук ще те направим
пияница, преди да си си заминеш!
Отговори, защо си в Елсинор?

__ХОРАЦИО__

За опелото на баща ви, принце.

__ХАМЛЕТ__

Не си прави студентски смешки — тук си
за сватбата на майка ми.

__ХОРАЦИО__

Да, принце,
тя дойде малко бързо.

__ХАМЛЕТ__

Сметка, сметка,
Хорацио! Коего ни остана
от погребалната трапеза, беше
поднесено на сватбения пир.
Бих предпочел най-върлия си враг
да видя в рая, но да ме отмине
тоз грозен ден, Хорацио!... Баща ми!
О, сякаш виждам го!

__ХОРАЦИО__

Къде, мой принце?

__ХАМЛЕТ__

Тук вътре, със душевния си взор.

__ХОРАЦИО__

И аз го помня — беше славен крал!

__ХАМЛЕТ__

Човек бе той — погледнат като цяло.
Такъв аз няма втори път да видя!

__ХОРАЦИО__

Аз мисля, че видях го тази нощ.

__ХАМЛЕТ__

Кого видял си?

__ХОРАЦИО__

Вашия баща.

__ХАМЛЕТ__

Баща ми?

__ХОРАЦИО__

Успокойте, принце
учудването си и дайте слух
на туй, което аз ще ви разкажа,
а тези господа ще потвърдят!

__ХАМЛЕТ__

За бога, говори!

__ХОРАЦИО__

От тез двамина
узнах, че два пъти като били
на стража, в най-безлюдната и мъртва
середина на нощта, със тях внезапно
се случило невероятно нещо:
безплътен призрак, в образ и осанка
подобен на баща ви, закован
във броня от главата до петите,
израснал от нощта и с бавен ход
трикратно минал покрай тях тъй близо,

че жезълът му можел да ги стигне,
докато те стоели, онемели,
с очи, изскочили навън от ужас
и неспособни да пошавнат, сякаш
превърнати в пихтия. Всичко туй
те казаха ми под дълбока тайна
и аз на следващата нощ отидох
да бдя със тях. И както те го бяха
описали — по време и по място,
и всичко друго, — призракът яви се
пред моя поглед. Виждал съм баща ви —
тез две ръце не си приличат тъй!

__ХАМЛЕТ__
Къде това?

__МАРЦЕЛ__
На стражната площадка.

__ХАМЛЕТ__
Не го ли заговорихте?

__ХОРАЦИО__
Опитах,
но той не отговори нито дума.
Веднъж като че ли глава помръдна
да каже нещо, но във този миг
изкукурига утринен петел
и той се дръпна и изчезна бързо
от погледа ни.

__ХАМЛЕТ__
Чудно! Много чудно!

__ХОРАЦИО__
В живота си кълна се, принце мой,

че беше точно тъй! Затуй решихме,
че длъжни сме на вас да го разкажем.

__ХАМЛЕТ__

Разбира се... разбира се... Това
дълбоко ме смущава. Тази нощ
на пост ли сте?

__ТРИМАТА__

Тъй вярно, господарю.

__ХАМЛЕТ__

И в броня, а?

ТРИМАТА

Да, господарю, в броня.

__ХАМЛЕТ__

Изцяло. От главата до петите?

ТРИМАТА

От шпорите до шлема, господарю!

__ХАМЛЕТ__

Тогаз лицето му не сте видели!

__ХОРАЦИО__

Той шестуваше със вдигнат лицебран.

__ХАМЛЕТ__

Сърдит ли беше?

__ХОРАЦИО__

Повече печален.

__ХАМЛЕТ__

Блед или румен?

__ХОРАЦИО__

Бял като платно!

__ХАМЛЕТ__

А гледаше ли ви в очите, а?

__ХОРАЦИО__

Да, втренчено!

__ХАМЛЕТ__

Защо не съм бил там!

__ХОРАЦИО__

О, щяхте да останете потресен!

__ХАМЛЕТ__

А? Вярвам, вярвам. Дълго ли стоя?

__ХОРАЦИО__

Додето преброи човек до сто.

__МАРЦЕЛ__ и __БЕРНАРДО__

До повече!

__ХОРАЦИО__

Когато аз бях, толкоз.

__ХАМЛЕТ__

Каква му бе брадата? Посивяла?

__ХОРАЦИО__

Каквато беше приживе, мой принце —
смолисточерна с нишки от сребро.

__ХАМЛЕТ__

Ще бдя таз нощ със вас — той може би
ще дойде пак.

__ХОРАЦИО__

Кълна се, че ще дойде!

__ХАМЛЕТ__

И в случай че приеме външността
на моя татко, ще го заговоря,
дори и пъкъла да ще да зине,
за да ми каже да мълча! И моля,
ако видяното не сте издали
в мълчание го дръжте все така,
а и на туй, което ще се случи,
отдайте му око, ухо, разсъдък,
каквото щете, само не език!
За обичта ще ви платя със обич.
Преди дванайсет ще се срещнем, значи,
на стражната площадка. Дотогаз!

__ТРИМАТА__

На клетвата си верни, господарю!

__ХАМЛЕТ__

На дружбата, на дружбата! Вървете!
Излизат всички освен Хамлет.
Духът на татко ми? Въръжен?
Не е добро! Подушвам подло дело!
О, бързай, нощ! Търпение, душа!
И в дън земя да е зарито даже,
безчестното накрай ще се покаже!

Излиза

Трета сцена

Стая в дома на Полоний.
Влизат Лаерт и Офелия.

__ЛАЕРТ__

Нещата ми качени са. При всеки
приятел-кораб и помощник-вятър
не спи, сестрице, а ми пращай вести
за себе си!

__ОФЕЛИЯ__

Бъди спокоен, братко!

__ЛАЕРТ__

За Хамлет и за дребните му знаци
на благосклонност, считай ги, сестрице
игра, прищявка, ранна теменужка,
поникнала сред пролетния мъх
на младостта му — чар и дъх за миг,
и толкоз.

__ОФЕЛИЯ__

Само толкоз?

__ЛАЕРТ__

Ти за толкоз

ги вземай сестро! Ний растем не само
във плът и мишци — както се изгражда
телесният ни храм, така израства
и вътрешната служба на духа,
и разума ни. Може би сега
той люби те, без низост и измама
невинния му натиск да петнят,
но сана му претеглила, ти, сестро,
помни със страх, че неговата воля

не му принадлежи, защото той е
подвластен сам на своя произход.
Не е той кой да е, та да отрязва
сам пая си; от неговия избор
зависят силата и здравината
на цялата държава и понеже
е тъй, като избира, той е длъжен
да се придържа строго към гласа
и волята на тялото, чиято
глава е. Затова, ако ти прави
признания, на твоя ум подхожда
да вярваш в тях, доколкото той може
да ги осъществи, което значи,
доколкото в съгласие е с него
гласът на Дания. Мисли си, сестро,
каква шега ще понесе честта ти,
ако, ухо на песните му дала,
отключиш под несдържния му натиск
сърцето си наивно и със него
ковчежето на своето моминство!
Офелио, сестрице, слушай брат си,
дръж в своя тил моминските си чувства,
далече от обстрела на страстта!
Най-строгата девойка е в опасност,
щом чара си разкрива под луната.
Самата добродетел често гине
окаляна. А червеят прояжда
дечицата на пролетта най-често,
докато още в пъпката са скрити,
и най са страшни листните зарази
във младата роса на утринта.
Затуй, сестрице, моля те, внимавай,
далече от съблазън бой се пак
самата наша младост ни е враг!

__ОФЕЛИЯ__

Добрия ти съвет ще взема, братко,
за строг пазач на своето сърце,
ала недей като греховен пастир
на мен да сочиш трудната и стръмна
пътечка към небето, а пък сам
с безсрамието на заклет развратник
да газиш в лекия, разцъфнал друм
на наслажденията, без да помниш
за своята проповед!

__ЛАЕРТ__

Не бой се, сестро!

Влиза Полоний.
Но татко иде. Двоен благослов
е двойна радост... Случай се усмихва
за втори път да се простим със вас.

__ПОЛОНИЙ__

Ти още тук? Върви, върви, Лаерте!
Попътен вятър мачтите е яхнал
и всички тебе чакат! Приеми
благословията ми и вдълбай
в ума си тези няколко съвета:
не давай глас на зрелите си мисли,
а на незрелите не давай ход.
Естествено се дръж, но не простей!
В сърцето си със скоби от стомана
приятеля изпитан приковавай,
но дланите недей да си протриваш
от ръкостискания с още голи,
недоизлюпили се запознанства.
Страни от свадите, но влязъл в тях,
тъй действай, че противникът ти после
от тебе да страни. Удостоявай
със слух мнозина, но малцина — с глас.
Във мненията чужди се заслушвай,

а своето за себе си пази.
За дрехите пари недей да жалиш,
обличай се богато, но със вкус —
човекът си личи от облеклото
а знатните французи в тази област
са най-изискани и на`й изискват.
Недей да даваш и да взимаш заем,
защото, който дава, често губи
пари и дружба, а пък, който взима,
се учи на разхита. И най-важно:
бъди на себе си във всичко верен
и както ден след нощ от туй ще следва,
че няма никога да се окажеш
неверен и към другите. Върви!
На добър час! Помни какво ти казах!

__ЛАЕРТ__

Почтително си взимам сбогом, татко!

__ПОЛОНИЙ__

И време е. Слугите те очакват.

__ЛАЕРТ__

Прощавай, сестро! Заклучи в ума си
съвета ми!

__ОФЕЛИЯ__

Той вече е заключен
и ти ще отнесеш ключа му.

__ЛАЕРТ__

Сбогом!

Излиза

__ПОЛОНИЙ__

Какво ти каза брат ти, дъще моя?

__ОФЕЛИЯ__

За принца нещо, господарю мой.

__ПОЛОНИЙ__

И много правилно! До мен достигна,
че напоследък принцът ти отделял
премного частно време и че ти
си му отвърщала със щедър прием.
Ако това е тъй — а точно тъй
ми бе предадено, и при това
като предупреждение. — аз чувствавам,
че май не ти е ясно какво искат
от тебе твоята чест и мойто име.
Догде сте стигнали? И само правда!

__ОФЕЛИЯ__

О, господарю мой, от него аз
получих напоследък многобройни
прояви на привързаност.

__ПОЛОНИЙ__

Какво?

Привързаност? Ха! Дрънкаш празни думи
като дете, което не познава
опасността! И ти му вярваш, значи,
на тези — как нарече ги — прояви?

__ОФЕЛИЯ__

Не знам какво да мисля, господарю.

__ПОЛОНИЙ__

Щом ти не знаеш, аз ще те науча:
мисли, че грош не струват всички тези
прояви и привързаности! Ум

попривържи, Офелио, че инак —
за да завършим фразата в духа
на тази духовитост — току-виж,
привързал ми едно хлапе на скута!

__ОФЕЛИЯ__

Но, господарю, чувствата си принцът
изливаше във най-почтена форма!

__ПОЛОНИЙ__

Да, точно: външна форма! Хайде, хайде!

__ОФЕЛИЯ__

И думите си, господарю, той
подкрепяше с безбройни свети клетви!

__ПОЛОНИЙ__

Да, мрежи за гугутки! Ха, да помним
как щедро, щом кръвта кипи, душата
във заем дава клетви на езика!

Недей за огън взима, дъще моя,
тез мълнии, които заслепяват,
ала не топят и угасват в миг,
едва изказани! От днес нататък
дарявай по-скъпернически своето
девическо присъствие! Цени
съгласието си над всяка първа
покана за беседа! А за принца
помни едно: че той е твърде млад;
и друго: че отпусната е нему
по-дълга връв, отколкото на теб.
И тъй, не слушай клетвите му, дъще —
не са те, както външно се представят,
защитници на каузи почтени,
а ходатаи на сластолюбиви
попълзновения, които лъхат

с лъха тамянен на светите връзки,
та лесно да подлъгват. Значи, ясно?
От днес не бих желал да губиш време
за празни приказки със принца Хамлет.
Това е заповед. Сега върви си!

__ОФЕЛИЯ__

Ще бъде волята ви, господарю!

Излизат

Четвърта сцена

На стражната площадка.
Влизат Хамлет, Хорацио и Марцел.

__ХАМЛЕТ__

Добре пощипва. Ще замръзнем тука.

__ХОРАЦИО__

От вятъра е. Реже като нож!

__ХАМЛЕТ__

А колко е часът?

__ХОРАЦИО__

Почти дванайсет.

__МАРЦЕЛ__

Не, вече би.

__ХОРАЦИО__

Че как не съм го чул?

Тогава близък е часът, когато
духът обикновено се разхожда.

Тръбен звук и топовен гърмеж.
Това какво пък означава, принце?

__ХАМЛЕТ__

Монархът ни гуляе тази нощ
залита, пие, речи произнася
и щом стакана с рейнско пресуши,
тръби и барабани протрещяват
великия му подвиг!

__ХОРАЦИО__

Може би
такъв е обичаят?

__ХАМЛЕТ__

Дявол взел го,
такъв е, да, но ако питаш мен,
макар и тук роден и свикнал с него,
подобен обичай е по-добре
да се престъпва, вместо да се спазва.
Запойното пиянстване ни прави
посмешище пред другите народи,
те викат ни „къркачи“ и поставят
пред името „датчанин“ свински титли;
така че тоз порок, дори когато
извършим нещо истински голямо,
прояжда ядката и същината
на нашите успехи. Точно тъй
се случва впрочем и с отделни хора:
зарад една нещастна бенка в тях —
като низш род (и в този случай те
са без вина, защото потекло
не се избира) или заради
по-късното въздействие например
на някоя черта в темперамента,
която, избуяла в миг, помита

преградите на разума; или
на някой навик, който, прекаляващ
със хубавото, често прави лоши
човешките обноски — тези хора
белязани — повтарям — поначало
от зла природа или зла звезда,
дори да имат качества безбройни
и чисти като божията милост,
пропадат най-накрая във очите
на обществото зарад тоз единствен
нещастен недостатък — грамът зло
разваля всичкото добро във тях,
за срам и за...

Влиза Призракът.

__ХОРАЦИО__

То иде! Вижте, принце!

__ХАМЛЕТ__

О, ангели, носители на милост,
пазете ни!... Какъвто да си ти,
чист дух или зъл бяс, донесло тука
зефир на рая или адска смрад,
дошло със блага или грозна цел,
ти виждаш ми се склонно към беседа.
Към теб обръщам се, зова те, Хамлет,
кralю на Дания и татко мой!
Със неведение не ме убивай!
Отговори! Защо тез твои кости,
погребани по божите обреди,
раздрали са савана си свещен?
Защо отново гробът, в който всички
видяхме те спокойно да лежиш,
сега, разчекнал челюсти от мрамор,
те е изблъвнал вън? Що значи туй,

че ти, покойникът, в желязна броня
изникнал пак под лунните лъчи,
в нощта насилваш ужас и разтърсваш
нас, бедните глупци, със страшни мисли,
надхвърлящи обхвата на ума ни?
Отговори: Какво от нас желаеш?
Защо дошъл си тук? Какво да правим?

Призракът дава знак на Хамлет да го последва.

__ХОРАЦИО__
Той кима ви да тръгнете след него!
Желае сякаш нещо да разкрие,
но само вам!

__МАРЦЕЛ__
И как любезно, вижте,
увлича ви към по-самотно място!
Не мърдайте!

__ХОРАЦИО__
На никаква цена!

__ХАМЛЕТ__
Щом тука не говори, ще го следвам!

__ХОРАЦИО__
Недейте!

__ХАМЛЕТ__
А защо да се страхувам?
Не давам за живота си петак,
а на душата ми какво ще стори,
когато е безсмъртна като него?
Той вика ме и аз ще го последвам!

__ХОРАЦИО__

Ами какво ще стане, скъпи принце,
ако подмами ви към дълбините
или към стръмната скала, която
надвесва се над собствената бездна,
и там, превърнал се във нещо страшни,
ви помрачи разсъдъка и хвърли
духа ви в лудост? Помислете, принце!
И без това ръбът влече, когато
човек погледне в пропастта и чуе
под себе си на толкоз стотин стъпки
бученето там долу!

__ХАМЛЕТ__

Той ми кима!...
Върви! Върви! Аз ида подир теб!

__МАРЦЕЛ__

Не бива, господарю!

__ХАМЛЕТ__

Остави ме!

__ХОРАЦИО__

Не тръгвайте!

__ХАМЛЕТ__

Съдбата ме зове
и прави всяка жила в мойто тяло
да се изопва като тетива!
Пуснете ме ви казвам! Честна дума,
на призрак ще превърна всеки, който
ми се изпречи!... Тръгвай! Аз те следвам!

Призракът излиза, следван от Хамлет.

__ХОРАЦИО__

Той няма власт нас своите постъпки!

__МАРЦЕЛ__

Не бива да го слушаме! След него!

__ХОРАЦИО__

Да тръгваме! Какво ли ще излезе
от всичко туй?

__МАРЦЕЛ__

Да, има нещо гнило
във Дания.

__ХОРАЦИО__

Да я закриля бог!

__МАРЦЕЛ__

След него! Тръгвайте!

Излизат

Пета сцена

Друга част на стражната площадка. Влизат Призракът и Хамлет.

__ХАМЛЕТ__

Къде ме водиш? По-натам не мръдвам!

__ПРИЗРАКЪТ__

Изслушай ме!

__ХАМЛЕТ__

Да, слушам!

__ПРИЗРАКЪТ__

Наближава
часът, във който трябва да се върна
сред мъките на серните огньове.

__ХАМЛЕТ__

О, беден дух!

__ПРИЗРАКЪТ__

Недей да ме окайваш,
а слушай ме какво ще ти разкрия!

__ХАМЛЕТ__

О, говори! Мой дълг е да те слушам.

__ПРИЗРАКЪТ__

И щом изслушаш ме, да отмъстиш.

__ХАМЛЕТ__

Какво?

__ПРИЗРАКЪТ__

Духът съм аз на твоя клет баща,
осъден за известно време нощем
да броди по земята, а пък денем,
от глад измъчван, да горя във огън,
додето той пречисти в мен злините,
извършени, когато бях във плът.
Ако не бе ми строго запретиено
за своята тъмница да говоря,
ти би изслушал разказ, от чиято
най-слаба дума младата ти кръв
се би смразила, мозъкът — побъркал,
очите ти — изхвъркнали безумно
от своите орбити като звезди,
а кърдите ти, сресани грижливо,

във ужас биха щръкнали нагоре
като бодли на сплашен таралеж!
Но тези откровения не са
за слух на смъртни. Чуй ме! Чуй! О, чувай
Ако обичал си баща си нявга...

__ХАМЛЕТ__
О, боже!

__ПРИЗРАКЪТ__
... то отмъсти за неговото грозно,
ужасно, отвратително убийство!

__ХАМЛЕТ__
Убийство?

__ПРИЗРАКЪТ__
Убийство — грозно както най-доброто
от всичките убийства, но от всички
по-грозно, отвратително и подло!

__ХАМЛЕТ__
О, казвай го веднага, за да мога
по-бърз от мисъл, от мечта любовна
да литна към мъстта!

__ПРИЗРАКЪТ__
Готов си, виждам,
а пък и трябва по да си отпуснат
от тлъстата трева, която гние
в сънлива леност край брега на Лета,
за да не скочиш. Слушай, Хамлет: казват,
че спейки във градината си, бил съм
ухапан от змия. Това лъжа е,
която хитро сипват във ухото
на цяла Дания. Знай, сине мой,

че пепелянката, която клъвна
живота на баща ти, носи днес
короната му!

__ХАМЛЕТ__

Чичо ми? О, моя
предчувстваща душа!

__ПРИЗРАКЪТ__

Да, този сладен
прелюбодеец и кръвосмесител
с нечисти чарове и подли дарби —
проклети да са! — прелъсти за своята
позорна похот моята така
лъжливо-добродетелна съпруга.
Какво падение, мой синко Хамлет:
от мен, чиято обич бе вървяла
все тъй в ръка с обета свят
на сватбата ни, да се смъкне чак
до туй нищожество, което в нищо
не ми е равно!

Но както нивга добродетелта
не се поддава, па макар развратът
да взима облик ангелски, тъй всявга
порочността, венчана и за ангел,
пресища се от ложето небесно
и рови се в сметта!

Но стига! Чувствам утринния полъх
и трябва да съм кратък. Както спях
подир обяд — по стария си навик —
във своята градина, твойт чичо
прокрадна се в спокойния ми час
със стъкълце, напълнено със сок
от биле, причиняващо проказа,
и вля във вратите на моя слух
тоз адски извлек, който тъй се мрази

с кръвта ни, че подобно на живак
светкавично пробягва всички цев
на тялото ни и със страшна сила
навред съсирва я и я пресича,
тъй както прави капката оцет
със млякото. Тъй стана с моята кръв,
и струпей отвратителен покри
с кора от люспи, като на прокажен,
снагата ми.

Така с един замах ръката братска
ми похити живот, престол, съпруга
и във цвета на грешните ми дни
преряза моя стрък и ме изпрати
без изповед, причастие и прошка,
незаплатил по сметките си долу,
да бъда съден горе, както бях си,
със всичките си земни грехове!
О, ужас! О, нечуван ужас!
Ако кръвта си помниш, не оставяй
постелята на датските крале
да стане одър на роднинско блудство!
Но както и да действуваш, пази
душата си и срещу своята майка
недей замисля нищо. Остави я
на бога и на шиповете остри,
кръстосали сърцето ѝ. Аз тръгвам.
Ще съмне скоро. Светящият червей
ненужното си пламъче гаси.
Прощавай! Сбогом! И не ме забравяй!

Излиза.

__ХАМЛЕТ__

О, мощ небесна! О, земя!... И още?
Да позова ли ада? Пфу! Сърце,
не се поддавай! Не старейте в миг

вий, мишци! Дръжте ме!... Да те забравя?
Аз ще те помня, о, нещастен дух,
дорде блещука светлинка в туй мое
объркано кълбо! Да те забравя?
От плочката на своята памет аз
ще излича напълно всички стари
цитати книжни, максими ненужни,
безчетни впечатления, които
във нея наблюдателност и младост
са вписали, така че само твоята
повеля, непримесена със друго,
да пълни книгата на моя ум!
О, пагубна жена! О, ти злодей!
Злодей! Злодей! Усмихващ се злодей!
Къде е плочката ми да запиша,
че някой може да ти се усмихва
и пак да е злодей! Поне у нас,
във Дания, това се случва.
Пише.

Чичо,
това за теб е. А това — за мен:
„Прощавай! Сбогом! И не ме забравяй!“
Заклех се!

__ХОРАЦИО__ и __МАРЦЕЛ__ (отвън)
Къде сте, принце? Принце! Охохо!

Влизат двамата.

__МАРЦЕЛ__ (вика)
Принц Хамлет.

__ХОРАЦИО__
Да го пазят небесата!

__ХАМЛЕТ__

Амин!

__МАРЦЕЛ__

Охо! Къде сте, господарю?

__ХАМЛЕТ__

Уху! Уху! Соколче, тук! Насам!

__МАРЦЕЛ__

Какво се случи, господарю?

__ХОРАЦИО__

Как сте?

__ХАМЛЕТ__

Невероятно!

__ХОРАЦИО__

Как? Кое? Кажете!

__ХАМЛЕТ__

Ще го раздрънкате!

__ХОРАЦИО__

Аз — не!

__МАРЦЕЛ__

И аз — не!

__ХАМЛЕТ__

Как мислите? Нима човешки ум
го би повярвал?... Но във пълна тайна!

__ДВАМАТА__

Кълнем се във небето, господарю!

__ХАМЛЕТ__

Във цяла Дания едва ли има престъпник, който... да не е мерзавец!

__ХОРАЦИО__

Едва ли, принце, трябва дух да идва
от оня свят, за да ни каже туй.

__ХАМЛЕТ__

Да, прав си. Тук си прав. И тъй, без много
подробности ръцете да си стиснем
и вий да се отправите към своите
дела и задължения — защото
си има всеки своите дела
и задължения, не е ли тъй? —
А колкото до моя милост, ние
ще идем да се молим.

__ХОРАЦИО__

Но това е
вихрушка от неясни думи, принце!

__ХАМЛЕТ__

Сърдечно съжалявам, ако с тях
съм ви обидил. Вярвайте, сърдечно!

__ХОРАЦИО__

О, няма нищо страшно!

__ХАМЛЕТ__

Нищо страшно?
Кълна се във свети Патрикий, има
не страшно, а ужасно! Но духът
е — мога да ви кажа — честен дух!
А любопитството да разберете
какво е станало помежду нас
потискайте го някак си. Сега,

приятели — понеже сте ми вие
приятели, бойци и състуденти, —
една услуга!

__ХОРАЦИО__
Имате я, принце!

__ХАМЛЕТ__
За тази нощ мълчание пред всички!

__ДВАМАТА__
Разбрано, господарю!

__ХАМЛЕТ__
Дайте клетва!

__ХОРАЦИО__
Заклевам ви се, принце!

__МАРЦЕЛ__
И аз също
кълна се, господарю!

__ХАМЛЕТ__
Тук, над меча!

__МАРЦЕЛ__
Но, господарю, вече се заклехме!

__ХАМЛЕТ__
Над меча!

__ПРИЗРАКЪТ__ (изпод земята)
Закълнете се!

__ХАМЛЕТ__

Ха-ха!

Харесваш ми! Добър гласец извади!
Дочухте ли го нашия юнак
от избата? Е, хайде, дайте клетва!

__ХОРАЦИО__

Кажете вий каква да бъде, принце!

__ХАМЛЕТ__

„Ни дума за видяното от нас.“
Над меча!

Двамата полагат мълчалива клетва с ръце на меча.

__ПРИЗРАКЪТ__ __ (изпод земята, другаде) __
Закълнете се!

__ХАМЛЕТ__

Тъй, значи:

„Hic et ubique“* — тук и вред? Той иска
[* __ „Hic et ubique“ __ (лат.) — „Тук и навсякъде“. Съгласно
средновековното поверие духовете могли да се появяват едновременно
на много места.]

да се преместим. Господа, елате!
„Ни думица за чутото от нас!“
Над меча!

Двамата поставят ръце на меча.

__ПРИЗРАКЪТ__ __ (изпод земята, другаде) __
Закълнете си!

__ХАМЛЕТ__

Отлично!

Я гледай го ти, стария му кърт!
Как бърже ровел! Славен рудокоп!

Да се преместим пак!

__ХОРАЦИО__

О, небеса!

Туй всичко е невероятно странно!

__ХАМЛЕТ__

И тъкмо затова го приеми,
тъй както странник се приема в къщи.
Да, има по земята и небето
неща, Хорацио, които нашта
несчастна философия не е
дори сънувала! Но трети път
на трето място, тук, се закълнете,
че колкото и необикновено
да се държа — защото може би
във бъдеще ще сметна за уместно
да разигравам роля на чудак, —
че няма никога при среща с мене,
усмихвайки се, скръстили ръце,
с намигания или недомлъвки
като „Е, да...“ или „Ако речем да...“,
или „То, тез неща...“, или „Хм, хм...“
изобщо с най-нищожен намек няма
да издадете, че ви е известно
за мене нещо. Туй се закълнете
и божията милост да ви пази
във нужда!

Двамата поставят ръце на меча.

__ПРИЗРАКЪТ__ (изпод земята, другаде)_
Закълнете се!

__ХАМЛЕТ__

Смири се,

смири се вече, неспокоен дух!...
Сега прощавайте! Благодаря ви!
И туй, с което бедният ви Хамлет
би могъл да докаже обичта си
към вас, приятели, не ще ви липсва,
със божа помощ. Време е да влезем.
И моля ви отново: пръст на устни!
Векът е разглобен. О, дял проклет:
да си роден, за да го слагаш в ред!
Но да вървим, приятели!

Излизат.

Второ действие
Първа сцена

Стая в дома на Полоний.
Влизат Полоний и Рейналдо.

__ПОЛОНИЙ__
И тъй, Рейналдо, дай му таз кесия
с това писмо.

__РЕЙНАЛДО__
Разбрано, господарю.

__ПОЛОНИЙ__
И няма да е зле преди това
оттук-оттам да разузнаеш малко
за начина му на живот.

__РЕЙНАЛДО__
Бях вече
намислил да го сторя, господарю.

__ПОЛОНИЙ__

И правилно. И правилно. Разпитай
за сънародниците ни в Париж,
къде и как и от какво живеят,
и кой с кого дружи, и щом от туй
насочено подпитване излезе,
че знаят син ми, гледай да достигнеш
дотоам, додето преките въпроси
не биха стигнали. Например казваш:
„Да, знам баща му и познавам тези,
с които е приятел, пък и с него
се знам донякъде...“, нали разбираш?

__РЕЙНАЛДО__

Напълно, господарю.

__ПОЛОНИЙ__

„Донякъде — тъй казваш. — Не добре.
Ако е този, за когото мисля,
то той е буен и си пада по...“
И тук му струпваш колкото си искаш
измислици. Но не от тез — внимавай!
които биха го опозорили,
а там такива, знаеш, леки буйства,
подхлъзвания, волности невинни,
познати и признати открай време
за вечни спътници на младостта.

__РЕЙНАЛДО__

Комар например?

__ПОЛОНИЙ__

Да, комар, гуляи,
кавги, дуели, улични девички —
и тях ти разрешавам.

__РЕЙНАЛДО__

Може би
това ще го очерни, господарю.

__ПОЛОНИЙ__

Зависи от подправката. Не бива
да лепнеш върху неговото име,
че е развратник! Дума да не става!
Ти тези грехове ще ги представиш
като прояви на свободен ум,
горещ характер, който иска свойто,
непрекипяла кръв — неща, присъщи
за възрастта му...

__РЕЙНАЛДО__

Да. Но, господарю...

__ПОЛОНИЙ__

Защо да правиш всичко туй, така ли?

__РЕЙНАЛДО__

Да, именно.

__ПОЛОНИЙ__

Хе, в туй е мойта хитрост,
защото, щом поопетниш сина ми —
но леко, с петънца като онези,
които всяко нещо придобива
при употреба, — твойт събеседник,
когото ти желаеш да изстискаш,
ако е имал случай да го хване
във гореспоменатите простъпки,
веднага — бъди сигурен! — ще почне
и той във този дух, със „господине“
или „приятелю“, или „любезни“,
според това, отде е и какъв е,

и как възпитан...

__РЕЙНАЛДО__

Ясно, господарю.

__ПОЛОНИЙ__

Та казвам, той... той, казвам... какво казвах?

Кълна се във светата литургия,
бях почнал нещо! За какво говорех?

__РЕЙНАЛДО__

Говорехте за туй, как щял да почне
и той във този дух, със „господине“...

__ПОЛОНИЙ__

А, да! Така, така! И ще подхване:
„Познавам момъка. Напълно прав сте.
Видях го сам, тогава и тогава,
със тоз и тоз да губи на комар“,
или „да пие“, или „да се бие
при спор на кегли“, или „да отива
в известна къща“ — сиреч във бардак,
Разбираш. Туй се казва да ловиш
на стръв лъжлива истински шаран
Така По косвен и околен път
ний, тънките и прозорливи люде,
разкриваме най-скритите въпроси.
Чрез тоз от мен горепосочен способ
и ти ще разузнаеш за Лаерт.
Разбра ли ме?

__РЕЙНАЛДО__

Разбрах ви, господарю,

__ПОЛОНИЙ__

Тогаз на добър час!

__РЕЙНАЛДО__

Благодаря ви.

__ПОЛОНИЙ__

И сам го наблюдавай!

__РЕЙНАЛДО__

Непременно!

__ПОЛОНИЙ__

И музиката си да учи здраво!

__РЕЙНАЛДО__

Разбрано, господарю!

__ПОЛОНИЙ__

Тръгвай! Сбогом!

Рейналдо излиза.

Влиза Офелия.

Офелио, какво с туй от тебе?

__ОФЕЛИЯ__

О, господарю! Господарю! Ах,
как страшно се изплаших!

__ПОЛОНИЙ__

От какво,
във името господне? Е? Да чуем!

__ОФЕЛИЯ__

О, господарю, както си бродирах
във стаята, принца Хамлет, гологлав,
разгърден и с чорапи цели в кал

до глезените свлечени, по-бледен
от ризата си, с тракащи колене
пред мене се яви, като въртеше
очите си тъй жално, сякаш беше
от ада пуснат, за да ми разкаже
за ужасите в него!

__ПОЛОНИЙ__

Полудял е
от страст към теб?

__ОФЕЛИЯ__

Не зная, господарю,
но може би е тъй!

__ПОЛОНИЙ__

Какво ти каза?

__ОФЕЛИЯ__

За китката ме сграбчи и така,
държейки я, отдръпна се от мене
и с длан засенчил втренчено очи
лицето ми безкрайно дълго гледа,
като че искаше да го рисува.
След туй ръката ми поклати леко,
печално кимна три пъти и после
такава покъртителна въздишка
изтръгна се от неговата гръд,
че цялото му тяло потрепера
като във смъртен гърч. След туй ме пусна
и сякаш можеше и без да гледа,
да направлява хода си, излезе
от стаята, глава извил през рамо,
с очи, докрая вперени във мен.

__ПОЛОНИЙ__

Веднага тръгвай! Да вървим при краля!
Това е чиста лудост от любов,
а тя е враг на себе си и води
към действия безумни не по-рядко
от всички други страсти под небето,
наказващи плътта ни. Съжалявам.
Да си му казала обидно нещо?

__ОФЕЛИЯ__

Не, господарю мой, но както вие
ми наредихте, връщах му писмата
и му отказвах близостта си.

__ПОЛОНИЙ__

Ясно!

От туй се е побъркал! Съжалявам,
че съдих тъй повърхностно за него.
Страхувах се, че си играе с тебе
и иска само да те похаби.
Проклетата подозрителност! Така е,
на старостта е свойствено да бърка
от много ум, тъй както е присъщо
на младостта пък да греши от глупост.
Но да вървим при краля! Трябва бързо
от нас да чуе той това, което,
държано скрито, ще е по-опасно,
отколкото разкрием ли го ясно.
Ела!

Излизат.

Втора сцена

Зала в замъка.

Тръбен звук. Влизат Кралят, Кралицата Розенкранц, Гилденстерн и

свита.

__КРАЛЯТ__

Здравейте, Розенкранц и Гилденстерн!
Освен желанието ни горещо
отново да видиме, подбуда
да бъдете поканени тъй спешно
бе нуждата от вас. Навярно вие
сте чули, че принц Хамлет стана жертва
на странно превращение. Таз дума
употребяваме, понеже той
наистина и вътрешно, и външно
превърнал се е в друг. Каква причина
могла би — извън бащината смърт —
да го разстрои тъй, съвсем не можем
да си представим. И затуй ви молим,
понеже заедно сте расли с принца
и близки сте с младежкия му дух,
да постоите в двора ни със цел,
увличайки го във забави, някак
да разузнаете при сгоден случай
дали не го измъчва нещо скрито,
което, щом разкрие се, да може
да бъде излекувано от нас.

__КРАЛИЦАТА__

Той, господа, за вас говори често
и аз съм сигурна, че на света
двамина други няма, към които
така да е привързан. Ако вам
угодно е за малко между нас
да поостанете зарад доброто
и здравето на нашата надежда,
престоят ви ще бъде награден
по начин, съответстващ на кралско
благоволение.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Кралю, кралице,
по силата на висшата си власт
вий можехте да облечете своето
желание във форма на повеля,
а не на просба.

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Но покорни вам,
ний слагаме в нозете ви със радост
готовността си, опната да служи
на ваши милости!

__КРАЛЯТ__

Благодарим,
любезни Розенкранц и Гилденстерн.

__КРАЛИЦАТА__

Благодарим, любезни Гилденстерн
и Розенкранц. И, моля незабавно
идете при нещастния ми син!...
Съпроводете вие господата
до принца Хамлет.

__ГИЛДЕНСТЕРН__

И дано небето
направи ни приятни и полезни
за син ви, ваша светлост

__КРАЛИЦАТА__

Чул ви господ!

Розенкранц и Гилденстерн излязат, придружени от неколцина от
свитата.

Влиза Полоний.

__ПОЛОНИЙ__

Кралю, посланиците от Норвежко
се върнаха с отлични новини.

__КРАЛЯТ__

Ти винаги до днес си бил баща
на благи вести.

__ПОЛОНИЙ__

Вярно ли, кралю?

Все пак бих искал да ви заверя,
че своя дълг обрекъл съм на вас,
тъй както своята душа на бога;
и струва ми се — или съм отвикнал
да душа, както досега, следите
на хорските дела, — че съм открил
причината за лудостта на принца.

__КРАЛЯТ__

Е, казвай! Казвай! Искам да я чуя!

__ПОЛОНИЙ__

Посланиците първом, като гозба,
а мойто ще е сладкото след тях!

__КРАЛЯТ__

Така да бъде! Сам ги покани!
Полоний излиза.
Гертруда, мила, той твърди, че знаел
отде извира смутът на сина ви.

__КРАЛИЦАТА__

Аз мисля, че причината е само
във прясната кончина на баща му
и спешния ни брак.

__КРАЛЯТ__

Ще проверим.

Влиза отново Полоний, следван от Волтиманд и Корнелий.

Приятели, здравейте! Волтиманд,

какво ми носите от моя брат,

норвежкия владетел?

__ВОЛТИМАНД__

Искрен поздрав

във отговор на вашия, кралю.

Едва изслушал ни, той прати вест

на своя братов син да спре веднага

започнатите набори. Той смятал,

че Фортинбрас се стяга да напада

поляците, но след проверка схвана,

че туй са подготовки срещу вас

и разгневен, че злоупотребяват

с безсилната му старост, заповяда

на Фортинбрас да се яви пред него;

той покори се, беше смъмрен строго

и се закле, че нивга вече няма

да мисли за война със ваша светлост.

Зарадван, старецът му отреди

годишно трийсет хиляди корони

и с войнството, което бе събрал,

заръча му да тръгне срещу Полша,

със таз молба, отправена към вас,

Дава на Краля писмо.

да му осигурите мирен преход

през вашите владения, съгласно

условията тук.

__КРАЛЯТ__

Отлични вести.

Ще прочетем във подходящо време

това писмо и ще му отговорим
подир обсъждане. Но отсега
благодарим ви за добрия труд.
Идете да отдъхнете! Таз нощ
ще има пир.

Волтиманд и Корнелий излизат.

__ПОЛОНИЙ__

Приключихме с това.

Владетелю, мадам, да ви разказвам
какво е тронът и какво — дългът,
защо денят е ден, нощта е нощ
и времето е време, би било
прахосване на нощи, дни и време,
и тъй като за мисълта се знае,
че краткостта е нейната душа,
а многословието — тленна външност,
ще бъда крайно кратък: син ви Хамлет
е луд. И „луд“ наричам го, защото
какво е лудост, ако не да бъдеш
какъв, че да не можеш с друга дума
да бъдеш означен освен със „луд“?
Но да оставим...

__КРАЛИЦАТА__

По същество, без толкова изкусност!

__ПОЛОНИЙ__

Мадам, в словата ми изкусност няма.
Говоря ви наистина, че луд е,
а че е луд, е истина и туй е
наистина печално; и печално,
че е наистина... не най-добра
игра на думи, но да я оставим...
Изкусността — аз казах — ми е чужда.

Че луд е, туй е явно, но коя е
причината, която е довела
до тоз ефект или — с по-точна дума —
дефект, защото всички тез душевни
ефекти дефективни имат своя
причина. Де е тя? Щом казах „тя“
и вече отговорил съм къде е.
Подразумейте:
аз имам дъщеря — и казвам „има“,
защото моя е, — а тя, понеже,
забележете, знае своя дълг,
ми връчи туй. Сами съдете впрочем!
Чете писмо.

„До идола на моята душа, небесната и одарена с дивна прелест
Офелия“ — това е лош израз, отвратителен израз! „Одарената“ —
отвратителен израз! Но слушайте нататък! Ето тук: „За да почива до
белоснежната ѝ гръд...“

КРАЛИЦАТА

И туй писмо до нея е от Хамлет?

ПОЛОНИЙ

Търпение, мадам! Чета дословно:

„Съмнявай се, мила, в земята,
във слънцето, в звездния рой,
съмнявай се в правдата свята,
но нивга — в това, че съм твой!

О, скъпа Офелия, не ме бива за стихоплетство.

Не владея изкуството да отмервам въздишките си, но, че те обичам
безкрайно, несравнима моя, вярвай ми на това! Сбогом! Твой завинаги,
докато тази негова телесна машина му принадлежи.

Хамлет “

Това послушната ми дъщеря

предаде на баща си, като вля
във неговия слух кога, къде
и точно как ухажвал я е принцът.

__КРАЛЯТ__

А как го е приела тя самата?

__ПОЛОНИЙ__

Какъв човек съм според вас, кралю?

__КРАЛЯТ__

Човек почтен и заслужаващ вяра.

__ПОЛОНИЙ__

И бих желал такъв да се окажа.
Ала какво — кажете — вие бихте
помислили, ако, усетил как
таз обич вече пърха (а пък аз,
признавам си, усетих я, преди
Офелия за нея да ми каже),
какво си бихте рекли, вий и нейно
величество, кралицата, ако
аз бях решил да съхраня таз тайна
като любовен дневник, тихомълком
намигайки на своето сърце,
или погледнал бих ей тъй, през пръсти
на тяхната любов; какво, кралю,
си бихте рекли, а? Но аз, аз — не!
На своята хубостница аз веднага
й казах тъй: „Принц Хамлет си е принц!
Над твоята сфера! Няма да го бъде!“
И наредих й да не го приема
и писъмца и дарове да връща,
и тя събра плода на тоз съвет.
А той — отблъснат — явно от това е
изпаднал първо в скръб, след туй във пост,

след туй в безсъние, след туй във немощ,
след туй в побърканост и постепенно
по тази стълба е успял да слезе
до буйното безумие, което
ни натъжава всички.

__КРАЛЯТ__

Според вас
дали е тъй?

__КРАЛИЦАТА__

Изглежда вероятно.

__ПОЛОНИЙ__

Кога, кралю, било е да съм казал
за нещо, че е тъй, а после то
да е излязло инак?

__КРАЛЯТ__

Ни веднъж,
доколкото си спомням.

__ПОЛОНИЙ__ (сочи главата и раменете си)_

Щом е тъй,
свалете туй от туй, ако се лъжа!
Вий обстоятелства ми дайте само
и аз причината им ще измъкна
от ядката на земното кълбо!

__КРАЛЯТ__

А как да проверим това докрай?

__ПОЛОНИЙ__

Вий знаете, той често се разхожда
по таз галерия.

__КРАЛИЦАТА__

Със часове!

__ПОЛОНИЙ__

По нея ще му пусна дъщеря си,
а ние ще се скрием зад гоблена.
Следете го! Ако не се окаже
умопобъркан от нещастна обич,
да бъде прост кравар, а не пръв съветник!

__КРАЛЯТ__

Добре. Съгласен. Да направим опит!

Влиза Хамлет, зачетен в книга.

__КРАЛИЦАТА__

Той иде, скръбен, с книга във ръка!

__ПОЛОНИЙ__

Излезте, моля ви! По-бързо! Бързо!
Ще го изпитам още тук, сегичка!
Простете!
Кралят и Кралицата излизат.
Как се чувствувате, принц Хамлет?

__ХАМЛЕТ__

Добре, слава богу.

__ПОЛОНИЙ__

Познавате ли ме принце?

__ХАМЛЕТ__

Много добре. Вие сте продавач на риба.

__ПОЛОНИЙ__

Аз? Съвсем не, принце?

__ХАМЛЕТ__

Тогава ви пожелавам да бъдете честен като тях,

__ПОЛОНИЙ__

Как честен, принце?

__ХАМЛЕТ__

Е, да. Наистина както е тръгнал светът, сега да си честен, значи да си един от десет хиляди.

__ПОЛОНИЙ__

Напълно вярно, принце.

__ХАМЛЕТ__

Защото, щом слънцето плоди червеи в едно умряло псе, то едно късче мърша, добро за целуване... Имате ли дъщеря?

__ПОЛОНИЙ__

Имам, принце.

__ХАМЛЕТ__

Не я оставяйте да се разхожда пол слънцето. Зачатието е благословено, но не за нея. Отваряйте си очите, приятелю!

__ПОЛОНИЙ__ (настрани)

Е, какво ще кажете? Прави-струва, все около дъщеря ми! А пък отначало не ме позна. Каза, че съм бил продавач на риба. Здравата е хлътнал, здравата! И аз на младини страдах много от любов. Почти като него. Ще го заговоря отново... Какво четете, господарю?

__ХАМЛЕТ__

Думи, думи, думи.

__ПОЛОНИЙ__

Но за какво се разправя там?

__ХАМЛЕТ__

Кой с кого да се разправя?

__ПОЛОНИЙ__

Искам да кажа: какво им е съдържанието?

__ХАМЛЕТ__

Клевети, господине. Този безобразен сатирик, разправя, че на старците брадите били сиви, а лицата — сбръчкани, че от очите им се изцеждал сливов клей и китова амбра* и че притежавали в голямо количество отсъствие на разсъдък, придружено от силно развита слабост на кълките. Все неща, господине, в които аз съм напълно и всячески убеден, но които според мене не е прилично да се печатат. Защото и вие, уважаеми, някой ден ще станете стар като мене, ако можете да се движите назад по рачешки.

[* Амбра — гъст червен секрет на кашалота с мирис на мускус.]

__ПОЛОНИЙ__ (настрани)_

Че е лудост — лудост е, но има система в нея!... Тук духа, принце. Искате ли да отидете по на закрито?

__ХАМЛЕТ__

Да, в гроба.

__ПОЛОНИЙ__

Там наистина е закътано. (Настрани.) Колко на място са понякога отговорите му! При лудостта често се срещат такива находки, каквито рядко биват раждани от здравия ум. Ще го оставя и още сега ще помисля как да уредя срещата между него и дъщеря ми... Почтени принце, разрешете ми да си взема сбогом от вас.

__ХАМЛЕТ__

Вземете си го, моля ви! От нищо друго не бих се лишил тъй охотно. Освен от живота си, освен от живота си.

Влизат Розенкранц и Гилденстерн.

__ПОЛОНИЙ__
Сбогом, принце

__ХАМЛЕТ__
Тези досадни стари глупци!

__ПОЛОНИЙ__
Принц Хамлет ли търсите? Ей го там.

__РОЗЕНКРАНЦ__
Благодарим ви, уважаеми господине.

Полоний излиза.

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Почтени господарю!

__РОЗЕНКРАНЦ__
Любезни господарю!

__ХАМЛЕТ__
Ха, Гилденстерн! Я, кой бил! Розенкранц! Приятели от детство,
как живеем?

__РОЗЕНКРАНЦ__
Обикновено. Като простосмъртни.

__ГИЛДЕНСТЕРН__
За щастие, умерено щастливи.
Не може да се каже, че сме чак
пискюл на шапчицата на Фортуна*.

[* _Фортуна_ (мит.) — богиня на щастието у древните римляни.
Изобразявана стъпила върху въртящо се колело.]

__ХАМЛЕТ__

Но не сте и подметка на обувката й?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Не сме и това.

__ХАМЛЕТ__

Тогава се навъртате нейде около талията й, а? Или към средата на нейната благосклонност?

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Да, близко сме до мишената й.

__ХАМЛЕТ__

И мишкувате там и двамата? Ами да, тази богиня на щастието е една мръсна блудница!... Какво ново?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Нищо ново, господарю. Само това, че светът е станал честен.

__ХАМЛЕТ__

Тогава приближава Второто пришествие! Но новината ви не е вярна. Позволете да ви поразпитам по-подробно. С какво, драги мои приятели, сте разгневили толкоз тази ваша Фортуна, та ви е пратила тук в затвора?

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Как в затвора, господарю?

__ХАМЛЕТ__

Дания е затвор.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Тогава е затвор и целият свят.

__ХАМЛЕТ__

И то образцов, с безброй килии, клетки, ями. Дания е една от най-

лошите.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Ние не мислим така, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Тогава тя за вас не е затвор, защото няма нищо, добро или лошо, което да не е направено такова от нашето мислене. За мен Дания е затвор.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Тогава честолюбието ви я прави такава. Тя е твърде тясна за духа ви.

__ХАМЛЕТ__

О, боже, аз бих могъл да седя затворен в орехова черупка и пак да се чувствам владетел на безкрайни простори! Ако нямах лоши сънища!

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Които сънища са именно честолюбието ви, защото честолубецът е човек, чиято същина е само сянката от един сън.

__ХАМЛЕТ__

Самият сън е вече сянка.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Именно. И за мен честолюбието е нещо толкоз въздушно и празно, че е само сянка от сянка.

__ХАМЛЕТ__

Тогава просящите са хора от плът и кръв, а пък монарсите и прославените герои — само техни разтегнати сенки. Но нека идем при другите придворни. Защото, честна дума, аз не съм способен да разсъждавам.

__ДВАМАТА__

Приемете услугите ни, господарю!

__ХАМЛЕТ__

По никакъв начин! Не искам да ви приравня със своите служители, защото, честно казано, съм обслужван отвратително. Но за да останем в утъпкания път път на приятелството, кажете: какво ви е довело в Елсинор?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Желанието да ви навестим, господарю. Нищо друго.

__ХАМЛЕТ__

Какъвто съм бедняк, беден съм и откъм признателност. Но благодаря ви, скъпи приятели, при все че май ви плащам за стотинка-две благодарност в повече. Не са ли пратили да ви извикат? По собствен почин ли сте дошли? Сами ли се сетихте? А? Хайде, хайде! Да си говорим откровено! Казвайте, казвайте!

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Какво да казваме, господарю?

__ХАМЛЕТ__

Каквото щете, но без извъртане! Пратили са да ви викат — виждам в погледите ви едно признанийце, което неопитната ви срамежливост не може да прикрие. Зная: добрите крал и кралица са пратили да ви извикат.

__РОЗЕНКРАНЦ__

С каква цел, господарю?

__ХАМЛЕТ__

Това вие ще ми кажете. Но заклевам ви в нашето другарство от училище, в съзвучието на младостта ни, в неугасналата обич помежду ни и във всичко, което някой друг, по-красноречив, би прибавил към това, бъдете честни и искрени с мен: извикаха ли ви, или не?

__РОЗЕНКРАНЦ__ (настрани, към Гилденстерн)_
Какво ще кажете?

__ХАМЛЕТ__ (настрани)_
Ясно като бял ден!... Хайде, по-бързо, ако ме обичате!

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Извикаха ни, господарю.

__ХАМЛЕТ__
А пък аз ще ви кажа защо; и моята догадка ще изпревари вашето признание, тъй че от клетвата за мълчание, която сте дали на краля и кралицата, няма да падне и косъм. Не зная защо, напоследък съм загубил цялата си веселост, зарязал съм напълно телесните упражнения и изобщо съм изпаднал в такова мрачно настроение, че тази прекрасна сграда — земята — ми се вижда гола канара; този опнат над нас прозирен шатър на въздуха — можете ли да си представите? — този дивен свод над главите ни, този величествен покрив, обсипан със златни огньове; всичко това е за мен само едно гадно скупчване на зловонни пари. Човекът! Какво великолепно творение е той! Колко благороден е с разума си; колко безкрайно богат откъм способности, изрази, движения; колко изумително съвършен в действията си; колко приличен на ангел в своята прозорливост; колко подобен на бог! Върховна красота на света! Венец на всички живи твари! И какво е за мен тази квинтесенция на праха? Той не ме радва... И жените също, колкото и да се усмихвате.

__РОЗЕНКРАНЦ__
Господарю, не съм помислил нищо подобно!

__ХАМЛЕТ__
Тогава защо се засмяхте, като казах: „Той не ме радва“?

__РОЗЕНКРАНЦ__
Помислих си, че щом човекът не ви радва, кой знае какъв постен прием ще получат от вас актьорите, които настигнахме по пътя. Те идат

насам, за да ви предложат услугите си.

__ХАМЛЕТ__

Този, който играе кралете, е добре дошъл — негово величество ще получи своята дан от мен; странстващият рицар ще може да употреби своите меч и щит, любовникът няма да въздиша безвъзмездно; жлъчният ще бъде оставен да изкара ролята си докрай; смешникът ще разсмива тези, които имат гъдел в дробовете си; а дамата ще може да си казва мисълта без задръжки, защото иначе белият стих ще куца. Що за актьори са?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Точно вашите любимци — столичните трагичи.

__ХАМЛЕТ__

И защо са тръгнали на обиколка? Постоянният театър им е давал повече слава и печалба.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Мисля, че има някаква забрана поради последните нововъведения.*

[* Навярно това е намек за закона от 1598 г., който забранил на всички лондонски театри — с изключение на два — да дават представления в столицата.]

__ХАМЛЕТ__

А ползват ли се още със славата, която имаха, когато бях в града? Трупа ли се все така публиката за тях?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Съвсем не, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Защо? Да не ся почнали да ръждясват?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Не, господарю, те се стараят както по-рано, но в последно време са се излюпили в столицата едни дечурлига, такива едни ястребчета-голишарчета*, които надкрещават в спора всички и обират общите одобрения. Те сега са на мода и така огракват театрите на простолюдието — те така ги наричат! — че мнозина, носещи шпага на кръста, не смеят да надзърнат в тях, защото се плашат от пачето перо на някой драскач.

[* Целият пасаж е злободневна нападка срещу театралните трупи от деца-актьори, които със своето умение да пеят и танцуват правели сериозна конкуренция на другите театри от Шекспирово време.]

__ХАМЛЕТ__

Деца ли? Че кой ги покровителствува? Отде получават заплати? И не си ли мислят, че ще трябва да играят и след като им загрубеят тънките гласчета? После, като пораснат и се превърнат в обикновени актьори — което навярно ще стане, ако не си намерят по-добър занаят, — няма ли да кажат, че техните драматурзи са им навредили, като са ги карали да грачат срещу собственото си бъдеще?

__РОЗЕНКРАНЦ__

То беше голяма врява и от двете страни, а и хората не смятаха за грях да ги насъскват едни срещу други. По едно време никой не си даваше парите за представление, в което поети и актьори не си разменяха по някой в зъбите.

__ХАМЛЕТ__

Как е възможно това?

__ГИЛДЕНСТЕРН__

О, падна голямо изцеждане на мозъци!

__ХАМЛЕТ__

И децата, казвате, са на път да удържат победата?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Да, господарю, дори и над Херкулес, макар той да носи целия

глобус на гърба си.*

[* Намек за театър „Глобус“, към който се числял сам Шекспир и който имал за емблема Херкулес, носещ земното кълбо.]

__ХАМЛЕТ__

Всъщност нищо чудно, щом като моят чичо е крал на Дания и тези, които му се плезеха вчера, докато баща ми беше жив, днес плащат по двайсет, четиридесет, петдесет, сто дуката за портретчето му в миниатюра. Дявол взел го, трябва да има нещо свръхестествено в това! Да можеше науката да се докопа до него!

Тръбен звук

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Ето ги актьорите!

__ХАМЛЕТ__

Господа, добре дошли в Елсинор. Да си стиснем ръцете! Хайде! Гостоприемството си има съответните церемонии. Позволете ми да ги изпълня с вас, ето така, за да не би любезността ми към актьорите — която, казвам ви, трябва да проличи ясно — да ви се стори по-топла, отколкото тази към вас. Добре дошли! Но моят чичо-татко и моята стринка-майка много се мамят.

__ГИЛДЕНСТЕРН__

В какво, скъпи господарю?

__ХАМЛЕТ__

Аз съм побъркан само при северо-северозападен вятър, но щом духа откъм юг, различавам сокол от сойка.

Влиза Полоний

__ПОЛОНИЙ__

Здравейте, господа.

__ХАМЛЕТ__

Чувай, Гилденстерн!... И ти също!... Дайте по едно ухо насам.
Това голямо кърмаче там още не е излязло от пеленките си.

__РОЗЕНКРАНЦ__

А може би отново си е влязло в тях — нали казват, че старците се
вдетинявали.

__ХАМЛЕТ__

Сега ще ви предскажа нещо: ще ми съобщи за актьорите.
Внимание!... Прав сте, драги. Наистина понеделник сутрин беше...

__ПОЛОНИЙ__

Почтени принце, имам новина за вас.

__ХАМЛЕТ__

Почтени старче, имам новина за вас. Когато Росций беше актьор в
Рим...

__ПОЛОНИЙ__

Пристигнали са актьори, принце.

__ХАМЛЕТ__

Дрън-дрън!

__ПОЛОНИЙ__

Пристигнаха! Аз ги докарах!

__ХАМЛЕТ__

Как? Цяла трупа на едно магаре?

__ПОЛОНИЙ__

Най-добрите актьори на света, отлични за всякакви представления:
трагически, комически, исторически, идилически, идилическо-
комически, историко-идилически, трагическо-исторически, трагико-

мито-историко-идилически, със спазване на трите единства и съвсем свободни. За тях нито Сенека* може да бъде твърде тежък, нито Плавт** — прекалено лек. Отлични са и когато ги лови законът за словото, и когато могат да си отпуснат езика. Нямаат равни на себе си, казвам ви!

[* _Сенека_ — Луций Аний Сенека (ок. 4 г. пр.н.е. — 65 г. н.е.) — римски философ и автор на трагедии.]

[** _Плавт_ — Тит Макций Плавт (ок. 250–184 г. пр.н.е.) — римски автор на комедии.]

__ХАМЛЕТ__

О, Йефтай*, съднице Израилев, какво съкровище имаш!

[* _Йефтай_ (библ.) — еврейски съдия. Според преданието той, преди да нападне врага си, обещал да пожертвува на бога първото живо същество, което срещне след победата. Първа го срещнала единствената му дъщеря и бащата трябвало да я принесе в жертва. Преданието е легнало в основата на една английска народна балада, част от която Хамлет цитира двусмислено.]

__ПОЛОНИЙ__

Какво съкровища, принце?

__ХАМЛЕТ__

Как какво?

„Щерка имаше Йефтай,
любеше я той безкрай...“

__ПОЛОНИЙ__ (настрани)_

Пак за дъщеря ми!

__ХАМЛЕТ__

Не е ли така, стари Йефтай?

__ПОЛОНИЙ__

Ако на мен викате Йефтай, аз наистина имам дъщеря и много я обичам.

__ХАМЛЕТ__

Не, не следва това.

__ПОЛОНИЙ__

А какво следва, принце?

__ХАМЛЕТ__

Ами това:

„... ала господ — пожела
и съдба я стигна зла...“

И после:

„... стана с нея туй, което
често става под небето...“

Останалото ще трябва да си го потърсите сам в първата строфа на тази благочестива песничка, защото ето, идват тези, които по занаят скъсяват времето на хората.

Влизат Актьорите

Добре дошли, добре дошли, драги мои! Заповядайте всички! Радвам се, че изглеждаш добре, друже! Здравейте, приятели! Я гледай каква брада си пуснал, откак те видях за последен път! Да не е нарочно, за да ми се надсмиваш скришом зад нея тук в моята Дания? О, драга ми госпожице* и повелителко, кълна се в света Богородица, че сте се извисили до нейното небе с цял венециански ток! Дано златното ви гласче не е вече пропукало като невалидна монета. Приятели, всички сте добре дошли! Да започваме! Веднага, като френски соколари, пускаме по първото пиле, което се мерне! Един монолог веднага! Хайде, покажете си изкуството! Един монолог с повечко патос!

[* Шеговито обръщение към момчето-актьор, което играело женските роли в трупата. В Шекспирово време жени не са играели на сцената.]

__ПЪРВИ АКТЬОР__

Кой например, благородни господарю?

__ХАМЛЕТ__

Веднъж те чух, изпълняваше един, който май не беше още игран на сцена или ако е бил, то най-много един-два пъти, защото пиесата не би се харесала на широката публика — беше като чер хайвер за простака; но чудесна драма според мен и според други по-добри познавачи: сглобката на сцените ѝ беше много добра и всичко беше построено с простота и майсторство. Помня, някой казваше, че ѝ липсвали соленички подправки, за да бъде по-апетитна, а също и някои ефекти, които да приповдигнат стила ѝ, но прибави, че според него този начин за писане бил чиста работа: толкова солиден, колкото и лек; и много повече истински хубав, отколкото само изящен. Особено ми хареса едно място. Там, където Еней*1 разказва на Дидо-на за войната и именно за смъртта на Приам*2. Ако не се лъжа, почваше така... чакай, чакай... „Суровий Пир*3 като Хиркански*4 тигър...“ Не, не беше така. Но почваше с Пир.

[*1 _Еней_ — троянски герой, който след опожаряването на Троя бил приютен от картагенската царица Дидона, която се влюбила в него и после, изоставена, се хвърлила в горяща клада.]

[*2 _Приам_ — цар на Троя, войната за която е възпята в Омировата „Илиада“.]

[*3 _Пир_ — герой от Троянската война. Син на Ахкла, за чиято смърт отмъщава на троянците в цитирания пасаж.]

[*4 С името _Хиркания_ по Шекспирово време наричали страните, разположени на изток от Каспийско море.]

„Суровий Пир, чиито щит и броня
по цвят напомняха нощта в червото
на коня, що измами Илион*,

[* Илион е другото име на Троя. В случая става дума за дървения кон, скрити в който първите гръцки бойци се промъкнали в укрепения град.]

сменил бе сякаш бойната си багра
от черна в пурпурна. Потънал цял
в кръвта на старци майки и дечица,
запекла се от жара на стените,
огряващи със грозна светлина
смъртта на своя цар, сред плам и чад,
с очи, досущ като рубини адски,

синът Ахилев диреше навсякъде
столетния Приам...“
Карай нататък!

__ПОЛОНИЙ__

Бога ми, принце, отлично рецитирахте. С чиста дикция и правилно разбиране.

__ПЪРВИ АКТЬОР__

„... И ей го там
в неравен бой с ахейци. Вехтий меч
на плочите издрънква, непокорен
на слабата десница. Пир замахва,
но не сполучва — острието само
край власите на стареца просъсква,
но толкоз силно, че от този съсък
той губи свят. И сякаш чула, Троя
накланя кули пламнали и рухва
с ужасен трясък, който поразява
слуха на Пир. И — чудо! — мечът, вдигнат
над снежната Приамова глава,
остава тъй — мъстителят замръзва,
изписан сякаш на завеса, спрял се
във безразличие.

Но както често случва се пред буря
да млъква всичко, вятърът да стихва,
в небето облаците да застиват,
да е замряла цялата земя,
и изведнъж невероятен трясък
да разреде простора — тъй и Пир,
от своето вцепенение събуден,
избухна с двойна ярост. И едва ли
стоварял се е млатът на циклопа*

[* Еднооки гиганти, които ковели неотразимите оръжия на боговете.]

по щита Марсов със такава сила,

с каквато Пир стовари своя меч върху Приама!

О, блуднице Фортуно! Богове,
вземете колелото й* и всичко —

[* _“... вземете колелото й...”_ — Фортуна е изобразявана стъпила
върху въртящо се колело.]

дъги, наплати, спици — натрошете
на късчета, а облата главина
по склона олимпийски търколете
във преизподнята!"

__ПОЛОНИЙ__

Много е дълго.

__ХАМЛЕТ__

Ще го пратим на бръснаря заедно с брадата ти да ги поокастри и
двете... Моля те продължавай! На негова милост дай му шутовски
танци или някоя солена шега, инак захърква. Продължавай! Това за
Хекуба*.

[* _Хекуба_ — царица на Троя, която след смъртта на синовете й и
изгарянето на града била отведена като робиня в Тракия. Тук
тракийският цар Полимнестор заповядал да бъде убит най-младият й
син Полидор и тя за отмъщение, привличайки го нощем с измамата за
богатството, скрито сред развалините на Троя, го ослепила и убила
двамата му сина.]

__ПЪРВИ АКТЬОР__

„О, кой видял царицата плачевна...”

__ХАМЛЕТ__

„Царицата плачевна“?

__ПОЛОНИЙ__

Много е добре. „Царицата плачевна“ — добре е.

__ПЪРВИ АКТЬОР__

„... насам-натам да тича босонога

и да гаси жарта с обилни сълзи,
покрила с дрипел царствена глава,
що вчера диадема бе красила,
и в уплаха си скрила със постилка
съсхрений си многораждал skut,
кой туй видял, с език, от злъч отровен,
не би издал присъда за жестокост
срещу Фортуна? О, ако Олимп
би бил свидетел на мига страхотен,
когато зърна тя, в игра злорада,
да кълца Пир Приамовия труп,
ужасният й вой би просълзил
очите на небето, би покъртил
безстрастните му жители!...“

__ПОЛОНИЙ__

Вижте го, той смени цвета си! И очите му плуват в сълзи! Стига толкоз!

__ХАМЛЕТ__

Добре. Друг път ще ми кажеш останалото... Уважаеми, погрижете се за цялата трупа да бъде удобно настанена. Чухте ли ме? Да се отнасяте с тях добре, защото те са конспектът на времето ни, неговият летопис в съкратено издание. По-добре за вас ще е да ви лепнат следсмъртно лоша епитафия на паметника, отколкото да са ви хвърлили приживе добра подигравка от сцената.

__ПОЛОНИЙ__

Ще се отнеса към тях според заслугите им, принце.

__ХАМЛЕТ__

Господи, помилуй! По-щедро, по-щедро, човече! Ако се отнасяме с всекиго според заслугите му, кой ще отърве камшика? Отнесете се с тях според собствените си чест и благородство! Колкото е по-малка тяхната заслуга, толкоз по-голямо ще е вашето великодушие. Отведете ги!

__ПОЛОНИЙ__
Елате, господа!

__ХАМЛЕТ__

Вървете с него, приятели! Утре ще гледаме представление
Настрани към Първи актьор.

Чувай, стари приятелю, можете ли да изиграете „Убийството на
Гонзаго“?

__ПЪРВИ АКТЬОР__
Да, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Ще го покажем утре вечер. А ако потрябва да допиша десетина-
петнайсет стиха и да ги вмъкнем в текста, ще можете ли да ги заучите
дотогава?

__ПЪРВИ АКТЬОР__
Да, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Отлично! Последвайте този господин и внимавайте — не му се
подигравайте прекалено!

Полоний и Актьорите излизат.

Добри приятели, оставям ви до довечера. Добре дошли в Елсинор.

__РОЗЕНКРАНЦ__
Благодарим, господарю.

Излиза заедно с Гилденстерн

__ХАМЛЕТ__

Така. Добър ви път! Най-сетне сам!

Какъв съм аз подлец и жалък раб!

Нима не е чудовищно, че този
актьор в една измислица, в една

игра на мнима страст успява тъй
да подчини душата си на своето
самовнушение, че тук пред мене
ликът му побеля и всяко нещо —
сълзите в погледа, плачът в гласа,
чертите, сгърчени в ужасен израз,
движенията, всичко — бе напълно
във съответствие с това, в което
се бе вживял! И за какво? За нищо.
Зарад Хекуба!

Каква му е Хекуба, той на нея
какъв и е, та тъй реве? Какво
би сторил, ако имаше дълбока
причина да се мъчи, като тази,
която имам аз? Той би удавил
във сълзи сцената и би потресъл
с ужасна реч ухото на тълпата,
той би влудил виновния, изпълнил
невинния със ужас, хвърлил в смут
незнаещия! Да, очи, уши
той щеше да смрачи и заглуши!

А аз,
един поплювко, мухльо, се развявам
като мечтател, глух към своя дълг,
и не обелвам зъб, не, не дори
когато един крал е бил лишен
тъй подло от имот и от живот!
Дали не съм страхливец? Хайде, хора,
кой иска да ме нарече „негодник“
и да ми пукне тиквата на кръст?
В лицето ми да духне снопче косми,
отскубнато от моята брада?
Да ме ощипе за носа? Насила
да ми натика титлата „лъжец“
във дън гръцмуля? Кой ще го направи?
По дяволите! Ще го понеса!

Аз имам дробче колкото на гълъб*

[* По Шекспирово време черният дроб е бил смятан за вместилище на смелостта.]

и жлъчка, бедна, за да вгорчиви
обидата във мен, защото иначе
със мършата на този негодяй
да съм нахранил всички лешояди
на Дания! Ах, подъл, кървав, сладен,
покварен, долен, мръсен, гнъсен урод!
О, мъст!

Ама какво магаре съм! Брей смелост!
Родителят ми дивен е убит,
а аз, синът, когото с вик зоват
към мъст небе и пъкъл, се лигавя
като сълзлива уличница, кряскам
като пияна курва! Пфу, позор!
Не те е срам! На работа, мой ум!
Хм!

Дочувал съм, че хора с черна съвест,
присъствувайки на някаква пиеса,
понякога тъй бивали смутени
от майсторството й, че там, на място,
признавали престъпното си дело.
Злодейството, макар и безезично,
умее да говори. Ще накарам
таз трупа да представи сцена, сходна
с коварното убийство на баща ми,
пред моя чичо. И ще го следя,
ще бръкна в раната му — ако трепне,
ще знам какво да правя. Не е чудно
духът да е от пъкъла изпратен!

Лукавият умее да приема
примамлив лик и може би използва
това, че съм нездрав и меланхолен —
а той е мощен тъкмо при такива, —
за да ме вкара в грях. Аз искам друг,

по-силен довод. Сцената! Със нея
ще впримча аз душата на злодея!

Излиза.

Трето действие
Първа сцена

Зала в замъка.

Влизат Кралят, Кралицата, Полоний, Офелия, Розенкранц и
Гилденстерн.

__КРАЛЯТ__

И не успявате да доведете
беседата дотам, че да узнаем
отде му иде този смут, чиито
опасни пристъпи от бясна ярост
така разкъсват мирните му дни?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Той само ни призна, че е разстроен,
ала не щя да каже от какво.

__ГИЛДЕНСТЕРН__

И нямаше охота да подлага
духа си на изследване, а бързо
изплъзваше ни се със хитра лудост
при всеки опит наш да разузнаем
какво му е.

__КРАЛЯТ__

Добре ли ви прие?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Да, най-учтиво.

__ГИЛДЕНСТЕРН__

С насилие над себе си все пак.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Въпросите скъпеше, но бе щедър
във своите отговори.

__КРАЛИЦАТА__

А забави
предложихте ли му?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Мадам, когато идвахме, се случи
да изпреварим странстващи актьори
и принцът прояви известна радост,
щом чу за тях. Те в замъка са вече
и тази вечер, ако се не лъжа,
ще му представят нещо.

__ПОЛОНИЙ__

Точно тъй е,
и принцът моли кралската ви двойка
да бъде тъй любезна да присъства
на представлението.

__КРАЛЯТ__

Ще го сторим
от все сърце. И радва ме това
по-ведро настроение на принца.
Вий, господа, изострайте все още
у него тази склонност към забави.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Разбрано, господарю!

Излиза заедно с Гилденстерн

__КРАЛЯТ__

Скъпа моя,
вий също оставете ни за малко!
Нарочно пратихме да викнат Хамлет,
да го срещнем тука уж случайно
с Офелия. Законни подслушвачи,
с баща й двама ще се скрием, тъй че,
сами невидими, да видим всичко
и по държанието му със нея
да разберем дали любовна мъка
го мъчи тъй.

__КРАЛИЦАТА__

Разбира се, съпруге...
А пък на вас, Офелия, желая
от чаровете ви да страда Хамлет,
та добродетелите ви да могат
да му възвърнат прежния покой
за чест на двама ви.

__ОФЕЛИЯ__

Госпожо, туй
и аз бих искала.

Кралицата излиза.

__ПОЛОНИЙ__

Офелио, ти тука се разхождай!...
А ние да се скрием, господарю!...
Чети таз свята книга, та това
занятие да оцвети в смиреност
самотността ти. Грешно е, но знаем,
че с кротък лик и действия набожни

ний често захаросваме отвънка
самия Сатана.

__КРАЛЯТ__ (настрани)_
Ах, точно тъй е!

Как шибнаха тез думи съвестта ми!
На блудницата сбръчканата буза
не е така далеч от красотата,
с която се покрива, както мойте
деяния ужасни са далеч от
цветистата ми реч!... О, тежко бреме!

__ПОЛОНИЙ__
Той иде. Да се дръпнем, господарю!

Кралят и Полоний излизат.
Влиза Хамлет.

__ХАМЛЕТ__
Да бъдеш или не? Туй е въпросът.
Дали е по-достойно да понасяш
стрелите на свирепата съдба,
или обнажил меч, да се опълчиш
срещу море от мъки и в таз битка
да ги зачеркнеш всички? Смърт... Заспиваш...
И толкова... И в тоя сън изчезват
душевният ти гнет и всички болки,
измъчващи плътта ни. Такъв завършек —
от бога да го просиш! Смърт... Заспиваш...
Заспиваш... И сънуваш може би?
Ха, тук е спънката! Защото туй —
какви ли сънища ще ни споходят
в тоз смъртен сън, когато се измъкнем
от бренната обвивка — то ни спира,
таз мисъл прави земните ни мъки
тъй дълголетни. Кой търпял би иначе

безчетните камшици на века ни:
неправдите на наглия потисник,
високомерието на рода,
сълзите на отритнатата обич,
бавежа на закона, произвола
на тлъстия чиновник, злия присмех,
със който недостойният заплаща
на тихата заслуга — всичко туй,
когато едно бодване тук вляво
очиства сметките ни? Кой би пъшкал
под бремето на отмилял живот,
ако не беше този страх пред него
зад гроба, в неоткритата страна,
отдето никой пътник се не връща?
Той смазва волята ни и ни кара
да се мирим с познатите беди,
наместо да летим към непознати.
Тъй размисълът прави ни пъзливци
и руменият цвят на мъжеството
посърва под отровното белило
на многото мъдруване. И ето,
мечти високи, почини с размах
отбиват се встрани и губят право
да се зоват „дела“!... Но тихо! Ей я
красивата Офелия!... О, нимфо,
в моленията си къмто небето
спомни за всички мои грехове!

__ОФЕЛИЯ__

О, принце, нямаше ви толкоз дни.
Добре ли сте?

__ХАМЛЕТ__

Благодаря сърдечно —
добре, добре, добре!

__ОФЕЛИЯ__

Любезни принце,
аз имам много дарове от вас,
които дирех случай да ви върна.
Вземете си ги, моля ви!

__ХАМЛЕТ__

Не, не!
Аз никога не съм ви давал нищо.

__ОФЕЛИЯ__

Вий знаете, че сте ми давал, принце,
и придружени от уханни думи,
които правеха ги дважд по-ценни.
Но днес дъхът им изветрял е. Дръжте!
Най-скъпият подарък стойност губи,
дарителят когато ни разлюби!
Вземете си ги, моля!

__ХАМЛЕТ__

Ха-ха! Вие честна ли сте?

__ОФЕЛИЯ__

О, господарю!

__ХАМЛЕТ__

А хубава ли сте?

__ОФЕЛИЯ__

Какво иска да каже ваша милост?

__ХАМЛЕТ__

Това, че ако сте честна и хубава, честността ви би трябвало да се
пази от много разговори с хубостта ви!

__ОФЕЛИЯ__

Нима, мой господарю, хубостта може да има по-добра събеседница от честността?

__ХАМЛЕТ__

Да! Може, разбира се. Защото силата на хубостта наддумва честността и я превръща в сводница, преди силата на честността да преобрази нея по свой образ. Това в миналото е било парадокс, но днешните времена го потвърдиха. Аз ви обичах някога.

__ОФЕЛИЯ__

Наистина, господарю, вие ме накарахте да го повярвам.

__ХАМЛЕТ__

А не е трябвало! Защото на нас, колкото и да ни присаждат добродетели, дивото ни стъбло си пуска вкуса. Аз не ви обичах.

__ОФЕЛИЯ__

Толкоз по-зле за мен!

__ХАМЛЕТ__

Върви в манастир! Защо ти е да плодиш грешници? Аз сам съм донейде честен и все пак мога да се упрекна в такива неща, че по-добре майка ми да не бе ме раждала. Аз съм много надменен, отмъстителен, славолюбив, и имам на свое разположение толкоз много гадости, че не ми стигат ум да ги обмисля, въображение да си ги представя и време да ги извърша. И за какъв дявол нещастници като мене се мотаят между земята и небето? Всички сме дипломирани негодници. Недей да вярваш на никого от нас! Казвам ти, поемай към манастира! Къде е баща ти?

__ОФЕЛИЯ__

Във къщи, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Тогава да го заключат отвънка, та да може да се прави на глупак само у дома си! Сбогом!

__ОФЕЛИЯ__

О, лек му дайте, благи небеса!

__ХАМЛЕТ__

А пък ако речеш да се омъжиш, давам ти тази прокоба за зестра: „Дори да си невинна като лед и чиста като сняг, пак не ще избегнеш клеветите!“ Върви в манастир! Пътувай! Или щом непременно искаш мъж, търси го между лудите, защото, който има ум, знае какви украшения умеете да ни насаждате вие, жените. В манастира! И не губи време! Сбогом!

__ОФЕЛИЯ__

О, изцерете го, небесни сили!

__ХАМЛЕТ__

А пък тази ваша живопис аз я знам много добре. Бог ви е създал с един образ, а вие си правите друг. И знаете само да се връцкате, да правите муцунки, да чуруликате помежду си разни мръсотийки и все нищо да не разбирате, светици до една. Достатъчно! Стига ми вече! Побърках се от вас! И никакви женитби повече! Тези, дето са се оженили вече — с изключение на един, — нека си живеят, но другите да останат каквито са! В манастира, тръгвай!

Излиза

__ОФЕЛИЯ__

О, господи, какъв сияен разум
е разрушен! Десница на войник,
око на книжник, слово на придворен —
погубени! Цветът на това кралство,
мерило за вкус и за обноски,
неподражамият образец
за подражателите — всичко в прах!
И аз, нещастната, която пих
нектара на любовните му думи,
да чувам как ума му висш фалшиви,

дрънчащ като разстроена звънарна,
да гледам дивния му лик попарен
от изстъплението! О, покруса —
видяла туй, което бе тогава,
да виждам туй, което ми остава!

Влизат отново Кралят и Полоний.

__КРАЛЯТ__

Любов? Не, не, от друго страда той!
Пък и словата му — макар донейде
разкъсани — не бяха на безумец.
Във своята душа той крие нещо,
което меланхолията в него
усърдно е замътила, така че
предчувствам, този полог ще излюпи
опасности, които е разумно
да се предварят. И затуй реших:
по спешност в Англия ще го изпратя
да прибере невнесения данък.
Дано пътуването по море
с вида на новите земи и вещи
изскубне от сърцето му онуй,
което, непрекъснато ковано
от болния му мозък, го превръща
във друг човек. Какво ще кажеш ти?

__ПОЛОНИЙ__

Добре ще е, кралю, но пак си мисля,
че мъката му има корен, извор —
причина сиреч — от любовен вид...
А, дъще! Няма нужда да ни казваш
какво е казал принцът! Ний сами
от край до край го чухме... Господарю,
постъпвайте съгласно своя разум,
но ако сметнете, че е уместно,

то нека височайшата му майка
след представлението го помоли
да ѝ разкрие тайната си болка
на четири очи. И нека бъде
по-твърда с него. Аз пък ще се скрия,
тъй да се каже, вътре във ухото
на тяхната беседа. Ако тя
не го разчопли, вий го изпратете,
във Англия или го затворете,
където вам угодно е.

__КРАЛЯТ__

Да бъде!

Щом лудостта големите обзима,
голяма зоркост е необходима!

Излизат.

Втора сцена

Зала в замъка.

Влизат Хамлет и Трима актьори.

__ХАМЛЕТ__

И произнеси го, моля ти се, както ти показах, леко, да танцува на езика ти! Ако ще крещиш като мнозина от своите събратя, бих могъл да извикам и градския глашатай да ми рецитира стиховете. И не цепи прекалено въздуха с ръце така, а прави всичко съдържано, защото дори във вихъра, в бурята — пък, ако щеш, и в урагана — на страстта, трябва да се учите да спазвате тази умереност, която изглажда рязкостите. До дън душа ме възмущава, когато слушам някой разчорлен юначага да дере страстта си на дрипи и парцали, за да задоволи слуха на правостоящите от партера*, повечето от които харесват само глупавите пантомими или безсмислената врява на сцената. Бих наказал със сто по голо тези приятели, които тиранизират дори ролите на тираните и се

мъчат Ирода** да надиродят. Моля ви да избягвате всичко това.

[* _„... правостоящите от партера...“ _ — в английския театър от XVI в. зрителите в евтиния партер са стоели прави, а по-знатната публика е седяла в ложите наоколо.]

[** _Ирод_ (библ.) — Юдейският цар Ирод е бил популярен персонаж от средновековните мистерии. Неговото име е в случая синоним на театрален злодей, гръмко деклариращ своята кръвожадност.]

ПЪРВИ АКТЪОР

Разчитайте на нас, господарю!

ХАМЛЕТ

Но и не бъдете прекалено вяли — нека вътрешният глас ви води. Съгласувайте движение със слово и слово с движение, като много внимавате да не прекрачвате отвъд границите на естественото. Защото всяко прекаляване е против същината на актьорската игра, чиято главна задача открай време е била и си остава и до днес — да държи, така да се каже, огледало пред природата: да показва на добродетелта нейния истински лик, на порока — неговия образ без украса, и на всяко време от историята — неговия верен отпечатък. А когато в това изкуство проявяваме прекомерна или, обратно, недостатъчна страст, можем да разсеем невежите, но само ще огорчим познавача, а пък неговият укор трябва да тежи за вас повече от възхищенията на цял театър неуки. О, виждал съм актьори — и чувал да ги въздигат чак до... но да не кощунствуваме! — които нямаха говор и държане не само на християни, но дори на диваци и изобщо на хора, и така се кълчеха и ревяха, че сякаш не природата, а някой от нейните чираци ги беше майсторил, тъй безчовечно карикатурирала всичко човешко!

ПЪРВИ АКТЪОР

Мисля, принце, че сме отстранили тези неща донейде.

ХАМЛЕТ

О, отстранете ги докрай! И тези, които играят смешниците, не бива да прибавят от себе си, защото някои от тях имат навик сами да се

кикотят, за да разсмеят неколцина тъпи зрители, и то точно когато публиката трябва да внимава в някоя важна сцена на пиесата. Това е последна простащина и говори само за евтиното честолюбие на актьора, който го прави. Вървете да се пригответе!

Актьорите излизат.

Влизат Полоний, Розенкранц и Гилденстерн.

Е, уважаеми? Ще благоволи ли кралят да чуе това произведение на изкуството?

__ПОЛОНИЙ__

И той, и кралицата. И то веднага.

__ХАМЛЕТ__

Кажете на актьорите да побързат.

Полоний излиза.

Вие двамата бихте ли му помогнали?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Да, господарю!

Излиза заедно с Гилденстерн.

__ХАМЛЕТ__

Хей, Хорацио!

Влиза Хорацио.

__ХОРАЦИО__

На вашите услуги, господарю!

__ХАМЛЕТ__

Хорацио, до днес не съм видял човек по-зрял от тебе...

__ХОРАЦИО__
Господарю!

__ХАМЛЕТ__

Не, не, недей мисли, че те лаская —
каква облага мога да очаквам
от тебе, който нямаш друг имот
освен ума си и със него само
се храниш и обличаш? Кой, кажи ми,
на този свят ласкае бедността?
Не, нека сладкото езиче лиже
подметките на тъпия разкош;
да се подгъва рабското коляно
там, дето капе! Чувай, откогато
душата ми доби способността
между хората да прави избор,
със нежен знак тя отбелязва тебе,
защото ти показва се човек,
бедите който носи, без да страда,
еднакво благодарен към съдбата
при дар и удар. О, блазе на оня,
в когото ум и чувство тъй щастливо
са смесени, че да не бъде само
пискунче, по чиято цев Съдбата
да движи пръсти, както й се ще!
Такъв човек, не раб на своите страсти,
ми намери и аз ще го заключа
в сърцето си, да, в дън сърцевината
на своето сърце, където вече
си ти!... Но стига толкоз. Тази вечер
ще има представление за краля;
в една от сцените си то напомня
за обстоятелствата, при които —
разказах ти — е бил убит баща ми.
Докато трае тя, бъди добър
и наблюдавай чичо ми със своя

най-остър поглед! Ако той изслуша
едно местенце в нея, без вината
да цъфне на лицето му, ще значи,
че оня дух е бил от ада пратен
и че фантазията ми е черна
като ковачницата на Вулкан*.

[* _Вулкан_ (мит.) — бог на огъня у древните римляни.

Покровител на ковачите.]

Не го изпускай ни за миг! Аз също
ще прикова зеницата си в него,
а после двама ще сберем присъди
за виденото.

__ХОРАЦИО__

Ето ме, мой принце!

Открадне ли незабелязан нещо
по време на играта, плащам аз!

__ХАМЛЕТ__

Това са те! Отново ставам луд. А ти си намери изгодно място!

Тръбен звук и барабани. Влизат Кралят, Кралицата, Полоний,
Офелия, Розенкранц, Гилденстерн и свита.

__КРАЛЯТ__

Как се чувства нашият племенник Хамлет?

__ХАМЛЕТ__

Превъзходно, бога ми! На хамелеонска диета*. Тъпча се с въздух,
пълен с обещания. И гъсок не се гои така.

[* „... на хамелеонска диета...“ — Съгласно някогашното поверие
хамелеонът се хранел с въздух.]

__КРАЛЯТ__

Нямам нищо общо с този отговор, Хамлет. Как да приема думите
ви?

__ХАМЛЕТ__

А аз как да си ги взема?

Към Полоний.

Ваша милост, казахте, че сте играли в университета?

__ПОЛОНИЙ__

Да, принце, и минавах за добър актьор.

__ХАМЛЕТ__

А какво изпълнявахте?

__ПОЛОНИЙ__

Юлий Цезар, принце. И ме убиваха в Капитолия. Брут ме убиваше.

__ХАМЛЕТ__

Колко брутално: да убива такова капитално теле!... Готови ли са актьорите?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Да, господарю. Чакат благоволението ви.

__КРАЛИЦАТА__

Ела насам, мили ми Хамлет! Седни до мен!

__ХАМЛЕТ__

Благодаря, майчице. Тук има по-силен магнит.

__ПОЛОНИЙ__ (към Краля)_

Охо! Чухте ли го?

__ХАМЛЕТ__

Госпожице, мога ли да легна между коленете ви?

__ОФЕЛИЯ__

Не, господарю!

__ХАМЛЕТ__

Исках да кажа: да облегна глава на тях.

__ОФЕЛИЯ__

Да, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Помислихте, че ви искам нещо лошо?

__ОФЕЛИЯ__

Нищо не мисля, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Макар че съвсем не е лошо да легнеш между момински крачета.

__ОФЕЛИЯ__

Не разбирам за какво намеквате, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Ще разберете, като се потвърди.

__ОФЕЛИЯ__

Много сте весел, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Кой, аз?

__ОФЕЛИЯ__

Да, господарю.

__ХАМЛЕТ__

О, господи! Просто невероятен шегобиец! Какво друго да прави човек, освен да се весели? Вижте само колко радостна изглежда майка ми, а баща ми умря преди два часа!

__ОФЕЛИЯ__

Преди два пъти по два месеца, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Тъй отдавна? Тогава нека дяволът ходи в черно, а пък аз ще се облека в самур! О, господи, умрял преди два месеца и още не сме го забравили! Тогава да се надяваме, че споменът за някой велик човек може да изтрае половин година! Само че ще трябва да дига черкви, иначе ще получи епитафията на кончето от песничката:

Ах, какво направихме!

Кончето забравихме!*

[* На народните празненства в средновековна Англия е била много популярна една танцова игра, при която танцуващият е представлявал конник, яхнал коня си. По Шекспирово време тази игра е била излязла от мода, за което намеква и цитираният куплет от баладата.]

Тръбен звук.

__ПАНТОМИМА__

Влизат крал и кралица, нежно прегърнати. Тя коленичи и изразява своята вяроност към него. Той ѝ помага да се вдигне и скланя глава на нейното рамо, после ляга на постеля от цветя. Тя вижда, че той спи и го оставя. След малко влиза друг човек — той взима короната, целува я, влива отрова в ухото на спящия и го оставя. Кралицата се връща, намира краля мъртъв и изразява отчаяние. Отровителят също се връща, следван от трима служители, и притворно ѝ изказва съболезнованията си. Трупът бива изнесен. Отровителят приласкава кралицата с подаръци. Тя отначало ги отхвърля, но после приема любовта му. Излизат.

__ОФЕЛИЯ__

Какво означава това, господарю?

__ХАМЛЕТ__

Шушу-мушу, знам ли ги? Нещо лошо пише!

__ОФЕЛИЯ__

Навярно предават съдържанието на пиесата.

Влиза Прологът*.

[* _Пролог_ — или Хор — така в Шекспировия театър се е наричал актьорът, който е произнасял текста на пролога, помагаш на зрителите да разберат правилно пиесата.]

__ХАМЛЕТ__

Този приятел ще ни каже. Актьор тайна не пази. Каквото са научили, всичко издрънкват.

__ОФЕЛИЯ__

И ще ни обясни ли какво беше това, което ни показаха?

__ХАМЛЕТ__

Да, и всичко, което вие бихте му показали. Не се срамувайте да му го покажете и той без срам ще ви каже какво е то.

__ОФЕЛИЯ__

Вие сте лош, вие сте лош! Аз ще гледам пиесата!

__ПРОЛОГ__

„Ний молим със смирение
да чуете с търпение
туй наше представление!“

Излиза.

__ХАМЛЕТ__

Това пролог ли беше, или надписче за пръстен?

__ОФЕЛИЯ__

Наистина, господарю, беше малко кратък.

__ХАМЛЕТ__

Като женска любов.

Влизат Двамата актьори, представящи крал и кралица.

__АКТЬОРЪТ-КРАЛ__

„На Аполон сияещият впряг
завърши трийсти кръг над глъб и бряг
и тридесет дузини от луни
небето над вода и твърд смени,
откак Амур сърцата ни владей
и сплита ни ръцете Хименей.“

__АКТЬОРЪТ-КРАЛИЦА__

„Дано и още толкоз преброим
слънца, луни, съпруге мой любим,
но във последно време чувствам аз —
не сте добре и страх ме е за вас...
Но, мъжо мой, не бива този страх
да ви гнети, защото знай се, ах,
че е такова женското сърце —
щом люби и страхът е налице,
а в любовта не знаейки среда,
то вижда все най-страшната беда.
Как аз ви любя, чувствате го вий —
такваз любов страха си как да скрий?
Той с нея расне, с него тя расте,
едно от друго се пораждат те!“

__АКТЬОРЪТ-КРАЛ__

„На този свят ще бъда малко ощ,
усещам, чезне жизнената мощ.
На трона ти оставаш подир мен
и ако мъж намериш някой ден,
за теб достоен...“

__АКТЬОРЪТ-КРАЛИЦА__

„Моля ти се, спри!

Да го помисля, подло е дори:
във гибелта на своя пръв съпруг
пръст има таз, която взима друг!...“

__ХАМЛЕТ__ (настрани)_

Ох, ох! Пелин, пелин!

__АКТЬОРЪТ-КРАЛИЦА__

„... Изгода нас подтиква, не любов,
щом, овдовели, брак ний сключим нов,
и таз, която легне с друг веднъж,
повторно умъртвява своя мъж!“

__АКТЬОРЪТ-КРАЛ__

„Ти искрена си, ангел мой любим,
но често ний решения меним.
Родени бурно, но за къс живот,
на слабата ни памет те са плод,
човек забравя своя дълг след миг,
когато е към себе си длъжник:
решава нещо в мигновена страст,
но трае то, дорде е в нейна власт,
а в нас разменят звук неотзвучал
печал и радост, радост и печал;
най-бурната ни страст най-малко трай —
плачът се смей, а пък смехът ридай.
Дори светът е с преброени дни,
успех и обич — всичко се мени,
а кой кое докарва, ангел мой,
дали тя него или нея той?
Кому е провалилият се драг?
И кой на преуспелия е враг?
Щастливият приятели не ще,
но ни за миг не ще му липсват те;

нещастният ги дири тук и там,
но колкото по дири, по е сам...
Обаче да се върна, дете бях:
човешките решения са прах.
Съдбата управлява всичко тук:
кроежът наш е, краят му — от друг
и даваш ти пред мен обет велик
за вдовство до последния си миг,
но този свой обет, свещен и твърд,
боя се, ще умре със мойта смърт!“

__АКТЬОРЪТ-КРАЛИЦА__

„О, гладна да стоя, да крея в мрак,
да нямам радост, нито отдих благ,
от черни мисли да не виждам мир,
да бъде мойта волност манастир,
каквото от небето да поща,
да го смрази на пъкъла нощта,
ако след твойта смърт, съпруге благ,
вдовицата ти склучи втори брак!“

__ХАМЛЕТ__

Ами ако наруши клетвата си, а?

__АКТЬОРЪТ-КРАЛ__

„О, вярвам ти. Но остави ме сам —
отпаднал съм и на съня ще дам
да ме подсили.“

Ляга и заспива.

__АКТЬОРЪТ-КРАЛИЦА__

„Да, дремни си час
и нека зло не мине между нас!“

Излиза

__ХАМЛЕТ__

Харесва ли ви пиесата, госпожо?

__КРАЛИЦАТА__

Мисля, че дамата се зарича много.

__ХАМЛЕТ__

О, но тя ще удържи на думите си!

__КРАЛЯТ__

Знаете ли съдържанието? Да няма нещо осъдително в него?

__ХАМЛЕТ__

Не, не, те само се шегуват. Едно отравяне на шега. Абсолютно нищо осъдително!

__КРАЛЯТ__

Как се казва пиесата?

__ХАМЛЕТ__

„Мишеловката“. Названието на драмата има преносен смисъл. В смисъл, че драмата е пренесена. Това е едно убийство, което е станало във Виена. Херцогът се казва Гонзаго, а жена му — Баптиста. Сега ще видите. Дяволска машинация, но какво от това? Вас, ваше величество, и всички нас, които имаме чисти съвести, то не ни засяга. Който го сърби крастата, той да се дръгне. Ние какво?...

Влиза Актьор, представляващ Отровителя.

А този е някой си Луциан — племенник на херцога.

__ОФЕЛИЯ__

Вие сте същински хор, господарю. Давате отлични осветления.

__ХАМЛЕТ__

Да. И мога да светя на вас и любовника ви, когато започнете кукленото си представление.

__ОФЕЛИЯ__

Бодлив сте, господарю, бодлив!

__ХАМЛЕТ__

И ще има да охкате, докато ми се притъпи бодилът!

__ОФЕЛИЯ__

О, от трън на глог!

__ХАМЛЕТ__

Ами като скачате от мъж на мъж!... Почвай, убиецо! Дявол те взел! Прекрати това безбожно гримасничене! Хайде! „От клона гарванът реве за мъст!“ Или как беше?

__АКТЬОРЪТ-ОТРОВИТЕЛ__

„Дух злобен, час прокобен, сън удобен,
пустинно място, твърдост на ръката
и биле, никнало до кръст надгробен
в тъмата прокълната на Хеката*,

[* _Хеката_ (мит.) — гръцка богиня на мрака, повелителка на нощните духове.]

сберете се в едно и с общи сили
живота прекъснете в тези жили!“

Влива отрова в ухото на спящия.

__ХАМЛЕТ__

Той го отравя в неговата градина, за да му вземе престола. Оня се казва Гонзаго. Историята се е запазила до наши дни, написана на изящен италиански. А сега ще видите как убиецът успява да съблазни жената на Гонзаго.

__ОФЕЛИЯ__
Кралят стана!

__ХАМЛЕТ__
Какво? Изплашил се е от детска бомбичка?

__КРАЛИЦАТА__
Какво ви е, съпруге?

__ПОЛОНИЙ__
Прекратете играта!

__КРАЛЯТ__
Дайте светлина! Вън!

__ПОЛОНИЙ__
Светлина! Факли! Факли!

Излизат всички освен Хамлет и Хорацио.

__ХАМЛЕТ__
„Реве еленът наранен,
а здравият нехае.
Кой няма сън, кой спи блажен —
светът открай така е!“

При такава дарба — как мислиш, драги, — ако съдбата ми направи мръсна шега, с една гора от пера на главата и чифт копринени рози на обувките*, няма ли да ме приемат в някоя актьорска трупа?

[* Дългите пера на шапките и изкуствените рози, украсяващи обувките, са принадлежали към актьорския костюм от Шекспирово време.]

__ХОРАЦИО__
На половин пай.

__ХАМЛЕТ__

На цял, на цял!
„Светът върви по свой закон,
а той, мой друже, стар е:
седеше Зевс на този трон —
сега седи... паун!“

__ХОРАЦИО__

Можехте и да го оставите римувано.

__ХАМЛЕТ__

О, драги ми Хорацио, залагам хиляда фунта* за всяка дума на
призрака! Видя ли, а?

[* Фунт — английска лира.]

__ХОРАЦИО__

Много добре, господарю.

__ХАМЛЕТ__

При думите за отровата?

__ХОРАЦИО__

Съвсем ясно беше!

__ХАМЛЕТ__

Ха-ха! Музика! Флейтистите! Дайте ги насам!

„Не му допадна нашата пиеса,
което значи, че... не му хареса!“

Хайде! Музика!

Влизат отново Розенкранц и Гилденстерн.

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Добри ни господарю, разрешете ми няколко думи!

__ХАМЛЕТ__

Цяла история, ако искате!

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Кралят, господарю...

__ХАМЛЕТ__
Да? Кралят какво?

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Той се оттегли в покоите си силно разстроен!

__ХАМЛЕТ__
От много ядене и пиене?

__ГИЛДЕНСТЕРН__
По-скоро от много гняв.

__ХАМЛЕТ__
За пръв път чувам, че от гняв можело да се получава разстройство. Вашата мъдрост би се проявила по-пряко, ако бяхте съобщили това на доктора, защото, ако река аз да му дам очистително, ще му се подуе и жлъчката!

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Добри господарю, сложете речта си в рамки и не се дърпайте тъй необуздано от поръчката, която ми е възложена!

__ХАМЛЕТ__
Съвсем питомен съм, господине. Говорете!

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Кралицата, ваша майка, е извънредно огорчена и ме изпрати при вас...

__ХАМЛЕТ__
Добре дошли!

__РОЗЕНКРАНЦ__

Не, добри ми господарю, тази учтивост не е истинска. Ако обещаете да ми дадете разумен отговор, аз ще изпълня нареждането на майка ви: ако не — ще ме извините, но моето оттегляне с ваше разрешение ще приключи мисията ми...

__ХАМЛЕТ__

Господине, не мога.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Какво не можете, господарю?

__ХАМЛЕТ__

Да ви дам разумен отговор. Моят разум е болен. Но какъвто мога да ви дам, той е на ваше разположение или, по-точно — както казвате, — на разположение на майка ми. Та майка ми, казвате...

__РОЗЕНКРАНЦ__

Тогава тя каза така: че вашето държание я е хвърлило в смайване и удивление.

__ХАМЛЕТ__

О, дивен син, който може тъй да смае родната си майка! И нещо да следна по петите на това майчино удивление? Казвайте!

__РОЗЕНКРАНЦ__

Тя желае да поговори с вас в своята стая, преди да си легнете.

__ХАМЛЕТ__

Ще я послушаме дори и да ни е десет пъти майка! Още нещо да имате?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Господарю, вие някога ме обичахте.

__ХАМЛЕТ__

И още ви обичам, кълна се в този чифт крадли и грабли!*

[* Изразът произлиза от молитвата: „Пази ръцете ми от кражба и грабеж!“]

__РОЗЕНКРАНЦ__

Господарю, на какво се дължи това ваше разстройство? Вие сам си затваряте пътя към спасението, като отказвате да разкриете болката си пред своя приятел!

__ХАМЛЕТ__

Господине, нямам простор за напредване.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Как е възможно това, когато имате словото на самия крал, че ще ви направи свой наследник на датския престол?

Влизат флейтисти.

__ХАМЛЕТ__

Да, господине, но, както се казва „трай, коньо...“ — поговорката е малко мухлясала, но... Ха, флейтистите! Може ли една флейта, за миг... А вие елате малко насам! Я ми кажете привичката, какво ме подлайвате ту оттук, ту оттам, сякаш искате да ме вкарате в примката, а?

__ГИЛДЕНСТЕРН__

О, господарю, ако усърдието ми е твърде дръзко, винете необузданата ми обич!

__ХАМЛЕТ__

Това не можах да го доразбера. Ще ни посвирите ли на тази флейта?

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Не умея, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Моля ви!

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Вярвайте ми, не умея!

__ХАМЛЕТ__
Ама много ви моля!

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Но, господарю, аз просто нямам понятие как се свири на нея!

__ХАМЛЕТ__
А то е тъй лесно, както да лъжеш. С палеца и другите пръсти управлявайте тези дупчици, вдъхнете й с устните душа и тя ще заговори с най-красноречива музика. Ето, виждате ли, това са дупчиците.

__ГИЛДЕНСТЕРН__
Да, но аз не мога да извадя от тях никакво благозвучие. Не владее това изкуство.

__ХАМЛЕТ__
Така. Виждате ли сега за какво низко нещо ме смятате! Искате да свирите на мен. Държите се, сякаш познавате всички дупчици на ума и сърцето ми. Искате да изтръгнете скрития звук на тайната ми, да ме просвирите от най-ниската до най-високата ми нота. А в тази малка цев има много музика, прекрасен глас, но вие не можете да я накарате да проговори. Хиляди дяволи, мислите ли, че е по-лесно да се свири на мен, отколкото на едно пискунче? За какъвто и инструмент да ме сметнете, можете да ме разстроите, но не и да свирите на мен.

Влиза отново Полоний.

Бог да ви благослови, господине!

__ПОЛОНИЙ__
Принце, нейно величество иска да говори с вас, и то незабавно.

__ХАМЛЕТ__

Виждате ли онзи облак там как прилича на камила?

__ПОЛОНИЙ__

Да, вярно, същинска камила!

__ХАМЛЕТ__

Или по-скоро на невестулка?

__ПОЛОНИЙ__

Да, на невестулка! Особено гърбът ѝ!

__ХАМЛЕТ__

А може би на кит, а?

__ПОЛОНИЙ__

Да, съвсем е като кит!

__ХАМЛЕТ__

Тогава ще дойда при майка си веднага...

(Настрани.) Повече от това не мога да лудея!...

Идвам веднага.

__ПОЛОНИЙ__

Ще съобщя.

Излиза

__ХАМЛЕТ__

„Веднага“ — лесно се казва! Оставете ме, приятели!

Излизат всички освен него.

Това е оня кобен час, във който
гробовете разчекват паст и адът
изригва гибел. В час такъв бих могъл
да пия топла кръв, да сторя нещо,
пред чийто вид денят ще потрепере!
Но тя е моя майка! О, сърце,

природната си връзка не забравяй,
не давай на Нероновия дух*

[* Прочутият със своята жестокост римски император Нерон (37–68 г.) бил убиец на своята майка Агрипина.]

да се всели във тази здрава гръд!
Жесток ще съм, но не и извратен.
Ще я промуша със кинжална реч,
но от кинжала стой, ръка, далеч —
каквато да произнеса присъда,
не бива изпълнител да й бъда!

Излиза

Трета сцена

Зала в замъка.

Влизат Кралят, Розенкранц, Гилденстерн.

__КРАЛЯТ__

Не ми харесва и ще е опасно
за нас, ако оставим лудостта му
да си развява коня. Затова
гответе се за път! Ще ви подпишем
веднага пълномощните, така че
да тръгнете за Англия със него.
Престолът ни не бива да търпи
край себе си угрозите, които
умът му луд поражда всеки миг.

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Ще се приготвим, господарю. Свята
е вашата боязън за онези
неизброими същества, които
живеят и се хранят покрай ваше
величество!

__РОЗЕНКРАНЦ__

И дребният живот
на всеки простосмъртен задължен е
да впряга всички сили на ума си,
за да се пази от вреда; но много
по-строг е този дълг за оня дух,
в зависимост от здравето на който
са хиляди. Когато крал почине,
въртопът на смъртта му всмуква всичко,
намиращо се в близост. Той е сякаш
грамадно колело, чиято ос
е закрепена върху стръмен връх
и от чиито зъбци са въртени
безчетни механизми; то щом рухне,
рой следствия сред грохот от съдби
с провала му надолу се търкалят.
Страната стене, щом въздъхва кралят!

__КРАЛЯТ__

Стегнете се без бавене за път —
налага се да спънеме нозете
на този страх, разхождащ се свободно
из двора ни.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Ще бързаме, кралю.

Излиза заедно с Гилденстерн.
Влиза Полоний.

__ПОЛОНИЙ__

Кралю, принц Хамлет вече са запъти
към стаята на майка си. Сега
отивам да се скрия зад гоблена.
Аз знам, че тя ще му се скара строго,

но, както казахте — и то тъй мъдро! —
не ще е зле и някой безпристрастен —
понеже всяка майка си е майка —
да ги подслуша. Сбогом, господарю!
Преди да легнете, ще ви докладвам
за чутото.

КРАЛЯТ

Върви! Благодаря ти.
Полоний излиза.
Грехът ми гние и смърди до бога!
Най-първото проклятие господне
лежи отгоре му! Братоубийство!
Не мога да се моля! Страстно искам
и с ум желая го, но не, не мога!
Така е тежка моята вина,
че смазва волята ми и аз тъпча
на място като някой, пред когото
стоят две работи, а той бездейства
от колебания с коя да почне.
Ако съсирекът от кръв на братя
надебелил би двойно таз ръка —
проклета да е! — мигар на небето
не би достигнал дъжд да я измие
до снежна белота? И за какво
е милостта, щом не за да прощава
вините ни? Молитвата не е ли
от грях за да ни пази, но и също
да ни изпросва прошка, щом сгрешим
Небе, ще те погледна! Мойто дело
е зад гърба ми. Но какво да кажа?
„Прости ми, боже, гнъсното убийство
Но тъй не може. Аз владея още
онуй, зарад което съм убил;
престола си, съпругата си. Не!
Не може прошка да получи, който

задържа плячката от своя грях.
Тук долу, в този наш покварен свят
нерядко позлатената ръка
на престъплението отклонява
вървежа на законните; и даже
се случва някога да се откупи
с парите на откраднатото. Горе
е иначе. Извъртане там няма.
Деянieto там лежи открито
и ний, на очна ставка с него, трябва
да отговаряме. Тогава как?
Остава да опитам какво може
да стори разкаянието. О,
какво не може то! Ала какво
пък може то, щом грешният не може
да се разкае? О, борба! О, мъка!
О, дух мой, пръхаш, за да се откъснеш
от лепкавия клей, и все по-страшно
затъващ в плена му! О, херувими,
помагайте ми! Да, ще се опитам!
Превийте се, корави колене,
и ти стоманено сърце, смекчи се
като хрущялче на новородено!
Кой знае, може би...

Коленичи.
Влиза Хамлет.

__ХАМЛЕТ__

Сега бих могъл да го свърша! Раз!
Докато моли се! И ще го сторя!
И тъй ще иде той на небесата,
и тъй ще бъда отмъстен!... Но чакай,
това би трябвало да се обмисли.
Един негодник е убил баща ми,
а аз, едничък негов син, отправям

негодника във рая!
Че туй не е разплата, а заплата!
Възнаграждение! Баща ми той
убил е в плътска дрямка, сит до гърло,
сред грях, разцъфнал като цвят през май“
и как е сметката му, господ знай,
но според нашите представи тука
тя там не ще е лека. И нима
ще отмъстя за него, като пратя
убиеца му към небето, тъкмо
измил духа си, е готов, пречистен
да се яви пред господния съд?
Не!
Обратно шпага! Издебни за него
по-страшен миг, когато хърка грозно
в пиянски сън или беснее в гняв,
комар играе или пък ругае,
или кръвосмесителства, или
затънал е във грях, при който няма,
и привкус от спасение — тогава
спъни го ти, така че със пети
да ритне небесата и стремглаво
към пъклото да полети надолу,
по-чер от него!... Майка ми ме чака...
Лекарството ти днес те отърва,
но жалки дни печелиш със това!

Излиза.

__КРАЛЯТ__ (става)_

Със думи там съм, но със дух съм тук,
а бог не дава слух на празен звук!

Излиза

Четвърта сцена

Стаята на Кралицата.
Влизат Кралицата и Полоний.

__ПОЛОНИЙ__
Пристига. Посмъмрете го добре!
Кажете му, че става нетърпим
със своите прищевки и че би се
опърлил вече, ако вий не бяхте
застанали таз вечер между него
и огъня. Аз тук ще се стая.
По-твърдо, значи!...

__ХАМЛЕТ__ (отвън)
Майко! Майко! Майко!

__КРАЛИЦАТА__
Бъдете сигурен! По-бързо! Иде!

Полоний се скрива зад един гоблен.
Влиза Хамлет.

__ХАМЛЕТ__
Е, майко, какво има?

__КРАЛИЦАТА__
Ти много оскърби баща си, Хамлет!

__ХАМЛЕТ__
Ти много оскърби баща ми, майко!

__КРАЛИЦАТА__
Не ми отвръщай с този див език!

__ХАМЛЕТ__

И ти не питай с тоз фалшив език!

__КРАЛИЦАТА__

Какво ти става, Хамлет?

__ХАМЛЕТ__

А на теб?

__КРАЛИЦАТА__

Нима си ме забравил?

__ХАМЛЕТ__

Не, напротив —
това сте вий, кралицата, жената
на своя мъжов брат и — ах, защо ли?
и моя майка!

__КРАЛИЦАТА__

С теб май ще трябва да говори друг!

__ХАМЛЕТ__

Седнете и не мърдайте оттук!
Ще ви държа така, додето сложа
пред вас едно такова огледало,
че да се видите каква сте вътре!

__КРАЛИЦАТА__

О, господи! Нима ще ме убиеш?
Какво ще правиш? Помощ!

__ПОЛОНИЙ__ (иззад гоблена)_

Помощ! Стражи!

__ХАМЛЕТ__ (измъква шпагата си)_

Какво? Ха! Плъх! На бас, че е нанизан!

Нанася удар през гоблена.

__ПОЛОНИЙ__ __ (иззад гоблена) __
Убиха ме!

Умира

__КРАЛИЦАТА__
Какво направи, Хамлет!

__ХАМЛЕТ__
Не знам! Кой беше? Кралят ли?

__КРАЛИЦАТА__
О, боже!
Какво безсмислено и страшно дело!

__ХАМЛЕТ__
Почти като мъж царствен да убиеш
и с брат му след това гнездо да свиеш!

__КРАЛИЦАТА__
„Убиеш“?

__ХАМЛЕТ__
Да, вий правилно сте чули!
Разгръща гоблена и открива трупа на Полоний
Прощавай, бедни многознаещ глупчо!
За по-висок те взех. Сега разбра,
че престараването е опасно...
Вий стига там сте чупили ръце!
Седнете тук! Аз вашето сърце
сега да поразчупя, ако то е
все още от чупливо същество
и сластните ви навици не са го
втвърдили чак дотам, че да е вече

непроницаемо за всяко чувство!

__КРАЛИЦАТА__

Какво съм сторила, та ми говориш
със толкоз груб език?

__ХАМЛЕТ__

Такова дело,
което черни румения чар
на скромността, преструвка назовава
девическия свян, венеца скъсва
от челото на чистата любов
и лепва й клеймото на позора.
Със комарджийска клетва изравнява
годежния обет; такова дело,
което прави договора брачен
кух, без душа във него, и превръща
светата вяра във поток от думи!
Ликът небесен се черви, чертите
на плътната ни твърд мрачнейт, сякаш
при второто пришествие, пред туй
ужасно дело!

__КРАЛИЦАТА__

Дело много страшно,
щом обвинителят тъй гръмко почва!

__ХАМЛЕТ__

Сравнете тоз портрет със този тука!
На тях представени са двама братя.
Повгледайте се в този! Каква хубост!
Чело на Зевс и къдрици на Феб,
очи на Марс, внушаващи покорство,
изящна стойка — сякаш, че Меркурий
е кацнал току-що на росен връх,
целуващ небесата! Чуден сбор

от качества, под които всеки бог
печат е сложил, казвайки: „Човек е!“
И този човек преди бе ваш съпруг.
Сега се вгледайте във този тук!
Това е пък съпругът ви сега.
Разяден от главнята житен клас,
почернил с нея здравия си брат!
Нима сте сляпа! Подир туй чудесно
планинско пасбище да се гоите
в туй черно блато! А? Нима сте сляпа!
Не казвайте „любов“! На ваша възраст
разгонът на кръвта е мирен, кротък
и вслушва се във разума, а где
е този разум, който би сменил
това с това? Навярно сетива
вий имате — нали все пак сте жива, —
но сигурно сковал ги е паралич,
защото няма лудост на земята
и няма сетива, които тя
така да заблуди, че да не им
остави начин да направят избор
при тази разлика. Та що за дявол
играл си е със вас на сляпа баба!
Чрез поглед само, опипом, на слух,
със обоняние, с едно-едничко
от тези сетива, дори със болен
остатък от кое да е от тях
не би сгрешила друга! О, свенливост,
къде е твоята руменина?
Размирен ад, щом ти така бунтуваш
плътта на възрастни съпруги, нека
нравствеността на огнената младост
да бъде восък, който се разтапя
от пламъка и! Нека отсега
не бъде срамно туй, че жарка страст
повлича ни, щом сам студът пламти

и разумът му сводничи!

__КРАЛИЦАТА__

Спри, Хамлет!

Извърташ ти очите ми навътре,
към моята душа и аз във нея
чернилка виждам на петна, които
не ще излязат!

__ХАМЛЕТ__

И да се търкаляш
във мазното легло на похотта,
запарена от пот, порок, поквара,
сред дъх на кочина!

__КРАЛИЦАТА__

Не говори!

В ушите ми ножове ти забиваш
О, стига, Хамлет!

__ХАМЛЕТ__

Със един убиец,
подлец, неструващ даже десетинка
от двайстата на твоя бивш съпруг!
Мошеник-крал! Крадец на власт! Джебчия,
видял на рафта скъпа диадема
и мушнал я във джоба си!

__КРАЛИЦАТА__

О, стига!

Влиза Призракът.

__ХАМЛЕТ__

Крал в кърпки! Крал-парцал!...
Закрийте ме с крилете си, на помощ

небесни стражници! Какво желаеш,
възвишен образ?

__КРАЛИЦАТА__

Боже! Той е луд!

__ХАМЛЕТ__

Не искаш ли да смъмриш своя син,
че — вял и муден — твоята повеля
до днес не е превърнал в страшно дело?
Кажи!

__ПРИЗРАКЪТ__

Не ме забравяй! Дойдох да наточа
отново притъпената ти воля!
Но виж как майка ти се гърчи в ужас.
Спаси я от душевната борба!
Въображението действа мощно
на немошните. Говори й Хамлет!

__ХАМЛЕТ__

Какво ви е, мадам?

__КРАЛИЦАТА__

На тебе, синко,
какво ти е, та гледаш в празнотата
и разговаряш с въздуха безплътен?
През твоите очи надзъртат, сякаш
през бойници, налудничави мисли,
а на главата ти с прическа гладка
като бойци, наскочили от сън
при знака за тревога — всички косми
са щръкнали нагоре, сякаш живи!
О, синко, върху лудия си жар
пръсни спокойствие! В какво се вираш?

__ХАМЛЕТ__

О, в него! В него! Виж го как е блед!
Със този образ и със тази участ
той камъка би трогнал!... О, недей,
недей ме гледа с тъжния си взор!
Кроежите ми твърди ще размекнеш
и току-виж, пролял съм, без да искам,
сълзи наместо кръв!

__КРАЛИЦАТА__

С кого говориш?

__ХАМЛЕТ__

Не виждате ли нищо там?

__КРАЛИЦАТА__

Не, нищо,
макар че виждам туй, което има.

__ХАМЛЕТ__

И нещо ли не чухте?

__КРАЛИЦАТА__

Нищо друго
освен нас двамата!

__ХАМЛЕТ__

Но ей го! Тръгна!
Баща ми! Като приживе облечен!
Там! Гледате! Сега прекрачва прага!

Призракът излиза.

__КРАЛИЦАТА__

О, синко, туй е плод на твоя мозък.
Възбудата е майсторка да ражда

безплътни привидения.

__ХАМЛЕТ__

Възбуда?

На китката ми, майко, пулсът бие
тъй равно, както вашия, и точно
с тъй здрава музика. Това, което
ви казах, не е лудост. Ако щете,
ще го повторя пак, а лудостта
отскочила би от подобен изпит.
За своето спасение, о, майко,
не се церете с благия балсам
на туй, че лудостта ми — не грехът ви —
говори тук: той външно ще покрие
с коричка тънка язвата, но вътре
гнойта ще работи и ще разяжда
душата ви със своята зараза!
Признайте си вината пред небето,
разкайте се за миналия грях
и избегнете бъдния; недейте
на бурените хвърля тор, та двойно
да избуят! Простете ми туй слово —
нали в тез тлъсти времена доброто
е длъжно да се кланя на порока
за разрешение да го спаси!

__КРАЛИЦАТА__

Сърцето ми на две разкъса, Хамлет!

__ХАМЛЕТ__

О, захвърлете злата половина
и само със добрата заживейте!
Спокойна нощ! Спокойна! Не в леглото
на чичо ми! Недейте там отива!
Тоз дявол — навикът, за туй навикван,
че ни навлича дрехата на злото,

и като ангел може да помогне
във чистите одежди да се върнем.
Въздръжте се за тази нощ. А после
ще е по-лесно; после още по...
Привичката променя склонността
и с чудодейна сила ни спасява
от сатаната! Майко, лека нощ!
Ще ви поискам благослов, когото
и вий си го поискате от Горе...
За господина много съжалявам,
но, явно, бог ме е избрал за свой
слуга и бич, та тъй да ни накаже,
чрез мене него и чрез него мен.
Ще му подиря място и ще зная
за неговата смърт да отговарям,
където трябва. Майко, лека нощ!
Бях груб към вас, но от любов обзет,
а почна зле и злото е напред!
И още нещо...

__КРАЛИЦАТА__

Но какво да правя?

__ХАМЛЕТ__

Не туй, което казвам ви. Напротив,
легнете със шопара си и нека
той щипе ви и нарече „мишленце“
и срещу две целувки дебелашки
и малко сладен гъдел зад врата
издайте му, че аз не съм побъркан,
а само се преструвам! Нека знае!
Нима възможно е една кралица
да скрие от един подобен прилеп,
котак, жабок такава ценна тайна!
Напротив, вий напук на всеки разум
и предпазливост точно повторете

историята за оназ маймуна,
която с клетката се изкачила
на покрива. Пуснете, нека литнат
в небето птиците, а вие влезте
след туй във клетката и си строшете
гръбнака долу!

__КРАЛИЦАТА__

Повярвай, щом словата са от дъх,
а пък дъхът е от живот, аз няма
да ти издъхна тайната пред други,
дорде съм жива!

__ХАМЛЕТ__

Узнахте ли, че трябва да замина
за Англия?

__КРАЛИЦАТА__

Ах, вярно е, уви!
Аз бях забравила, това е тъй.

__ХАМЛЕТ__

С писма затворени двамина мои
съученици, на които вярвам
като на две усойници, усърдно
постилат ми пътечка към капана.
Така да бъде! Много е забавно
да гледаш как подривникът изхвърква
от своя собствен взрив. Аз втори ход
под техния ще прокопая тайно
и ще ги пратя с трясък до луната!
О, радост да надхитриш хитрината!
А този господин ще ускори
отплаването ми. Ще му замъкна
червата нейде. Майко, лека нощ!
Ей, честна дума, този царедворец,

така бърбърив, докато беше жив,
сега и станал странно мълчалив...
Елате с мен, да отнесем въпроса
по принадлежност!... Майко, лека нощ!

Излиза, като извлича трупа на Полоний, докато Кралицата излиза
от другата страна.

Четвърто действие
Първа сцена

Зала в замъка.
Влизат Кралят и Кралицата, следвани от Розенкранц и
Гилденстерн.

__КРАЛЯТ__
Във тези стонове и тез въздишки
се крие нещо. Трябва да го знаем.
Разкрийте ни го с речник разбираем!
Къде е син ви?

__КРАЛИЦАТА__
За малко оставете ни сами!
Розенкранц и Гилденстерн излизат.
Съпруже мой, какво видях таз нощ!

__КРАЛЯТ__
Какво, какво, Гертруда? Как е Хамлет?

__КРАЛИЦАТА__
Беснее като буря сред морето,
когато две стихии водят спор
коя по-мощна е! В безумен пристъп
дочу, че нещо шавна зад гоблена,
измъкна шпага, „Плъх! — извика. — Плъх!“

и от представата си луда воден,
намушка слепешката и уби
добрия старец!

__КРАЛЯТ__

О, ужасно дело!
Това би станало и с нас, да бяхме
на неговото място! Лудостта му,
оставена на свобода, заплашва
и мен, и вас, и всички! Как сега
ще отговаряме за туй злодейство?
Вината ще се струпа върху краля.
Ще кажат: бил е длъжен предвидливо
да охранява и държи изкъсо
тоз луд младеж. Но ний от много обич
постъпихме със него, както прави
прихваналият лоша болест, който,
за да укрие своя срам, оставя
заразата да прояде живеца
на костите му. Где отиде той?

__КРАЛИЦАТА__

Да отнесе трупа, при чийто вид
у него като злато в груба руда
сред лудостта проблесна добрина:
когато осъзна какво е сторил,
той се разплака.

__КРАЛЯТ__

О, ела, Гертруда!
Преди да е докоснало туй слънце
върха отсреща, той ще е отплавал,
а ний ще трябва с власт и вещина
престъпното му дело да загладим
и някак извиним... Хей, Гилденстерн!
Влизат отново Розенкранц и Гилденстерн.

Приятели, вземете още хора!
В беса си Хамлет е убил Полоний
и тялото му някъде отвлякъл
от стаята на майка си. Разумно
поговорете му и отнесете
мъртвеца във параклиса! И бързо!
Розенкранц и Гилденстерн излизат.
Ела, Гертруда! Ний ще съзовем
придворния съвет, за да изслуша
за станалото и за туй, което
се готвим да направим! Може би
тъй съсъкът клеветнически, който
пренася ядовития си изстрел
около земното кълбо със точност
на пушечен снаряд, ще ни отмине,
улучил въздуха неуязвим.
Смутен съм и объркан! Да вървим!

Излизат

Втора сцена

Стая в замъка.
Влиза Хамлет.

__ХАМЛЕТ__
Отлично настанен!

__РОЗЕНКРАНЦ и ГИЛДЕНСТЕРН__ (отвън)
Принц Хамлет! Принце!

__ХАМЛЕТ__
Но тихо! Чувам шум! Кой вика Хамлет?
Ха, ей ги, идат!

Влизат Розенкранц и Гилденстерн

__РОЗЕНКРАНЦ__

Какво направихте с трупа, принц Хамлет?

__ХАМЛЕТ__

Примесих го с пръстта, с която той
е в близко родство.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Къде? Кажете ни, за да го вземем
и отнесем в параклиса.

__ХАМЛЕТ__

Това
недейте да го вярвате!

__РОЗЕНКРАНЦ__

Какво да не вярваме?

__ХАМЛЕТ__

Че ще пазя вашата тайна, а не своята. Освен това, как трябва да
отговаря един кралски син на въпросите, които му задава една морска
гъба?

__РОЗЕНКРАНЦ__

За гъба ли ме взимате, господарю!

__ХАМЛЕТ__

Да, господине. Която попива от краля милости, почести, власт. Но
такива царедворци се оказват накрая най-полезни за него. Той си ги
държи като ябълчица зад бузата, първа лапната, последна хапната. Щом
му дотрябва онова, което си попила, ще те понатисне и ето те отново
суха!

__РОЗЕНКРАНЦ__

Не ви разбирам, господарю.

__ХАМЛЕТ__

Толкова по-добре! „Реч на хитър дух дреме в глупав слух.“

__РОЗЕНКРАНЦ__

Господарю, трябва да ни кажете къде е трупът и да дойдете с нас при краля!

__ХАМЛЕТ__

Защо му е трупът, да му се трупат! Нашият крал има...

__ГИЛДЕНСТЕРН__

Какво има нашият крал?

__ХАМЛЕТ__

Каквото има, го е крал. Водете ме при него!

Круша — крий, ябълка — излизай!...

Излизат.

Трета сцена

Зала в замъка.

Влиза Кралят със свитата си.

__КРАЛЯТ__

Изпратих да го дирят и открият
трупа на жертвата. Каква заплаха
за всички ни е тоз отвързан луд!
Но зле ще е към него да приложим
суровия закон. Любимец той е
на променливата тълпа, която
обиква със окото, не с ума,
а дето е така, върху везните

камшикът се претегля, а забравя
вината на наказания с него.
За да премине всичко гладко, трябва
внезапното отпращане на принца
да се представи като мярка.
Отчаяните болести церят се
с отчаяни лекарства. Или никак.
Влизат Розенкранц и Гилденстерн
Какво направихте?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Кралю, принц Хамлет
не щя да каже де е скрил трупа!

__КРАЛЯТ__

А сам къде е?

__РОЗЕНКРАНЦ__

Пазен, господарю,
на ваше разпореждане.

__КРАЛЯТ__

Да бъде
доведен тук!

__РОЗЕНКРАНЦ__

Хей! Доведете принца!

Стражи довеждат Хамлет

__КРАЛЯТ__

Е, Хамлет, къде е Полоний?

__ХАМЛЕТ__

На вечеря.

__КРАЛЯТ__

На каква вечеря? Къде?

__ХАМЛЕТ__

Не където той яде, а дето него го ядат. Един комитет от извъртащи се политици се е заел с него. Червеят, уверявам ви, е император в стълбицата на ястията. Ние угояваме другите животни, за да гоим себе си, а гоим себе си заради червеите. Вземете един тлъст крал и един мършав просяк — и двамата са само две различни ястия, две блюда на една и съща трапеза. Всички там свършваме.

__КРАЛЯТ__

О, боже, боже!

__ХАМЛЕТ__

Може да се случи човек да постави на въдицата си червей, който е гризал крал, и после да яде от рибата, която е глътнала този червей.

__КРАЛЯТ__

Какво искаш да кажеш с това?

__ХАМЛЕТ__

Само да ви покажа как един крал може да извърши церемониално пътуване през червата на един бедняк.

__КРАЛЯТ__

Къде е Полоний?

__ХАМЛЕТ__

На небето. Пратете някого горе, да го подири. Ако пратеникът не го намери там, потърсете го сам в обратна посока. Но ако — наистина — не го откриете в срок от месец, носът ви ще го подуши, като се качвате по стълбите към галерията.

__КРАЛЯТ__ (към неколцина от свитата) __

Търсете го там!

__ХАМЛЕТ__

Ще изчака.

Неколцина от свитата излизат.

__КРАЛЯТ__

Принц Хамлет, обстоятелствата искат
заради личната ти безопасност,
която ний скъпим, тъй както жалим
за туй, което сторил си, със скорост
на мълния оттука да изчезнеш.
Готви се бързо! Вятърът е сгоден
моряците и свитата те чакат
и корабът ти е готов за път
към Англия.

__ХАМЛЕТ__

Към Англия?

__КРАЛЯТ__

Да, Хамлет.

__ХАМЛЕТ__

Добре.

__КРАЛЯТ__

Че е добре, ти би повярвал,
ако би знаел нашите подбуди.

__ХАМЛЕТ__

Виждам един херувим, който ги съзира. Но край, нека бъде
Англия! Сбогом, скъпа майко!

__КРАЛЯТ__

„Скъпи татко“, Хамлет!

ХАМЛЕТ

Все едно. Щом са „татко и майка“, значи, са мъж и жена, а мъж и жена са една плът. Тъй че: „Сбогом, майко!“ Дадено, към Англия!

Излиза

КРАЛЯТ

Вървете по петите му! И бързо!
На кораба го искам час по-скоро
и тази нощ да е далеч оттук!
Каквото ви е нужно, е готово
и запечатано. Не се бавете!
Розенкранц, Гилденстерн и свитата излизат.
А ти, Британецо, ако държиш
на обичта ни, както те съветва
военната ни мощ — а твоят белег
от датски меч все още аленее,
и плаща ни страхът ти доброволно
редовна дан, — то, убеден съм, няма
да пренебрегнеш висшата ни воля,
изказана в писма, които искат
от тебе незабавна смърт за Хамлет.
Ти дай ми я, Британецо, защото
в кръвта ми той бесува като треска.
От тебе искам да ме изцериш!
И в радостта, щом знам, че жив е той,
за мене няма радост и покой!

Излиза.

Четвърта сцена

Равнина в Дания.

Влизат Фортинбрас, Капитан и войници в поход.

__ФОРТИНБРАС__

Предай приветите ми, капитане,
на датския владетел и кажи му,
че Фортинбрас го моли да пропусне
войската му през своята земя
съгласно уговорката. Ти знаеш
къде е срещата ни. Ако кралят
желае нещо друго, ние лично
ще се явим пред него. Тъй кажи му.

__КАПИТАНЪТ__

Разбрано, господарю.

__ФОРТИНБРАС__

С бавен ход!

Излизат всички освен Капитана.

Влизат Хамлет, Розенкранц, Гилденстерн и други.

__ХАМЛЕТ__

Каква е, капитане, таз войска?

__КАПИТАНЪТ__

Норвежка.

__ХАМЛЕТ__

Где отправена?

__КАПИТАНЪТ__

Към Полша.

__ХАМЛЕТ__

А кой я води, мога ли да зная?

__КАПИТАНЪТ__

Принц Фортинбрас по висшата повеля
на чичо си, норвежкия владетел.

__КАПИТАНЪТ__

Война за цяла Полша или само
за някой спорен граничен участък?

__КАПИТАНЪТ__

Ако говорим честно, за едно
парче земя, което няма друго
освен едничко голото си име.
За него аз не давам пет дуката
и повече от толкова Полякът
или Норвежецът не биха взели,
ако рекат да го дадат на търг.

__ХАМЛЕТ__

Тогаз Полякът няма да го брани.

__КАПИТАНЪТ__

Напротив, то пращи от гарнизони!

__ХАМЛЕТ__

Две хиляди погубени живота
и двайсет хиляди дуката няма
да сложат край на този спор за сламка.
За кралствата излишък и покой
са таен гнойник, който своята гной
излива в тялото и носи смърт
без видими причини. Капитане,
благодаря ви.

__КАПИТАНЪТ__

Сбогом, господине.

Излиза.

__РОЗЕНКРАНЦ__

Ще продължим ли пътя, господарю?

__ХАМЛЕТ__

Вий тръгвайте! След малко ще ви стигна.

Излизат всички освен Хамлет.

Как всичко ме упреква и пришпорва

дръгливата ми мъст. Какво тогаз е

човек, ако за главно благо има

да хърка и да плюска? Скот и толкоз!

Той, който сътворил ни е със разум
тъй светъл, че да помни и предвижда,

едва ли ни е дал тоз дивен дар,

за да мухлясва, неизползван, в нас.

А ето аз — дали е скотска мудност,

или привичка сто пъти да мисля

при всяка стъпка (мислене, в което

разумността е всъщност само четвърт,

а другите три четвърти са страх!) —

не знам защо, но само мънкам. „Трябва

да се извърши туй!“, макар че имам

способност, воля, средства, всичко нужно,

да го извърша! Примери огромни

като земята тласкат ме към дело.

Да вземем само туй грамадно войнство,

предвождано от принц и млад, и крехък,

но чийто дух, издуван от прекрасна

честолюбивост, плези се на всички

превратности и своята тлен излага

на случай и на смърт заради празна

черупка от яйце. Да си велик

не значи безпричинно да се дърлиш,

но означава повод за разправа

да виждаш и във сламката, когато

на карта е честта ти. Но тогава

как аз, в чиято кръв и ум вопият
убит баща и развратена майка,
и все пак дремя, как издържам аз
да гледам тез две хиляди войници,
които зарад нечий блян суетен
отиват към гробовете си сякаш
към своите легла, във бой за дребно
парче земя, в която няма площ
да се разгърнат в бой и няма пръст
да си погребат мъртвите? О, срам!
От днеска, мисъл, в кръв бъди облята
или за никаква недей се смята!

Излиза

Пета сцена

Стая в замъка.

Влизат Кралицата, Хорацио и един Благородник.

__КРАЛИЦАТА__

Не, не желая да говоря с нея.

__БЛАГОРОДНИКЪТ__

Но тя упорства! И не е с ума си!

Мадам, бедата ѝ извиква милост!

__КРАЛИЦАТА__

Какво желае?

__БЛАГОРОДНИКЪТ__

Плаче за баща си,
говори, че е чула за коварства,
без повод скача, бие се в гърдите
и бърри смътни работи. Речта ѝ

не казва нищо, но неясността
във нея кара хората да търсят —
те зяпат я в устата и нагаждат
към своите мисли нейните слова,
които — подкрепени от неспирни
игри на образа и на ръцете —
на всекиго се струват пълни с нещо
неясно, но покъртващо все пак!

__ХОРАЦИО__

Поговорете с нея, ваша милост!
Тя може да посее зли догадки
сред някои размирни умове.

__КРАЛИЦАТА__

Пуснете я да влезе!
Благородникът излиза.
Настрани.
Порокът, който в съвестта си крия,
съзира зло във всяка дреболия
и с мнителност изпълнен е такава,
че сам от много скришност се издава!

Влиза Офелия, водена от Благородника.

__ОФЕЛИЯ__

Къде е несравнимата кралица
на Дания?

__КРАЛИЦАТА__

Офелия! Ела!

__ОФЕЛИЯ__ (пее)_

„— Как да разпозная, драга
кой е твой любим?

— Той във плащ е и с тояга

като пилигрим.“*

[* Образът на пилигрима — поклонник, тръгнал към своята светиня — е традиционен за влюбения от Шекспирово време.]

__КРАЛИЦАТА__

Каква е тази песен, чедо мое?

__ОФЕЛИЯ__

Какво казахте? Не, чуйте само:

„— Моме, твойт мил красавец
спи под хладна пръст,
при нозе му — росен здравец,
при глава му — кръст.“

Ох, ох!

__КРАЛИЦАТА__

Офелия, какво ти е?

__ОФЕЛИЯ__

Не, чуйте:

Пее

„Във саван с цветя почива...“

Влиза Кралят.

__КРАЛИЦАТА__

О, гледайте, съпруже!

__ОФЕЛИЯ__ (пее)_

„... твойт млад герой.
Който мине, го облива...
без сълзи безброй.“

__КРАЛЯТ__

Как сте, мила девойко?

__ОФЕЛИЯ__

Благодаря, да ви го връща бог! А казват, че кукумявката била хлебарска дъщеря*. Господи, ние знаем какво сме, но не знаем какво можем да станем! Да благослови бог трапезата ви!

[* Според средновековната легенда една хлебарска дъщеря отказала да даде хляб на Христос и затова била превърната в кукумявка.]

__КРАЛЯТ__

Намек за баща й!

__ОФЕЛИЯ__

Моля ви да не говорим за това. Пък ако ви питат какво значи, казвайте така:

Пее.

„— На Валентиновден заран
вратата отлости
и валентинка ще ти стана*

[* В Англия на деня на св. Валентин (14 февруари) първата девойка, която момъкът срещал, ставала негова избраница — валентинка.]

ако ме искаш ти!

Тъй каза тя. И до зората
пристана му сама.
А след зората бе момата
не толкова мома.“

__КРАЛЯТ__

Нещастна Офелия!

__ОФЕЛИЯ__

Да, да. Ето, без да се заричам. Сега свършвам:

Пее

„Моми, любов недейте дава
без булчински венец!

Мъжът туй чака, не прощава,
подлеца му с подлец!“

Сега тя казва: — „Нали щеше
да се венчаеш с мен!...“

„— Щях, честен кръст, ако не беше
тоз Валентиновден!“

___КРАЛЯТ___
От колко време е така?

___ОФЕЛИЯ___
Надявам се, че всичко ще се оправи. Трябва да имаме търпение. Но
не мога да не плача, като си помисля, че са го сложили в хладната
пръст. Трябва да съобщим на брат ми. Благодаря ви за добрия съвет.
Каляската ми, моля! Лека нощ, госпожи! Лека нощ, мили госпожи, лека
нощ, лека нощ!

Излиза

___КРАЛЯТ___
След нея! И наглеждайте я, моля!
Хорацио излиза.
Така отравя само тежка скръб
и тя извира явно от смъртта
на нейния баща. Но чувай още!
Гертруда, о, Гертруда,
нещастията тръгнат ли, те идат
не поотделно като съгледвачи,
а в гъсти полкове. Смъртта най-първо
на нейния баща. След туй синът ви
в изгнание, наложено при туй
от неговата лудост. Към това,
народът в настроения нездрави,
подхранвани от слухове за края

на бедния Полоний. (И сглупихме,
че закопахме го надве-натри!)
Офелия, откъсната от своя
разсъдък — тази искра, без която
човек е само сянка или звяр.
И най-подир — беда по-зла от всички —
вестта, че брат ѝ тайно бил се върнал
от Франция и мрачен като облак
от лоши подозрения, допускар
дърдорковци различни да му тровят
слуха със злоумишлени брътвежи
за края на баща му, във които
необходимостта да се запълни
незнанието с нещо, току-виж,
не се поколебала да намеси
и нашата особа. О, Гертруда,
тоз залп от бедствия, летящ към мене,
убива ме с излишъци от смърт!

Шум отвън. Влиза Вестител.

__КРАЛИЦАТА__

Ах, господи! Какъв е този шум?

__КРАЛЯТ__

Швейцарската ми стража*! Да застанат

[* Личната охрана на мнозина владетели от Средновековието била
съставена от швейцарски наемници.]
на входа! Какво има?

__ВЕСТИТЕЛ__

Господарю,
спасявайте се, не губете време!
И океанът, насипи надхвърлил,
не гълта сушата с такава скорост,
с каквато младият Лаерт начело

на сбирщина метежници залива
пазачите ви! „Крал“ сганта му вика
и — сякаш този свят тепърва почва
и няма още нрави, обичаи,
върху които се крепи редът —
крещи неистово: „Да изберем
Лаерт за крал!“ И шапки, и ръце
приветстват този избор до небето:
„Лаерт да бъде крал! Лаерт — наш крал!“

Шум отвън.

__КРАЛИЦАТА__

Как бодро лаят в грешната следа!
На крив сте път, неверни датски псета!

__КРАЛЯТ__

Изкъртиха вратите!

Влиза Лаерт, следван от Датчани.

__ЛАЕРТ__

Къде е този крал? Вий стойте вън!

__ДАТЧАНИ__

Не, не, да влезем!

__ЛАЕРТ__

Моля ви да бъда
оставен тука сам!

__ДАТЧАНИ__

Добре, добре!

__ЛАЕРТ__

Благодаря ви. Стойте зад вратата!

Датчаните излизат.

Баща ми де е? Искam го от тебе,
подлецо коронован!

__КРАЛИЦАТА__

Успокой се,
добри Лаерте!

__ЛАЕРТ__

Едничка капка кръв спокойна в мен
ще нарече баща ми „рогоносец“
и ще жигоса лилийното чело
на майка ми със знак „мръсница“!

__КРАЛЯТ__

Казвай,
защо като Гигантите и ти
на бунт се вдигаш срещу своя Зевс?*

[* Гигантите били митично великанско племе, което се
разбунтувало срещу боговете и опитало да превземе Олимп, но било
победено и изтребено.]

Гертруда, остави го и не бой се:
ограда от божественост предпазва
кралете, тъй че подлата измяна
през нея само може да надзърта,
без нищо да ни стори. Е, Лаерте?
Да чуем от какво си разярен!
Недей го дръж, Гертруда! Казвай, хайде!

__ЛАЕРТ__

Где е баща ми?

__КРАЛЯТ__

Мъртъв.

__КРАЛИЦАТА__

Кралят няма
вина в това!

__КРАЛЯТ__

Не му пречи! Да пита!

__ЛАЕРТ__

От що умря? Усукване не искам!
По дяволите клетвите за вяност
в дън бездните обетите към трона,
във ада земен и божествен съд!
Изправен пред небето, заявявам,
че ни от тоя, ни от оня свят
не ме е страх! Каквото ще да става,

__КРАЛЯТ__

Че кой те спира?

__ЛАЕРТ__

Мен ли? Мен цял свят
не може да ме спре! Дълга си зная,
а средствата си ще пестя, така че
да стигнат при разплащането!

__КРАЛЯТ__

Момко,
като разпитваш от какво баща ти
напусна този свят, дали си вписал
във своята мъст, че смяташ да съсипеш
като щастливец на комар — еднакво
и враг, и свой, и губещ, и печелещ?

__ЛАЕРТ__

Не, само неговите врагове!

__КРАЛЯТ__

Не искаш ли тогава да ги знаеш?

__ЛАЕРТ__

Приятелите на баща си в тези
обятия широки ще прегърна
и всеотдаен като пеликан,*

[* Съществувало поверие, че пеликанът изхранва малките си със
собственото си месо и кръв.]
с кръвта си ще ги храня!

__КРАЛЯТ__

Ето думи
на честен син и верен благородник!
Това, че пръст аз нямам във смъртта
на татко ти и че скърбя за него,
ще видиш с разума си, както виждаш
деня с окото си...

Гласове отвън: „Пуснете я да влезе!“

__ЛАЕРТ__

Какво е туй?
Влиза отново Офелия.
О, жарка ярост, мозъка стопи ми!
Триж солени сълзи, изсушете мрака
на моите очи! За тази гледка,
кълна се, ще мъстя, дорде везната
се наклони към мен! О, майска роза,
Офелио, сестрице моя скъпа!
Възможно ли е младият й разум
невъзвратим да е като живота
на бедния ни старец? О, уви!
Кръвта е нежна в обичта и често

ни кара да изпращае след своите
покойници обични ценна част
от себе си!

__ОФЕЛИЯ__ (пее)

„В открит ковчег лежеше той.
Ой-ой-ой!
Окъпан от сълзи безброй...“
Сбогом, гълъбе мой!

__ЛАЕРТ__

Към мъст да ме зовеше с умни думи,
не би ме убедила тъй, сестрице!

__ОФЕЛИЯ__

Вие прощавайте: „Хопа-хей! Хопа-хей!“ Вижте как хубаво излиза.
А кой открадна дъщерята на господаря? Домоуправителят. Голям
хитрец е той!

__ЛАЕРТ__

В туй нищо има повече от нещо!

__ОФЕЛИЯ__

Ето незабравки — те са за спомен. Любов моя, не ме забравяй! А
това е теменуга — не мисли за друга!

__ЛАЕРТ__

Не, има разум в лудостта й! „Спомени“, „мисли“ — за нещо
намеква!

__ОФЕЛИЯ__

А това са кученца и камшиченца за вас. А момината сълза е за мен.
За вас и за мен тези седефчета. В неделен ден може да им викаме „божа
милост“. Но вие ще ги носите не затова... Ето една паричка. На вас
исках да ви дам виолетки, но те увехнаха, като умря баща ми. Казват, че
починал по християнски...

Пее.

„О, радост моя, Робин,
о, Робин, мили мой!...“

__ЛАЕРТ__

Дори печал, страдание, покруса
превръща тя във чар и мила прелест!

__ОФЕЛИЯ__ (пее)_

„Нима не ще си дойде той?
Сама ще ме остави той?
Далеч е, далеч,
няма връщане веч.
Своя раб, отче наш, упокой!

Брада той имаше от сняг!

Коса той имаше от сняг!

Със мене и ти

се моли да прости

греховете му господ всеблаг!“

И на нас всички ни! Господи, прости грешните ни души! Бог да ви
закриля!

Излиза.

__ЛАЕРТ__

О, боже, виждаш ли това?

__КРАЛЯТ__

Лаерте,

аз трябва да участвувам в твойта скръб
или лишаваш ме от мое право.

Върви и подбери измежду своите
най-мъдрите и нека те ни чуят
и кажат кой от двама ни е прав:
ако намерят върху краля сянка

от пряка или косвена вина,
ний за възмездие ще ти дадем
престол, земи, живот и всяко нещо,
което имаме: ако обаче
ни оправдаят, довери се нам
и нека заедно подирим средство
да облекчим духа ти!

__ЛАЕРТ__

Тъй да бъде!
Безвестната му смърт и туй така
прибързано и скришно опело —
без меч, трофеи, почести и блясък —
о, всичко туй вопие до небето
за изясняване!

__КРАЛЯТ__

И ще го имаш.
А щом откриеш истината ти,
голямата секира ще свисти!...
Елате с мен!

Излизат

Шеста сцена

Друга стая в замъка.
Влизат Хорацио и Слуга.

__ХОРАЦИО__

Със мене лично? Що за хора са?

__СЛУГАТА__

Моряци. Носели писма за вас.

__ХОРАЦИО__

Добре, пусни ги!

Слугата излиза.

Не знам кой друг би могъл да ми прати
отнякъде привет освен принц Хамлет.

Влизат моряци.

__МОРЯК__

Да ви закриля бог, господине!

__ХОРАЦИО__

И теб също, драги!

__МОРЯК__

От вашите уста, господине, в неговите уши! Имам едно писмо,
господине, от посланика, дето беше на път за Англия. За вас е, ако се
казвате Хорацио, както ни рекоха тука вашите.

__ХОРАЦИО__ (чете)

„Хорацио, когато прочетеш тези редове, помогни на двамината,
които ги носят, да стигнат до краля. Те имат писма за него. С две думи:
още на втория ден от плаването забелязахме, че ни преследва добре
въоръжен пиратски кораб. Тъй като бяхме по-бавни, вдъхнахме си
принудителна храброст и в схватката аз се оказах на вражеската палуба.
В същия миг корабите се разделиха така, че останах пленник на
разбойниците. Те се отнесоха с мен като великодушни грабителите, но си
знаят работата, тъй че се наложи да им направя известна услуга.
Съдействувай писмата ми да стигнат до краля и след това лети към мен,
сякаш смъртта е по петите ти. Имам нещо да ти прошепна на ухото —
ще онемееш, като го чуеш! И все пак то е от дребен калибър в
сравнение с главното. Двамината ще те доведат при мен. А Розенкранц
и Гилденстерн продължиха към Англия. И за тях имам доста неща да ти
разказвам. Поздрав.

Твой — както знаеш — __Хамлет__“

Елате с мене — ще проправя път
за вашите писма. И то най-бързо,
защото после ще ме отведете
при оня, който ви е пратил с тях!

Излизат

Седма сцена

Друга стая в замъка.
Влизат Кралят и Лаерт.

__КРАЛЯТ__

Сега по съвест трябва да подпишеш
за мене оправдателна присъда
и във сърцето си да ме приемеш,
понеже сам узна, че този, който
погуби благородния ти татко,
е искал мойта смърт.

__ЛАЕРТ__

Така излиза.

Но обяснете ми: защо за тези
така престъпни действия вий сметка
не му подирихте, тъй както мъдрост,
достойнство, бдителност и безопасност
са искали от вас?

__КРАЛЯТ__

По две причини,
които може би за теб са крехки,
но не за мене: първата е в туй,
че майка му, кралицата, живее
от неговия поглед, а пък аз —

за зло или добро — съм свързан тялом
и духом с нея, както са звездите
със своите сфери; втората причина
да не желая явната разправа
е в туй, че простолюдието храни
към принца толкова дълбока обич,
че миейки недъзите му с нея,
могло би — както оня извор, който
превръщал клонките във ценен камък —
оковите му да превърне в чест,
пък аз не ща стрелите ми — уви,
за вятър като този твърде леки! —
наместо да улучат своята цел,
обратно да се върнат към лъка ми.

__ЛАЕРТ__

И тъй загубих аз един баща,
какъвто няма втори, и заварих
побъркана от скръб една сестра,
която беше — ако имат смисъл
похвалите, обърнати назад —
между девиците на този свят
нестигнат връх! Но моята мъст ще дойде!

__КРАЛЯТ__

За нея се не бой! Недей мисли,
че сме от толкоз меко вещество,
та да си казваме: „Каква забава!“,
когато непосредствена опасност
ни друса за брадата. Само чакай!
Баща ти ний обичахме, а също
обичаме и себе си, а туй
ти казва, вярвам...
Влиза Вестител.

Да? Какво ми носиш?

__ВЕСТИТЕЛЯТ__

Писма, кралю. От Хамлет. Туй за вас е,
а туй е за кралицата.

__КРАЛЯТ__

От Хамлет?

А кой ги е донесъл?

__ВЕСТИТЕЛЯТ__

Моряци, казват. Клавдио е взел
от тях писмата и ми ги предаде.

__КРАЛЯТ__

Изслушай ги, Лаерте!... Ти върви!

Вестителят излиза.

__КРАЛЯТ__ (чете)_

„Велики и всесилни, известявам ви, че бях изхвърлен гол на брега
на вашето кралство. Утре ще попраша от вас разрешение да се явя пред
царствения ви взор. Тогава — след като ви замоля да ми простите — ще
ви изложя причината за моето ненадейно и свръхстранно завръщане.

Хамлет“

Недоумявам! Всички ли се връщат?

Или това е някаква измама?

__ЛАЕРТ__

А чий е почеркът?

__КРАЛЯТ__

На Хамлет. „Гол“?

А в послеписа казва „сам“. Ти как
би обяснил това?

__ЛАЕРТ__

И аз в мъгла съм,

ваше величество, но нека дойде!
Съгрява скръбната ми гръд таз мисъл,
че жив съм да му кресна във лицето:
„Така ли го направи?“

___КРАЛЯТ___
Щом е тъй —
че как е станало? Но, явно, тъй е! —
Ще слушаш ли съвета ми, Лаерте?

___ЛАЕРТ___
Докрай, кралю, освен ако е той
съвет за мир!

___КРАЛЯТ___
За твоя собствен мир е.
Ако се върне, пътя си прекъснал,
и ми откаже да отплава пак,
намислих да го увлека към подвиг,
узряващ в моя ум, при който той
смъртта си ще намери непременно,
и то така, че върху нас и лъх
от подозрение не ще повее;
да, майка му дори ще вземе всичко
за злополука.

___ЛАЕРТ___
Ваш съм, господарю,
особено ако във този план
съм аз оръдието!

___КРАЛЯТ___
Ти ще бъдеш!
Докато бе в чужбина, така много —
и то пред Хамлет — хвалеха една
от твоите способности, с която

си бил блестял, говореше се. Сборът
от всичките ти дарби не пося
тъй много завист в него, както туй
едничко качество, и то от тези,
които не ценя.

__ЛАЕРТ__
Кое е то?

__КРАЛЯТ__
Перце за шапката на младостта!
Но някога от полза. На младежа
върви небрежно метнатият плащ,
тъй както тежкият самур приляга
на стареца. Тук, в двора, бе на гости
преди два месеца един нормандец.
Воювал съм с французите и знам ги —
добри ездачи. Ала този беше
магьосник, пуснал корени в седлото!
Такива чудеса направи с коня,
така се беше присадил и сраснал
със благородното четириногло
и тъй надхвърли моите представи,
че аз не можех да измисля всички
игри и фокуси, които стори
с ездата си!

__ЛАЕРТ__
Нормандец?

__КРАЛЯТ__
Да, нормандец.

__ЛАЕРТ__
Ламорд, базирам се!

__КРАЛЯТ__

Да, точно той!

__ЛАЕРТ__

Познавам го. най-светлият брилянт
на цяла Франция!

__КРАЛЯТ__

Та той похвали
високо твойта ловкост във игрите,
а за фехтовката ти заяви,
че щяло да е зрелище прекрасно,
ако се бил намерел някой, който
да ти е равен в нея. Според него
французките фехтовчици пред тебе
загубвали — разказваше — око,
кураж, подвижност. Тези му похвали
така отровиха със завист Хамлет,
че той жадува да те види тука,
за да кръстоса шпагата си с теб.
А туй за нас...

__ЛАЕРТ__

Какво „за нас“, кралю?

__КРАЛЯТ__

Баща ти, момко, беше ли ти скъп,
или ти само си портрет на скръб,
лик без душа?

__ЛАЕРТ__

Защо такъв въпрос?

__КРАЛЯТ__

Аз вярвам, че обичал си баща си,
но всяка обич с времето се ражда

и с времето мени се и отслабва.
Самият неин плам отлага пепел,
нагар, от който тя мъжди и гасне,
и няма вечност чувството, защото
от своето разпалване доброто,
подобно възпаление в гръдта,
само се задушавя. Онова,
което някой „иска“ да направи,
той „трябва“ да го прави, без да бави,
защото това „искам“ има толкоз
обрати, смени, колкото езици,
ръце и случки има по света,
и току-виж, тез само „трябва“, „трябва“
останали на нашия болник
като въздишките, които уж
ни носят облекчение, но всъщност
ни изтощават само... Но да сложим
пръст в язвата. Принц Хамлет се завръща
Какво ще сториш ти, за да докажеш,
че не на думи син си на баща си?

__ЛАЕРТ__

Ще му прережа гърлото и в черква!

__КРАЛЯТ__

Наистина и тя дори не бива
да защити убиеца. Пред нищо
разплатата не трябва да се спира!
Но следното ще искаш ли да сториш?
Оставаш у дома си. Хамлет иде.
Узнава, че и ти си се завърнал.
Ний прощаваме при него наши хора
да доизлъскат славата, с която
французкият ни гост те увенча,
да ви сберат и да се обзаложат
кой по-добър е. И понеже Хамлет —

какъвто доверчив е и небрежен —
оръжието няма да прегледа,
ти лесно или с хитрост ще успееш
да вземеш не рапира притъпена,
а шпага с връх. А после — нисък удар
и всичко свършено!

__ЛАЕРТ__

Ще го направя!

И шпагата си ще миропомажа
специално за мъстта. Един знахар
продаде ми тъй гибелна отрова,
че щом намажеш острието с нея
и драснеш някого, каквито ще
балсами да прилага или билки,
събирани среднощ по месечина,
отписан е! Във нея аз ще топна
върха на шпагата си, тъй че само
едно докосване да го изпрати
във пъкъла!

__КРАЛЯТ__

Но да помислим още
за времето и начина на всичко.
Защото, ако, зле осъществен,
изскочи замисълът ни наяве,
по-хубаво ще бъде да не сме се
залавяли изобщо. Затова
ще укрепим тоз първи план и с друг,
та ако нещо стане, то да хване
запасният. Стой малко!... Ще направим
облог тържествен върху теб и него...
Намислих! Ха!
В разгара на фехтовката, когато
се сгорещите — а за тази цел
ти трябва да нападаш постоянно! —

и Хамлет ожаднее и поиска
да пийне нещо, аз ще съм приготвил
такъв бокал за него, че дори
ако убегне той от твойта шпага,
от гибелта си пак да не избяга...
Но кой шуми?

Влиза Кралицата.

__КРАЛИЦАТА__

Бедите се настъпват по петите,
тъй бързо гонят се! Лаерт, сестра ви
се е удавила!

__ЛАЕРТ__

Какво? Къде?

__КРАЛИЦАТА__

Една върба расте край потока,
сребристите си вейки отразила
в кристалния му бързей. Тя със тях
венчета причудливи си плетеше
от маргаритки, макове, коприва
и от онези морави фунийки,
които грубият овчар нарича
с безсрамно име, а момите скромни
зоват „мъртвешки пръст“. И днеска тя
качила се по сведените клони,
със своите венци да ги накичи,
ала един от тях — проклет! — се скършил
и паднала тя в плачещите струи,
отрупана с цветя. Известно време
надутите ѝ дрехи я държали,
като русалка на повърхността
и бавно тя се носела надолу,
напявайки си тихо стари песни,

като че ли не схващала бедата,
или била родена от водата.
Но кратко това траяло и ето
след малко натежалите ѝ дрехи
повлекли плавно клетата девойка
от ложето ѝ песенно към мрака
на тинестата смърт.

__ЛАЕРТ__

О, боже! Значи,
се е удавила?

__КРАЛИЦАТА__

Уви, уви!

__ЛАЕРТ__

Офелия, и тъй около тебе
премного влага има и затуй
ще спра сълзите си! Но, ах, не мога!
Природата държи на своя навик,
по-силен от срама! Ала когато
тез сълзи секнат, ще съм изцедил
от себе си жената! Господарю,
прощавайте! За реч от плам се готвех,
но този плач го угаси!

Излизат

__КРАЛЯТ__

Гертруда,
да идем с него. Трудно укротих го
и се боя да не избухне пак.
Да го последваме!

Излизат

Пето действие

Първа сцена

Гробища.

Влизат двама Гробари.

__ ПЪРВИ ГРОБАР __

А бива ли да бъде погребана по християнски, като желателно си е търсила смъртта?

__ ВТОРИ ГРОБАР __

Казано е — значи, бива. Затова копай и много недей да знаеш! Кралски следовател е заседавал на нея и е заключил: християнско погребение.

__ ПЪРВИ ГРОБАР __

Е, как може? Освен да се е удавила при самозащита.

__ ВТОРИ ГРОБАР __

Сигур, щом е тъй наредено.

__ ПЪРВИ ГРОБАР __

Трябва да е било „se offenendo“, не може иначе. Защото всичко е в туй: ако аз се удавя желателно, значи, съм извършил деянието, а пък всяко деяние има три аспекта: извършване, сторване и направляне. Сиреч удавила се е желателно.

__ ВТОРИ ГРОБАР __

Ама чувай, приятелю гробарю...

__ ПЪРВИ ГРОБАР __

Не ме прекъсвай! Тука е водата — така! Тука е човекът — а така! Сега ако този човек отиде към тая вода и се удави в нея, после — каквото ще да казва — това е, сам е отишъл. Запиши си го! Така. Но ако водата тръгне към него и го удави, значи, не се е удавил сам. Сиреч,

който не е виновен за смъртта си, той не си е съкратил живота.

__ВТОРИ ГРОБАР__

А по закона така ли е?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Така е я! По следователския закон.

__ВТОРИ ГРОБАР__

Искаш ли да ти кажа нещо? Ако тая не беше от благородниците, нямаше да я погребват по християнски.

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Взе ми го от устата. Не е право, дето големците имат предимство да се давят или бесят, а пък техните братя-християни — не. Подай лопатата. А пък ако е въпрос за благородство, най-старият род е на градинарите, ковачите и гробарите. Ние водим занаята си от Адама.

__ВТОРИ ГРОБАР__

Че той благородник ли е бил?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Той е бил първият, който е имал родословно дърво.

__ВТОРИ ГРОБАР__

Ами, имал!

__ПЪРВИ ГРОБАР__

А бе ти езичник ли си? Светото писание не си ли чел? Онова дърво с ябълката ако го е нямало, какъв род щеше да се получи? Значи, е било родословно дърво. А пък Адам е работил земята като нас. И ще те питам още нещо. Ако не ми отговориш, казвай си молитвата!...

__ВТОРИ ГРОБАР__

Питай!

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Кой строи по-здраво от зидаря, корабния майстор и дърводелеца?

__ВТОРИ ГРОБАР__

Тоя, дето дига бесилките, защото неговата постройка надживява хиляди наематели.

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Добре го рече тоя път. Бесилката е добра. Но за кого е добра тя? За тези, дето вършат грях. А ти извърши грях, защото рече, че бесилката е по-здрава от черквата. Сиреч ти си добър за нея. Казвай друго!

__ВТОРИ ГРОБАР__

Кой строи по-здраво от зидаря, корабния майстор и дърводелеца?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Да, кажи ми това и разпрягай!

__ВТОРИ ГРОБАР__

Ще ти го кажа като нищо!

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Е, хайде, казвай!

__ВТОРИ ГРОБАР__

Не мога, дявол да го вземе!

Влизат и се спират встрани Хамлет и Хорацио.

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Хайде, стига си си напъвал мозъка! Бавно магаре и с бой не бърза. Друг път, ако някой те запита туй, дето аз те питам, ти му кажи: „Гробарят“. Защото къщите, дето той ги строи, траят до второто пришествие. Сега бягай до Йохен* и ми донеси половница пиво.

[* _Йохен_ — изглежда, това е било името на съдържателя на

кръчмата в съседство с театър „Глобус“.]

Втори гробар излиза.

Пее.

„На младини с моми, с моми
си поживях добре
и казвах си: — «Ами! Ами!» —
щом чувах, че се мре.“

__ХАМЛЕТ__

Този приятел не си ли дава сметка за работата, която върши? Гроб
копае, а пее!

__ХОРАЦИО__

Навикът му е притъпил чувството.

__ХАМЛЕТ__

Така е. Ръката, която няма спинове, е най-чувствителна.

__ПЪРВИ ГРОБАР__ (пее)

„Но Дъртата със стръв, със стръв
преряза моя дял
и сякаш че такъв, такъв
човек не е живял!“

Изхвърля череп.

__ХАМЛЕТ__

Този череп е имал някога език и също е можел да пее. А как само
го запокити, разбойникът му! Сякаш е челюстта на Каин —
първоубиеца. Това може да е тиквата на някой политик, който е мислил,
че ще надхитри бога, а сега, ей го, този простак е надхитрил него. Не е
ли тъй, Хорацио?

__ХОРАЦИО__

Тъй е, принце.

__ХАМЛЕТ__

Или на някой придворен, който е казвал: „Добро утро, ваша милост! Как се чувствувате, ваша светлост?“ Или на уважаемия еди-кой си, който е хвалил коня на още по-уважаемия еди-кого си, за да си го изпроси. Не е ли тъй?

__ХОРАЦИО__

Може да бъде тъй, принце.

__ХАМЛЕТ__

Може като нищо! А сега е под ведомството на негово благородие Червея, оголен и цапардосан от гробарската лопата. Това е превращение, в което си заслужава човек да вникне по-дълбоко. Нима отглеждането на този приятел е струвало толкоз малко, че сега да го бива само да играем на кегли с него? Моите собствени кости ме заболяват при тази мисъл.

__ПЪРВИ ГРОБАР__ (пее)

„Гробарю стар, копай, копай
за чужд и за съсед
и бързай, че комай, комай
е близо твоя ред!“

Изхвърля още един череп.

__ХАМЛЕТ__

Още един. Защо да не е това пък черепът на някой правник? Къде са тогава неговите извъртания и отводи, неговите аргументи и прецеденти, неговите тълкувания и основания? Защо търпи този грубиян да го налага по темето с калната си лопата, а не го подведе под отговорност за нанасяне на телесна повреда? Хм. Или може би той е бил на времето си хищен закупвач на земи, който е трупал ипотеки, давности, изтекли срокове, гаранционни документи, изпълнителни актове. И какво? Това ли е срокът на сроковете му, това ли е

изпълнението на всичките му изпълнителни, да види тиквата си изпълнена със земята, за която толкоз е ламтял? Нищо повече ли не са могли да му гарантират всичките гаранции — двойни и тройни — освен тази нищожна площ колкото два разгърнати договора. Само крепостните му актове не могат да се поберат в такава тясна дупка, няма ли за самия владелец да има поне още малко земя, колкото да си завре кокалите в нея?

__ХОРАЦИО__

Нито педя повече, принце.

__ХАМЛЕТ__

Пергаментите не ги ли правеха от овча кожа?

__ХОРАЦИО__

Да, принце, или от телешка.

__ХАМЛЕТ__

Овци и телета са тези, които дирят сигурност в такива изписани кожи. Ще го запrikaзвам този веселяк... Чий е този гроб, драги?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Мой, господине.

Пее

„... и бързай, че комай, комай
е близо твоя ред!“

__ХАМЛЕТ__

Сигурно ще е твой, щом лежиш вече вътре в него.

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Вие, господине, лъжете вън от него, че аз лежа вътре в него. Но макар да не лежа вътре в него, то й си е мой, защото аз съм го изкопал.

__ХАМЛЕТ__

Ти си изкопал тоя, защото не си се докопал до своя. Но гробовете

са за мъртвите, не за живите. И затова жива лъжа е, че гробът е твой.

__ПЪРВИ ГРОБАР__

И тя живо ще отскочи от мен към теб, господине, защото...

__ХАМЛЕТ__

Добре, добре! За кого копаяш този гроб?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Не е „за кого“, господине.

__ХАМЛЕТ__

За коя тогава?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

И „за коя“ не е.

__ХАМЛЕТ__

Че за какво го копаяш тогаз?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Виж „за какво“ е добре. Копая го за нещо, което е било преди жена, но е умряла, бог да я прости!

__ХАМЛЕТ__

Гледай го, хитреца, как държи на точността! Човек трябва да си мери думите с него, иначе ще ни съсипе от двусмислици. От три години, Хорацио, наблюдавам колко изтънчени са станали времената. Селякът вече така е застигнал придворния, че току му настъпва слиновете по петите... От колко време си гробар?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Ами че от оная година, господине, когато покойният ни крал Хамлет надви Фортинбрас, оня норвежкия.

__ХАМЛЕТ__

А кога беше то?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Че как да не го знаете! Всеки глупак го знае. Това беше точно в деня, когато се роди младият Хамлет*, тоя, дето се побърка и го пратиха в Англия.

[* По-долу гробарят казва, че работи от 30 години; от това следва, че и Хамлет е тридесетгодишен. Но той е студент, а и Лаерт говори за неговата любов като за младежко увлечение. С противоречия от този вид нередко се сблъскваме при Шекспир.]

__ХАМЛЕТ__

А, да! А защо го пратиха в Англия.

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Ами че защото му хлопаше дъската. Пратиха го да се оправи, ама и да не се оправи, там не е страшно.

__ХАМЛЕТ__

Че защо?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Ами защото няма да личи. Те в Англия всички са смахнати като него.

__ХАМЛЕТ__

А той защо се е смахнал?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Вследствие особена причина, казват.

__ХАМЛЕТ__

Каква особена?

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Ами такава — че мръднал.

__ХАМЛЕТ__
Но на каква почва?

__ПЪРВИ ГРОБАР__
На датска, на каква! На тази, дето вече трийсет години я копая. Аз от ей толчав съм си гробар.

__ХАМЛЕТ__
Колко време трябва да пролежи човек в земята, докато изгние?

__ПЪРВИ ГРОБАР__
То ако не е загнил предсмъртно — че напоследък ни докарват едни само циреи от оная, едва изтрайват да ги заровим! — но иначе ако не е, може да ти изтрае едно осем-девет годинки. Кожар ако е, изтрайва и десет, че и отгоре!

__ХАМЛЕТ__
А защо той повече?

__ПЪРВИ ГРОБАР__
Защото кожата му на него е така ошавена от занаята му, че не пропуска водата, а — това да си го знаеш, господине — когато умреш, от тази пуста вода най-много ще ти се разложи кучето тяло!... Ето, тоя череп е лежал двацет и три години.

__ХАМЛЕТ__
Чий е бил?

__ПЪРВИ ГРОБАР__
На един кучи син, голям обесник беше! Познайте на кого е!

__ХАМЛЕТ__
Не мога.

__ПЪРВИ ГРОБАР__

Чумата да го тръшне, шегобиеца му смахнат! Веднъж ми изля цяла бутилка рейнско на главата. Този череп, дето го гледаш, ваша милост, беше на Йорик, кралския шут.

__ХАМЛЕТ__
Този?

__ПЪРВИ ГРОБАР__
Точно той.

__ХАМЛЕТ__
Дай да го видя. __ (Взема черепа.) __ Бедни ми, Йорик! Аз го познавах, Хорацио. Беше човек с неизчерпаема духовитост, с блестяща фантазия! Колко пъти ме е носил на гърба си! А сега какво отвращение извиква в мен! Чак ми се повдига! Тука са били устните, които съм целувал хиляди пъти. Къде са твоите шеги сега? Твоите премятания, твоите песни? Къде са твоите мълнии от остроумие, които караха цялата трапеза да избухва в смях? Не ти ли е останала нито една от тях, колкото да се ухилиш на това, как си се ухилил? Добре си увесил челюст, приятелю! Хайде, изтичай до спалнята на прекрасната дама и й кажи, че ако ще да си слага и цял пръст белило, пак накрая ще стане като тебе. Разсмей я с това, ако можеш... Хорацио, кажи ми едно нещо.

__ХОРАЦИО__
Какво, принце?

__ХАМЛЕТ__
Как мислиш, дали Александър Велики е изглеждал така в пръстта?

__ХОРАЦИО__
Без разлика, принце.

__ХАМЛЕТ__
И така е смърдял? Пфу!

Оставя черепа на земята.

__ХОРАЦИО__

Точно така, принце.

__ХАМЛЕТ__

До каква долна служба можем да паднем, Хорацио! Защо да не проследим мислено царствения прах на Александър, докато го видим как запушва дупката на някоя бъчва?

__ХОРАЦИО__

Би било малко изкуствено, принце.

__ХАМЛЕТ__

Никак, честна дума! Трябва само без предубеждения да се следва пътят на вероятностите. Ето така: Александър умира. Александър е погребан. Александър се превръща в прах. Прахът е земя. От земята правим замазка. Защо сега с тази замазка, в която Александър Велики се е превърнал, да не можем да затулим една бъчва с пиво. Или да замажем един зид.

„От вятър може би ни пази зиме
тоз, който нявга Цезар бе на име;
пред него в ужас тръпнеше земята —
сега затулва дупка във стената.“

Но тихо! Стой! Кой там пристига? Кралят.

Влизат носачи с ковчег, следван от Краля, Кралицата, Лаерт, свита и свещеник.

Кралицата. Придворните. Кого ли погребват? С тъй сакато опело?

Това е знак, че клетникът, отчаян,
живота си самичък е отнел.

Изглежда, знатен. Скрий се да ги видим!

Двамата се отдръпват встрани.

__ЛАЕРТ__

А другите обреди?

__ХАМЛЕТ__

Този там
е младият Лаерт. Добро момче.

__ЛАЕРТ__

А другите обреди?

__СВЕЩЕНИКЪТ__

Опелото
бе разширено, докъдето можем.
При тъй неясна смърт, ако редът ни
не беше изменен от висша воля,
до праведния съд тя би лежала
в неосветена пръст и вместо химни
чирепи, камъни и тръне щяха
с проклетия към нея да хвърчат.
А ней бе разрешен венец девичи,
саван в цветя и погребален звън.

__ЛАЕРТ__

И толкоз?

__СВЕЩЕНИКЪТ__

Толкоз. Бихме осквернили
свещения обред, ако изпеем
за нея „Упокой“ като за всички,
починали във мир.

__ЛАЕРТ__

Тогава нека
лежи в пръстта и росни теменужки
от чистото й тяло да поникнат!
Но знай от мен, духовнико бездушен,
че моята сестра ще стане ангел,
а ти ще виеш в пъкъла!

__ХАМЛЕТ__

Какво?

Красивата Офелия?

__КРАЛИЦАТА__ (хвърля цветя)_

Цветя за цветето! Прощавай, мила!

Аз виждах в теб жена за моя Хамлет

и готвех се с цветя да украся

легло то ви, не хладния ти гроб.

__ЛАЕРТ__

О, тройно зло, десетократно тройно

се струпай над проклетата глава

на оня, който със злодейско дело

лиши я от сияйния й разум!

Недейте я засипва! Още миг!

Да я прегърна за последен път!

Скача в гроба.

Сега затрупайте ни, жив и мъртва,

дорде пръстта надхвърли Пелион*

[* Пелион — планина в Тесалия, Гърция.]

и вдигне се над облачния лоб

на древния Олимп.

__ХАМЛЕТ__ (излиза напред)_

А кой е този,

чието отчаяние безмерно

достига светилата на небето

и те като слушатели се спират

омаяни? Туй аз съм — Хамлет Датски!

__ЛАЕРТ__

Душата ти да грабне сатаната!

Нахвърля се върху Хамлет.

__ХАМЛЕТ__

Не е добра молитвата ти! Махай
ръцете си от гърлото ми! Знай, че
макар и да не съм свадлив, във мене
тук вътре има нещичко опасно,
което те съветвам да избягваш!
Ръцете долу!

__КРАЛЯТ__

Да се разтърват!

__КРАЛИЦАТА__

О, Хамлет! Хамлет!

__ВСИЧКИ__

Господа!

__ХОРАЦИО__

Недейте!

Спокойно, принце!

Разделят борещите се.

__ХАМЛЕТ__

Аз по този въпрос
ще се разправам с него, докогато
склопя очи!

__КРАЛИЦАТА__

По кой въпрос, о, синко?

__ХАМЛЕТ__

Обичах аз Офелия. Ако
четирсет хиляди рождени братя
сберяха обичта си, пак не биха

я изравнили с моята! Кажи
какво ще сториш ти от скръб по нея?

__КРАЛЯТ__
Лаерте, той е луд!

__КРАЛИЦАТА__
Търпете го, за бога!

__ХАМЛЕТ__
По дявола, кажи, какво ще сториш?
Ще стенеш? Ще гладуваш? Ще се биеш?
Ще късаш дрехи и оцет ще пиеш?
Ще плачеш? Крокодили ще ядеш?
И аз ще го направя. Идваш тук
да цивриш! Да ме предизвикваш с туй,
че си готов да скачаш във гробове!
Ако заровят теб, и аз готов съм!
И щом със планини ще се хвалотрим,
то нека върху нас насилват пръст,
дорде могилата опърли теме
от огъня на пламенната зона*

[* Тази зона е т.н. Емпирея — тази част на небето в старата
космогония, в която се движат слънцето, луната и звездите.]

и стори планината Оса** дребна

[** _Оса_ — планина в Тесалия, недалеч от Пелион.]
като брадавица! Щом искаш, можем
и ний да сме устати!

__КРАЛИЦАТА__
Туй е пристъп,
но той не трае дълго. Подир малко
мълчанието като гълъбица,
излюпила златистата си челяд,
над челото му ще сведе спокойно
крилата си.

__ХАМЛЕТ__

Лаерт, защo със мене
държиш се тъй? Аз винаги съм бил
приятел твой... Но карай да върви!
Каквото и да прави Херкулес,
котакът е котак, а песът — пес!

__КРАЛЯТ__

Хорацио, наглеждайте го, моля!
Хамлет и Хорацио излизат.
Към Лаерт.
От снощния ни разговор черпете
търпение! Ще ускорим нещата.
Гертруда, нека да следят за принца!
Жив паметник тоз гроб ще има скоро.
Да си отдохнем приближава час —
спокойствие и разум дотогаз!

Излизат.

Втора сцена

Зала в замъка.
Влизат Хамлет и Хорацио.

__ХАМЛЕТ__

Но стига за това. Да продължим.
Запомни ли, додето ти разказвах?

__ХОРАЦИО__

Как бих могъл да го забравя, принце!

__ХАМЛЕТ__

Та във сърцето чувствах странна битка,

която не ми даваше да спя.
Усещах се в леглото, сякаш бях
бунтовник във окови. В миг ми хрумна.
И да живеят тези внезапни мисли,
защото често безразсъдността
помага ни, когато се провалят
дълбоки планове! И туй доказва,
че има висшо същество, което
доизработва замислите хорски,
надве-натри издялвани от нас.

__ХОРАЦИО__
Това е сигурно.

__ХАМЛЕТ__
Излязох, значи,
от своята каюта и прикрил се
с моряшкия си плащ, във тъмнината
налучках тяхната. Отварям, мушвам
пакета им под плаща си и пак,
незабелязан, връщам се и дръзвам —
страхът благоприличие не знае! —
да разпечатам кралското писмо,
в което — височайша мерзост! — виждам
изрична заповед, добре набита
със уверения, че съм заплашвал
и Дания, и Англия, изобщо,
че съм ужасен изверг, който трябва
след прочита на горното, веднага,
без време да се губи — хе! — дори
за точене на брадвата, да бъде
обезглавен!

__ХОРАЦИО__
Възможно ли е?

__ХАМЛЕТ__

Дръж го!

След туй ще го четеш. Сега изслушай
какво направих после.

__ХОРАЦИО__

Слушам, принце.

__ХАМЛЕТ__

Оплетен тъй във мрежа от коварства,
преди да имах пролог за ума си,
той беше вече почнал да играе
във новата пиеса. Седнах бързо
и нова заповед им съчиних
и извъртях на чисто. Дотогаз
като държавниците в нас и аз
презирах краснописа и бях вложил
не малко труд, дано да го забравя,
но той сега оказа ми услуга.
Да ти разкажа ли какво написах?

__ХОРАЦИО__

Да, принце.

__ХАМЛЕТ__

Най-настойчива молба
от името на краля ни, в която —
предвид на туй, че Англия му плаща
васална дан, предвид на туй, че обич
подобно палма трябва да цъфти
между двете страни, предвид на туй, че
е редно мир с венец от житен злак
да кичи връзките на двата трона
и да ги свързва като запетая,
предвид на сто „предвид“ от този вид —
английският владетел се приканва

да прати приносящите веднага
на оня свят, без време да им дава
за покаяние.

__ХОРАЦИО__

Ами печата?

__ХАМЛЕТ__

Хе, и в това небето ми помогна:
аз носех бащиния си печат,
от който снет е днешният държавен.
Подписах текста, сгънах пергамента,
натиснах восъка и всичко върнах
на старото му място, тъй че никой
не схвана смяната. На сутринта
бе битката с пиратите и всичко
подир това, което вече знаеш.

__ХОРАЦИО__

И, значи, Гилденстерн и Розенкранц
пътуват към смъртта си?

__ХАМЛЕТ__

Че какво?

Сами ламтели са за тази служба.
Не съм ги карал да се престарават
и никак не тежат на съвестта ми.
Не бива дребосъкът да се мушка
там, дето святкат шпагите на мощни
противници!

__ХОРАЦИО__

Но що за крал е този!

__ХАМЛЕТ__

И питам те сега, не съм ли прав

на този изверг, умъртвил баща ми,
покварил майка ми, наврял се подло
между надеждите ми и престола
и хвърлил мрежи към самия мен,
не съм ли длъжен да му заплатя
с ей таз ръка? Не е ли грях, ако
оставя тази язва да разнася
наоколо си зло?

__ХОРАЦИО__

От Англия той скоро ще получи
известие за станалото там.

__ХАМЛЕТ__

Но дотогава времето е мое,
а живият превръща се във труп,
дордето кажеш: „Раз!“. Тежи ми, вярвай,
кавгата със Лаерт, защото виждам
във неговия случай брат на своя.
Ще сторя всичко, за да се сдобрим.
Гръмливата му скръб подпали в мен
тоз взрив от чувства.

__ХОРАЦИО__

Тихо! Кой пристига?

Влиза Озрик.

__ОЗРИК__

Ваше височество, приветствувам завръщането ви в Дания!

__ХАМЛЕТ__

Благодаря смирено, господине.
Настрани, към Хорацио.
Познаваш ли това водно конче?

__ХОРАЦИО__ __ (настрани, към Хамлет) __
Не, принце.

__ХАМЛЕТ__ __ (настрани, към Хорацио) __
Тогава душата ти е по-близо до рая, защото само да се познаваш с него е вече грях. Притежател на обширни ниви и пасбища. А направи едно говедо крал на говеда и яслата му ще цъфне до кралската трапеза. Това е една бърлива сврака, но — както казах — надарена с внушителни пространства кал.

__ОЗРИК__
Драгоценни принце, ако ваше височество има капка свободно време, бих желал да ви възвестя нещо от страна на негово величество.

__ХАМЛЕТ__
Ще го изслушам, господине, с цялото търпение на волята си... Употребете, моля, шапката си според предназначението ѝ! Мястото ѝ е на главата ви.

__ОЗРИК__
Благодаря, ваше височество, много е горещо.

__ХАМЛЕТ__
Не, вярвайте ми, много е студено. Вятърът е северен.

__ОЗРИК__
Наистина, ваше височество, студеничко е.

__ХАМЛЕТ__
И все пак струва ми се, че е твърде задушно и горещо за моя темперамент.

__ОЗРИК__
Извънредно горещо, ваше височество! И ужасно душно, сякаш... не мога да изразя колко! Но, ваше височество, негово величество ми поръча да ви известя, че е поставил голям залог върху вас. Неотдавна,

ваше височество...

__ХАМЛЕТ__

Все пак вие забравихте...

Прави му знак да си сложи шапката.

__ОЗРИК__

Не, ваше височество! Тъй ми е по-удобно, честна дума! Ваше височество, неотдавна в двора се възвърна благородният Лаерт — вярвайте ми, един съвършен дворянин с първокачествени отлики, чудесна външност и извънредно меки обноски. Ако трябва да говоря за него като изкусен хвалител на своята стока, бих казал, че той е истински алманах и подробна карта на всички изящности, защото в него ще намерите цял континент от дарби, в който всеки благородник ще открие златна област за себе си.

__ХАМЛЕТ__

Господине, наистина вашето описание не обезценява ни най-малко въпросния господин, макар добре да зная, че счетоводството на човешката памет би се объркало при инвентаризирането на такъв склад от дарби и напразно би се мятало напосоки в килватера на един кораб за далечно плаване като него. Но все пак заради точността на оценките ни при възхвалата на всеки артикул от неговата личност ще кажа, че аз го смятам за дух от най-първо качество и намирам неговата квинтесенция тъй рядка и ценна, че прилично нему е единствено огледалото му, а го следва отблизо само неговата сянка.

__ОЗРИК__

Ваше височество благоволява да говори просто безпогрешно за него.

__ХАМЛЕТ__

Но целеустремът ви, господине? Защо всъщност обгръщаме казания благородник с грубото си дихание?

__ОЗРИК__
Моля?

__ХОРАЦИО__
Не можете ли да се разбирате на друг език? Опитайте, господине,
ще успеете!

__ХАМЛЕТ__
Какво знаменува упоменаването на въпросния благородник?

__ОЗРИК__
На Лаерт?

__ХОРАЦИО__ (настрани, към Хамлет)
Кесията му се е изпразнила вече. Похарчи си всичките златни
думички.

__ХАМЛЕТ__
На него, господине.

__ОЗРИК__
Зная, че вам не липсва известна осведоменост...

__ХАМЛЕТ__
Много бих желал да го знаете. Макар че, искрено казано, това не
би говорило особено добре за мен. Е, и?...

__ОЗРИК__
Казвам, осведоменост, що се отнася до съвършенството на Лаерт...

__ХАМЛЕТ__
Виж, това не мога да потвърдя, защото би значело да се сравнявам
с него по съвършенство. Да познаваш някого, значи да познаваш себе
си.

__ОЗРИК__

Исках да кажа за съвършенството му в боравенето с оръжие.
Според преценъка на хората от неговото обкръжение той в това нямал себевравни.

__ХАМЛЕТ__

Кое оръжие владее?

__ОЗРИК__

Шпага и кинжал.*

[* По Шекспирово време една от формите на дуела е била с тези две оръжия едновременно.]

__ХАМЛЕТ__

Това са две оръжия, но от мен да мине!

__ОЗРИК__

Ваше височество, негово величество заложи шест берберийски жребеца*, срещу което Лаерт контрира с шест французки шпаги и кинжали, придружени от принадлежащите към тях ремъци, закопчалки и така нататък; три от калъфките са великолепно изработени и крайно издържани в стил с ръкохватките. Просто прелестни калъфки с невероятно причудлива украса!

[* Под Берберия са разбирали североизточните области на Африка; а арабските конски породи са били прочути.]

__ХАМЛЕТ__

За какви калъфки говорите?

__ХОРАЦИО__ (настрани, към Хамлет)_

Знаех си, че ще ви дотрябва тълковен речник.

__ОЗРИК__

„Калъфки“, ваше височество, аз наричам ножниците.

__ХАМЛЕТ__

Думата би била по-уместна, ако носехме на хълбока си не шпаги, а

възглавници. Междувременно нека си ги наричаме ножници. Но както и да е. Шест берберийски коня срещу шест французки шпаги и кинжали с принадлежностите им, между които три „калъфки“ с причудлива украса — нали такъв беше френският облог срещу датския? И за какво всичко това е — както се изразихте — „контрирано“?

__ОЗРИК__

Облогът на негово величество, ваше височество, е, че в състезание до дванайсет точки между Лаерт и вас той ще спечели с разлика не по-голяма от три. Най-много дванайсет на девет — за това залага негово величество. Решаването на спора може да се състои немедленно, стига ваше височество да се откликне на предизвикателството.

__ХАМЛЕТ__

А ако се откликна с „не“?

__ОЗРИК__

Исках да кажа, ако се отзовете утвърдително на облога.

__ХАМЛЕТ__

Господине, аз ще се разхождам в тази зала. Сега е тъкмо часът ми за отдых. Нека донесат рапирите и ако благородникът желае, а кралят поддържа облога си, аз ще спечеля за него, стига да мога. Ако не мога, ще спечеля много точки в по-малко и един срам в повече.

__ОЗРИК__

Мога ли да предам отговора ви точно така?

__ХАМЛЕТ__

В този смисъл, господине, а украсите могат да бъдат по ваш вкус.

__ОЗРИК__

Ваше височество, дръзвам да ви препоръчам своята искрена преданост!

__ХАМЛЕТ__

Моля, моля.

Озрик излиза.

Добре, че го прави сам — не виждам кой друг би дръзнал да ми го препоръча.

__ХОРАЦИО__

Как излетя като новоизлюпено синигерче, още с черупка на главата!

__ХАМЛЕТ__

Тоя и към майчината си бозка е отправял комплименти, преди да засуче! И той, и мнозина от същия полог, по които се захласва нищожният ни век, са усвоили от празни срещи и леки беседи стила на времето: някаква повърхностна пяна от външни ефекти, която с успех се носи насам-натам сред мъдрите и отсети мнения. Но духни за опит и — пук! — къде са мехурите? Няма ги.

Влиза Благородник

__БЛАГОРОДНИКЪТ__

Господарю, негово величество узна от младия Озрик, че вие го очаквате в тази зала. Той би желал да знае дали искате да премерите сега силите си с Лаерт, или предпочитате да отложите срещата.

__ХАМЛЕТ__

Аз съм човек, който държи на решенията си. Те следват желанията на краля. Щом неговата угода нареди, моята е на нейно разположение. Сега или по всяко друго време, стига да бъде във форма като днес.

__БЛАГОРОДНИКЪТ__

Тогава кралят, кралицата и целият двор ще бъдат след малко тук.

__ХАМЛЕТ__

Да заповядат!

__БЛАГОРОДНИКЪТ__

Кралицата би желала да размените преди състезанието няколко любезни думи с Лаерт.

__ХАМЛЕТ__
Добър съвет.

Благородникът излиза.

__ХОРАЦИО__
Ще загубите състезанието, принце.

__ХАМЛЕТ__
Не мисля. Откак Лаерт замина за Франция, аз непрекъснато се упражнявах. При такива условия ще победя. Само че нямаш представа колко ми е тежко на сърцето. Но няма значение.

__ХОРАЦИО__
Но, скъпи принце!...

__ХАМЛЕТ__
Не, това са глупости... макар че някоя женичка би се стреснала от такова предчувствие.

__ХОРАЦИО__
Щом душата ви се противи на нещо, слушайте я! Аз ще ги изпреваря и ще им кажа, че не сте разположен.

__ХАМЛЕТ__
По никакъв начин! Предизвикваме всички знамения! Врабче не пада без волята на провидението. Което е за сега, няма да остане за после; което не е за после, ще стане сега. Което не стане сега, все пак ще стане после. Готовността е всичко. Щом не знаем какво би ни чакало, защо да скърбим, че го напускаме? Да става каквото ще!

Тръбен звук. Влизат Кралят, Кралицата, Лаерт, благородници, Озрик и други от свитата, внасят рапири, кинжали, маса с чаши вино.

__КРАЛЯТ__

Ела насам, ръка подай ми, Хамлет,
и таз ръка от мене приеми!

Влага ръката на Лаерт в ръката на Хамлет.

__ХАМЛЕТ__

Простете ми, Лаерте! Зло ви сторих,
но вий сте благородник и аз вярвам,
ще ми простите. Всички тука знаят —
вий също чули сте, — че съм наказан
със помрачения.

Това, с което възмутих във вас
приличие, роднински чувства, чест —
открито казвам ви, — бе лудост! Хамлет
злина да е извършил към Лаерт?

Отхвърлям го! Ако ужасна болест
изтръгнала е Хамлета от Хамлет
и той без себе си е сторил зло,
нима вината е у Хамлет? Не!

Къде тогава? В лудостта му! В нея!

Не Хамлет — лудостта му е злодея.

А Хамлет, вярвайте, е от страната
на пострадащите и лудостта му
е негов враг. Пред всички тук, Лаерте,
отказвам да съм действувал нарочно
и нека този отказ ме очисти
във вашата великодушна мисъл
дотоам, додето бих бил чист, ако
с изстреляна над покрива стрела
ранил бих своя брат.

__ЛАЕРТ__

Задоволено
е родството ми, от което аз

би трябвало най-силно да съм тласкан,
но накърнената ми чест се дърпа
и аз не ща сдобряване, додето
по-стари познавачи на въпроса
със други случаи не ми докажат,
че тя не ще пострада. И все пак,
додето това стане, обичта ви
приемам като обич и на нея
със зло не ще отвърна.

__ХАМЛЕТ__

Слава богу!

И аз със ведър дух ще водя боя
в туй братско състезание!... Рапири!
Една за мене!

__ЛАЕРТ__

И една за мен!

__ХАМЛЕТ__

Не се съмнявам, че със своята ловкост
пред мойто неумение, Лаерте,
ще блеснете вий в миг като планета
сред мрачна нощ.

__ЛАЕРТ__

Шегувате се, принце.

__ХАМЛЕТ__

Кълна се във десницата си, не!

__КРАЛЯТ__

Рапирите им дайте, млади Озрик!
Наясно ли си, племеннико Хамлет,
по нашия облог?

__ХАМЛЕТ__

Съвсем наясно,
ваше величество: заложил сте
на слабия.

__КРАЛЯТ__

Не се боя. Видял съм
и двама ви. Авансът ни се дава,
защото той е понапреднал там.

__ЛАЕРТ__

По-лека искам. Я да видя тази!

__ХАМЛЕТ__

Ще взема таз. Еднакво ли са дълги?

Двамата се приготвят за състезанието.

__ОЗРИК__

Еднакво, ваша светлост.

__КРАЛЯТ__

Сложете тука чашите със вино!
Ако във двете първи схватки Хамлет
спечели точка или пък завърши
наравно третата, за него кралят
на Дания наздравица ще пие
и в чашата ще пусне рядък бисер,
по-чист от оня, който е красил
короната на вече четирима
предшественици негови. Подайте
тук чашите! И нека съобщят
литаврите на медните тръби,
тръбите на топовете отвънка,
топовете на облаците горе,
а облаците на земята вредом

тържествената вест, че кралят вдига
наздравица за Хамлет! Да започнат!
Тръбен звук.
А вие, съдии, следете зорко!

__ХАМЛЕТ__
Готов?

__ЛАЕРТ__
Готов!

Фехтуват

__ХАМЛЕТ__
Докоснат?

__ЛАЕРТ__
Не!

__ХАМЛЕТ__
Присъда?

__ОЗРИК__
Докоснат. Няма спор.

__ЛАЕРТ__
Добре, отново!

__КРАЛЯТ__
Да спрат! Подайте чашите! Принц Хамлет,
тоз бисер е за теб. За твое здраве!
Подайте му я!

Барабанен бой, тръбен звук, оръдеен залп.

__ХАМЛЕТ__

Първо тази схватка!
Сложете я на масата!... Готов?
Фехтуват
Докоснат! Или не?

__ЛАЕРТ__
Да, да! Докоснат!
Признавам си!

__КРАЛЯТ__
Синът ни ще надвие.

__КРАЛИЦАТА__
Но много изпотен е и задъхан.
Вземи таз кърпа, сине, и изтрий се!
За твоята победа пия, Хамлет!

__ХАМЛЕТ__
Добра ми майко!

__КРАЛЯТ__
Не! Не пий! Гертруда!

__КРАЛИЦАТА__
Простете, господарю, ще отпия.

Пие.

__КРАЛЯТ__ (настрани)
Отровата! О, боже! Твърде късно!

__КРАЛИЦАТА__
Ела насам, челото ти е в пот!

__ХАМЛЕТ__
Не смея още. Подир малко, майко.

__ЛАЕРТ__

Сега ще го засегна, господарю.

__КРАЛЯТ__

Не вярвам във това.

__ЛАЕРТ__ (настрани)_

Все пак усещам,
че нещо ми тежи на съвестта!

__ХАМЛЕТ__

За трети път, Лаерте. Без шега!
Боя се, че играете си с мене
като с детенце.

__ЛАЕРТ__

А, така ли казваш?
Тогава да те видим!

Фехтуват и сплитат шпаги.

__ОЗРИК__

Шпаги горе!

__ЛАЕРТ__

На, дръж това!

Ранява Хамлет, но в схватката двамата разменят оръжието си и
Хамлет ранява Лаерт.

__КРАЛЯТ__

Да бъдат разтървани!
Разпалиха се много...

__ХАМЛЕТ__

Хайде, идвай!

Кралицата пада.

__ОЗРИК__
Кралицата!

__ХОРАЦИО__
И двамата кървят!
Принц Хамлет, как сте?

__ОЗРИК__
Как сте вий, Лаерте?

__ЛАЕРТ__
Като бекас, попаднал в своята мрежа!
Убит от своето коварство, Озрик!

__ХАМЛЕТ__
Какво ѝ е на майка ми?

__КРАЛЯТ__
Припадна,
като видя и двама ви във кръв.

__КРАЛИЦАТА__
Напитката! Напитката! О, Хамлет!
От чашата! Там! Чашата! Отрова!

Умира

__ХАМЛЕТ__
Злодейство! Ха! Вратите затворете!
Коварство! Ей сега ще го разкрием!

Лаерт пада.

__ЛАЕРТ__

То в мен е, Хамлет! Хамлет, ти си мъртъв!
За тебе няма лек на тоя свят —
след четвърт час ще бъдеш вече труп!
Ти сам държиш във своята ръка
оръжието — с връх, и то отровен —
на подлостта нечувана! Но тя
накрая срещу мен се извъртя!
Не ще се вдигна! Майка ти е също
отровена! За всичко е виновен...
не мога повече... той, краля, краля!

__ХАМЛЕТ__

Отровена и шпагата? Тогава
на работа, отрово!

Пробожда краля.

__ВСИЧКИ__

Предателство! Предателство!

__КРАЛЯТ__

На помощ! Аз съм само наранен!

__ХАМЛЕТ__

На, блуднико! Убиецо, лочи!
Смесителю на кръв и на отрови,
изгълтай своя лек! Пий своя бисер!
Пътувай подир майка ми?

Кралят умира.

__ЛАЕРТ__

Така!

Полагаше му се! Той сам приготви

отровата си! Благородни Хамлет,
да си простим взаимно: да не пада
проклятието страшно върху тебе —
за моята и татковата смърт —
и върху мен — за твоята! Прости!

Умира

__ХАМЛЕТ__

Да ти прости небето! Аз те следвам!
Хорацио, приятелю, умирам!
И ти прости, окаяна кралицо!
А пък на вас, които тук стоите
като статисти неми във финала
на страшна драма, ако имах време...
но този полицейски капитан
на име Смърт е, дявол, твърде бърз
при арестуването... бих ви казах...
Но и без туй ще мине! Аз съм мъртъв,
Хорацио!... Правдиво разкажи
за моята съдба на тез, които
поискат да я знаят!

__ХОРАЦИО__

Аз ли! Не!

Аз повече съм гражданин на Рим,*

[* В смисъл на човек доблестен, небоящ се от смъртта, готов да
последва в гроба приятеля си.]
отколкото датчанин! И за мене
тук има капка!

__ХАМЛЕТ__

Ако си човек,
Хорацио! Дай чашата! Не пипай!
Не чувстваш ли какво ранено име
след мене ще остане, щом това,

което знаем с теб, потъне в тайна?
Ако съм бил макар за кратко време
във твоето сърце, поотложи
мига на щастието, помъчи се
и дишай още мъничко сред този
жесток и горък свят, за да разправиш
историята ми...

Долитат отдалеч военни марш и залпове. Озрик излиза
Какъв е този
военен шум?

Влиза отново Озрик.

__ОЗРИК__

Подир победния си поход в Полша
принц Фортинбрас приветства със салюти
английските посланици.

__ХАМЛЕТ__

Умирам,
Хорацио! Могъщата отрова
тръби победата си над духа ми!
Не ще съм жив да чуя новините
от Англия, но знам, че за престола
избраният ще бъде Фортинбрас.
За него е и моят гаснещ глас.
Кажи му го и обясни му всички
причини — ти познаваш ги, — които
ме караха... останалото е
мълчание.

Умира

__ХОРАЦИО__

Какво сърце се пръсна! Лека нощ,
мой нежни принце! Рой от белокрили

да те приспи във вечния покой!
Маршът долита отблизо.
Но ей ги идат с барабанен бой!

Влизат Фортинбрас и Английските посланици с барабани, знамена
и свита.

__ФОРТИНБРАС__
Къде е то? Къде?

__ХОРАЦИО__
Какво е туй,
което търсите? Ако е ужас,
намерили сте го.

__ФОРТИНБРАС__
Този куп от дивеч
говори за ужасен лов! О, смърт,
за пир ли в своя вечен дом се готвиш,
та безпощадно със едничък удар
избила си тъй много първенци?

__ПОСЛАНИК__
Зловеща гледка! Твърде късно идем
със своите вести. Глухи са ушите,
които трябваше от нас да чуят,
че Англия изпълнила и строго
повелята на датската корона
относно Розенкранц и Гилденстерн.
Отде за нас ще дойде благодарност?

__ХОРАЦИО__
От тез уста тя нямаше да дойде,
дори да можеха да я изкажат.
Не той смъртта им пожела от нас.
Но тъй като — от Полша вий, а вий пък

от Англия — пристигнали сте точно
след края на ужасната разправа,
издайте заповед, върху площадка
високо тез тела да се изложат,
а аз на всички сбрани ще разкажа
за станалото. Туй ще бъде повест
за плътски действия, злодейски страсти,
за противоестествени дела,
за злополуки и съдбовни грешки
и най-накрая за коварни козни,
обърнали се срещу тез, които
са ги замисляли. За всичко туй
аз вярно ще разкажа.

__ФОРТИНБРАС__

Незабавно

да бъдат съзовани първенците
на кралството! А колкото до мен,
аз тъжен своето щастие прегръщам.
Над таз държава имам аз права
и случаят ми спомня за това.

__ХОРАЦИО__

За тях аз също имам да говоря,
и то от името на този, който
със своя глас ще поведе и други.
Но да побързаме да го извършим,
за да не би след грешки и интриги
от развилнелите се духове
за таз страна да се прибавят още
нещастия.

__ФОРТИНБРАС__

Четирма капитана

да изнесат на горната площадка
труп на Хамлет като труп на воин,

защото той би бил достоен крал
на Дания! И нека го приветствуват
военен барабан и тръбен звук!
И да се вдигнат тез тела оттук!
Подобен изглед е добър за бой,
но за дворец не е уместен той.
Командвай залп!

Погребален марш. Всички излизат, изнасяйки телата. Оръдеен
залп.